

Jacques Bergier

**MIMOZEMŠŤANÉ
V DĚJINÁCH**

Jacques Bergier

MIMOZEMŠŤANÉ V DĚJINÁCH

Z francouzského originálu (Editions J'ai lu, 1970) přeložil Oldřich Kalfířt.

Text převzat z knižního vydání z roku 1992 v nakladatelství Odeon v Praze.

ISBN 80---8 (1992, nakl. Odeon)0410207

Sazba písmem Garamond, počet stran 92, slov 39146.

Obsah

PROLOG/OBHAJOBA OTEVŘENÝCH DĚJIN	5
1) HVĚZDA, KTERÁ ZABILA DINOSAURY.....	7
2) KRYCHLE DOKTORA GURLTA	14
POZNÁMKY KE SLOUPU V DILLÍ.....	21
3) NÁVŠTĚVNÍCI Z NAZCA	22
4) MAPY KRÁLŮ MOŘE	31
5) TERASA V BAALBEKU.....	40
K H. P. LOVECRAFTOVI	48
6) NÁVŠTĚVNÍCI VE STŘEDOVĚKU	49
7) MASKA SIRA HENRYHO CAVENDISHE	58
POZNÁMKA/ OTEC BOSCOVITCH	66
8/ KAŠPAR HAUSER.....	67
9) ZELENÉ DĚTI.....	76
POZNÁMKA O UTUTLÁNÍ.....	83
10) A DNES?	85

PROLOG/OBHAJOBA OTEVŘENÝCH DĚJIN

Pojetí uzavřených dějin je poměrně nedávného data. Uzavřenými dějinami rozumím takové dějiny, jejichž události byly vesměs vyvolány přirozenými příčinami či lidským přičiněním. V průběhu téměř celé své minulosti lidstvo věřilo, že na jeho dějiny působí také vlivy vnější: démoni, nadpřirozené bytosti, bohové a konečně Bůh. V 19. století se prosadilo pojetí dějin bez zásahů zvnějšku, tj. dějin, jejichž veškeré příčiny se omezují na naši planetu. A tak jako řada myšlenek z 19. století je i tato myšlenka sporná a je možné o ní diskutovat.

Tato kniha má za cíl vysledovat v prehistorii a historii vnější zásahy, které není možno vysvětlit pouze jako zásahy z naší planety.

Snažil jsem se knihu pojmout výlučně racionalisticky, to jest vysvětlovat zásahy, o nichž bude řeč, jako dílo inteligentních bytostí mocnějších, než jsme my – hmotných bytostí obývajících vesmír. Nebudu psát o tzv. nadpřirozených zásazích, neboť v tomto ohledu má každý právo na vlastní názor.

Rovněž nebudu hovořit o létajících talířích, které jsou v edici Tajemné dobrodružství¹ již námětem jedné knihy, se kterou mimochodem nesouhlasím. Ale jelikož vlastní zásadou této knihovny je úplná svoboda ducha, mezi jejími jednotlivými tituly se nevyhnutelně objevují určité rozpory.

Nemyslím si, že bych přinášel naprosté důkazy o zásazích mimozemšťanů v průběhu prehistorie a historie naší planety. Jiní badatelé, kteří budou mít k dispozici lepší prostředky než já, je přinesou jistě do konce tohoto století.

Spíše bych se přirovnal k těm autorům, kteří před vydáním Původu druhů psali podivné knihy, z nichž Darwin mohl vytvořit syntézu a napsat knihu svou. Jedním z těchto spisovatelů byl mimochodem také jeho dědeček Erasmus Darwin, jehož dílo Zlacené tajemství bylo tak trochu Jitrem kouzelníků 18. století.

Budu spokojen, když má kniha zaujme hodně čtenářů a když mezi nimi bude nějaký Darwin budoucnosti, kterého tímto získám pro další bádání.

Podle mne není myšlenka o zásahu mimozemšťanů do našich dějin o nic absurdnější než myšlenka o zásahu mikrobů do našeho zdravotního stavu. V obou případech se jedná o zásah nepostřehnutelný našimi smysly, který lze zjistit jenom podrobnějším studiem a pak potvrdit instrumentální analýzou. A tak studium podivných jevů, které jsem zde shromáždil, umožní jednou důkaz o zásahu mimozemských bytostí, jenž měl za cíl změnit běh naší historie.

Charles Fort řekl: „Jsme něčím majetkem.“ Půjdu dále než on, když budu tvrdit, že jsme něčím výtvozem, ale také ne tak daleko, budu-li tvrdit, že nás někdo hlídá a možná zasahuje do našich činností a do našich dějin.

¹ L'Aventure mystérieuse, samostatná knihovna v nakladatelství J'ai lu, Bergier v ní vydal více než polovinu svých prací (pozn. red.) Darwin mohl vytvořit syntézu a napsat knihu svou. Jedním z těchto spisovatelů byl mimochodem také jeho dědeček Erasmus Darwin, jehož dílo Zlacené tajemství bylo tak trochu Jitrem kouzelníků 18. století.

Proč nebyly a nejsou přímé a otevřené kontakty mezi „tím“ někým a námi? O této otázce se už hodně rokovalo. Já osobně se domnívám, že takové kontakty existují, ale pro většinu lidí jsou ukryty a dochází k nim jenom v určitých obdobích, a to s velmi pokročilými jedinci, kteří vysoce vynikají nad průměr.

Legendy o takových stycích jsou jistě základem mnoha tradičních zkazek. Ale jelikož v této oblasti neexistují žádné přesné důkazy, raději jsem se zde omezil na studium kontaktů ve směru od mimozemšťanů k Zemi. Toto téma, byť takto omezené, je už samo o sobě dost zajímavé a jistě si zasluhuje rozsáhlejší studium, než je tato malá knížka.

Nicméně je třeba, aby někdo začal...

1) HVĚZDA, KTERÁ ZABILA DINOSAURY

Před sedmdesáti milióny let vládli na Zemi obří plazi: obrovské ještěrky, obludní ještěři, kteří lezli, plavali, létali. Jejich vláda trvala sto padesát miliónů let, zatímco člověk je na Zemi podle nejoptimističtějších odhadů pouhých šest miliónů let.

To znamená, že tyto druhy plazů měly na to, aby se přizpůsobily a dále vyvinuly, mnohem delší dobu než člověk. Nelze se také domnívat, že tito ještěři byli vývojovým neúspěchem: druh, který trvá sto padesát miliónů let, můžeme považovat za dobře přizpůsobený. Málokterý druh, který byl jejich současníkem, přežil do současnosti: někteří krabi, neměnní po tři sta miliónů let.

V období kratším než milión let obří plazi mizí. Jak a proč? Nelze se domnívat, že kvůli změně klimatu – při takové změně se oceány mění málo, a mnozí z těchto plazů žili právě v oceánech.

Nelze se ani domnívat, že by je zlikvidovala nějaká vyšší životní forma. Musela by být k tomu řádně vybavena a my bychom po ní našli stopy.

Zábavná hypotéza: co když se naši předkové savci živili dinosaurími vejci? Zábavná, ale nemožná: ichtyosauři žili v oceánech a vejce kladli mimo dosah svých nepřátel.

Byla vyslovena i teorie, že se změnila tráva a nové traviny byly pro velké plazy příliš tuhé. Je to hypotéza zcela nepravděpodobná – mnohé rostlinné druhy zůstaly a plazi se mohli jimi živit. Obrovské želvy z Galapážských ostrovů, jež tolik zajímaly Darwina, hladu neumírají.

Leckdo by mohl říci, že druhy stárnou, senilní a umírají. To je špatná metafyzika: uchování genetického kódu zabraňuje druhu, aby sám od sebe vyhynul. A proč nezestárly a nezesenilněly dodnes živoucí druhy staré stovky miliónů let, jako krabi a švábi? Žádná z těchto hypotéz neobstojí. Jinou, velmi důmyslnou hypotézu vyslovili dva sovětské vědci, V. I. Krasovskij a I. S. Šklovskij, vynikající astrofyzici, zvláště druhý z nich, který publikoval nesmírně důležité práce z oboru astrofyziky a radioastronomie. Šklovskij studoval synchrotronní radiace vyzařované určitými vesmírnými objekty a dokázal, že extrémně prudké a relativně rychlé události mohou probíhat právě tak ve středu galaxie jako ve vesmíru obecně.

Oba sovětské vědce napadlo vysvětlit konec dinosaurů výbuchem hvězdy v poměrně malé vzdálenosti od sluneční soustavy. Supernova ve vzdálenosti pět až deset parseků od nás by zvýšila hustotu kosmického záření. Anglický radioastronom Hanbury Brown se domnívá, že našel stopy po výbuchu supernovy před padesáti tisíci lety ve vzdálenosti pouhých čtyřiceti parseků od sluneční soustavy.

Dva američtí badatelé, K. D. Terry na univerzitě v Kansasu a W. H. Tucker na univerzitě v Rice, zkoumali nedávno problém blíže z kvantitativního hlediska. A skutečně byly zjištěny hvězdy, které při výbuchu vytvářejí takové záplavy radiací. Účinek tohoto záření však se mění v závislosti na síle magnetického pole Země. Toto pole nás částečně chrání před bombardováním kosmickými částicemi tím, že odvrací ty, jež mají magnetický náboj, a donutí je kroužit kolem planety. Toto mag-

netické pole Země je však proměnlivé. V současné době slábne a svého minima dosáhne kolem roku 3500 našeho letopočtu. Je možné, že před sedmdesáti milióny let se časově krylo prudké bombardování s oslabením magnetického pole Země, což způsobilo vlnu mutací, v nichž vyhynuli dinosauři a z níž jsme se zrodili my.

Východoněmecký vědec Richter nedávno prohlásil, že s touto teorií souhlasí. Podle něho bombardování částicemi pocházelo ze středu galaxie, a ačkoli bylo vzdálené, bylo extrémně silné.

To je tedy přehled vědeckých hypotéz vyslovených vědci, jejichž hodnověrnost je mimo diskusi. Neobviňujte žádného z těchto vědců za hypotézu, která následuje a která je vlastní mně. Poprvé jsem ji vyslovil v roce 1957 ve francouzské televizi, v pořadu Louise Pauwelse „En francais dans le texte“. Ještě si vzpomínám na skandál, který přišel pak, na rozhořčené protesty vědeckého výboru televize, jenž žádal (ale nebylo mu vyhověno), aby mě už nepouštěli na obrazovku.

Byla to tato hypotéza: hvězda, která zabila dinosaury, byl uměle vyvolaný jev, který měl zahájit pomalý evoluční proces, jenž by vedl až k inteligentním bytostem. Byli jsme stvořeni bytostmi navýsost mocnými. Jejich moc je k naší asi v podobném poměru jako naše moc k moci nějakého viru. Znali stejně dobře zákony fyziky jako genetiky (nevím, proč bychom nemohli tyto bytosti nazývat „bohové“) a vyvolali řadu jevů, která se nezastaví u člověka, ale bude pokračovat dále, dokud evoluce nevytvoří jiné bohy – bytosti rovné svým stvořitelům.

Hypotéza je to jistě velmi odvážná, ale již nejednou jsme si přece dovedli představit existenci bytostí nekonečně mocnějších, než jsme my sami. Bylo dokonce navrženo kvantitativně vyjádřit představy o jejich technice.

Největší zdroj energie, který se projevuje ve vodíkové pumě a který sami budeme za sto let využívat, je přeměna vodíku v hélium. Množství vodíku v oceánech planety je ohromné, ale ještě větší je ve Slunci. Je možné si představit bytosti, které by byly schopny dobývat vodík ze Slunce a používat jej. Teoretikové nazývají civilizace takových bytostí civilizacemi třetího druhu.

Co se s těmito civilizacemi stalo? Existují ještě ve vesmíru? Mnohé moudré hlavy odpovídají, že ano. Šklovskij nepovažuje za vyloučenou hypotézu, že kvasary a pulsary – dosud nevysvětlitelné vesmírné objekty – jsou známkami biologické aktivity. Tento velký sovětský vědec se domnívá, že je třeba soustavně zkoumat oblohu a vyhledávat v ní to, co nazývá „zázraky“, to jest jevy nevysvětlitelné pouze známými přírodními zákony či imaginativními extrapolacemi těchto zákonů.

K těmto jevům Šklovskij řadí:

– nenormální chování Phobu – satelitu Marsu, který je podle něho umělou konstrukcí;

– pozorování zvláštního typu hvězd, typu R, které produkují prvek o krátké životnosti, který neexistuje v přírodě: technecium, vnuklo významným vědcům myšlenku, že snad inteligentní bytosti bombardují tyto hvězdy typu R techneciem, aby vyslaly signál.

– jiní seriózní badatelé, např. Carl Sagan, se domnívají, že bytosti z civilizací třetího typu mohou modulovat elektromagnetické emise hvězdy stejně snadno, jako

my modulujeme rozhlasový či televizní vysílač. Skupina sovětských badatelů pod vedením astrofyziků Kardaševa a Pšenka bádá v současné době po těchto signálech. Domnívají se, že vzhledem k různým perturbacím v zemské atmosféře bude třeba umístit radioobservatoř na detekci těchto signálů na odvrácené straně Měsíce. Jejich výpočty dokázaly, že s celkem dobře myslitelnými energetickými prostředky bude možné poslat signály do vzdálenosti 13 000 parseků, což je vzdálenost větší než ta, která nás dělí od středu galaxie.

Americký astrofyzik Freeman J. Dyson si na obloze představuje dokonce ještě fantastičtější „zázrak“. Domnívá se, že tam existují bytosti, které mohou použít všechnu energii své hvězdy. Tyto bytosti prý už ani neobývají planety, nýbrž umělé sféry, které by si samy postavily z asteroidu a neobývaných planet soustavy a které zcela obklopují jejich hvězdu.

Na obloze byly pozorovány patrně další „zázraky“. Ve vědeckých publikacích jsou však o nich zmínky jen vzácně, neboť se zdají příliš fantastické; bývá však o nich řeč v kuloárech a při obědech a večerích na astronomických kongresech. Tak např. některé vícehvězdné soustavy se prý skládají z hvězd různého stáří, což by nutně znamenalo, že toto seskupení je dílem inteligentní rozumové činnosti.

Někteří vynikající vědci tedy po všech stránkách vážně uvažují o existenci vesmírných bytostí mnohem mocnějších, než jsme my.

Nepokračujme však v těchto spekulacích. Poznamenejme prostě, že lidská „forma“ třeba není k zahození. Je možná jednou z velkých stabilních forem rozumu ve vesmíru. Nevyužíváme ani desetinu našeho mozku. Naše civilizace má daleko k dokonalosti. A nemáme nejmenší představu o tom, jak by mohla vypadat civilizace lidských bytostí, které by užívaly svůj mozek na sto procent. A není nijak absurdní přisuzovat takové civilizaci, pokud ve hvězdách existuje, podobnou nebo stejnou moc, jakou přisuzujeme civilizacím třetího druhu.

Takové hledisko mi připadá osobně přijatelnější než všechny výmysly vědecko-fantastické literatury. At' je však tomu jakkoli, mým záměrem není studovat různé formy mimozemšťanů, nýbrž to, co považuji za jejich projevy na Zemi.

A první z těchto jejich projevů by měl podle mne za následek konec dinosaurů. Rozumové bytosti uvážily, že vývoj na Zemi skončil ve slepé uličce, během sto padesáti miliónů let velcí plazi nezaznamenali žádný pokrok, přitom toužily zvýšit počet svých „bratrů v rozumu“ (výraz velkého sovětského matematika Kolmogorova), a proto zvrátily směr tohoto vývoje tak, aby vedl k... dnes ještě nevíme k čemu. Bylo by však absurdní se domnívat, že sledovaným cílem je člověk, jaký je dnes.

Rozumové bytosti budou možná muset vyhladit náš druh a zahájit jiný vývoj jiným směrem. To nutí myslet na Boha tak, jak ho viděl Victor Hugo:

Zaslouží si hledět na Něj vesmír plný Jeho mízy? Neskončí On s tím a všeho nechá, začne jinou vizi?

Možná je v tom geniální intuice. V každém případě mi Rozumové bytosti připomínají spíše boha v pojetí Victora Huga než Velké starce H. P. Lovecrafta, kteří život na Zemi stvořili omylem nebo žertem.

Celkem bez většího rizika omylu se můžeme domnívat, že experiment s hvězdou, která zabila dinosaury, nebyl zaměřen výhradně na Zemi a že měl vliv také na jiné planety.

Zdá se, že byly zachyceny smysluplné signály pocházející z vesmírného objektu CTA 102. Byla vypočítána délka vlny těchto signálů v blízkosti CTA 102 a zjistilo se, že to je základní vlnová délka vesmíru, ta, kterou vysílá záření mezihvězdného vodíku.

Jeden můj kolega z newyorské Akademie věd (profesor Gerald Feinberg) vystoupil ve svých pracích z let 1968 a 1969 s myšlenkou, že signály Rozumových bytostí se nepředávají vlnami TSF nebo vlnami světelnými, nýbrž částicemi, které sám nazývá tachyony (z řeckého „rychlý“). Tyto částice se mohou ve vakuu šířit rychleji než světlo, a přitom neodporovat Einsteinově teorii.

Je to způsobeno tím, že jejich klidová hmota se měří čistým imaginárním číslem. Nemohu se bohužel zabývat detaily a neuchýlit se k matematice, řekněme tedy alespoň, že tento objev je stejně závažný jako objev atomové pumy či tranzistoru.

Až budou stanoveny metody pozorování a detekce tachyonů, pravděpodobně získáme signály vysílané jinými rasami, na jejichž počátku byla hvězda, která zabila dinosaury. A možná poznáme i zařízení, kterým nás jistě Rozumové bytosti pozorují, tak jako my pozorujeme v mikroskopu kulturu mikrobů.

Sice máme trochu přesnější představu o energetických zdrojích, kterými mohou Rozumové bytosti disponovat pro své kosmické pokusy a které jsou jen znásobným zdrojem, které sami užíváme v pokusech s vodíkovou pumou a s antihmotou, zato naše znalosti v oblasti genetiky jsou příliš matné, abychom si mohli představit, jak lze na dálku řídit, resp. vyvolat řízené mutace. To bychom napřed museli vědět, jak vůbec takové mutace řídit.

Abychom vyvolali řízenou mutaci, musíme použít záření o velmi krátké vlnové délce nebo částice o velké energii.² Potom by bylo třeba toto záření modulovat tak, aby bylo na této modulaci nositelem genetických vlastností, tak jako televizní kanál přenáší obraz. Již dnes výpočty ukazují, že to je možné za předpokladu, že uijeme velmi krátké vlny v pásmu paprsků gama nebo částice o vlnové délce de Broglieho a v krátkých gama.

Jsme schopni sestavit laboratorní přístroj, např. laser, seřízený tak, aby vyráběl záření schopné vyvolat mutace. Nicméně zkusíme-li si představit mutaci tohoto druhu v měřítkách hvězdy stvořené a modulované Rozumovými bytostmi, představitivost je v koncích. Stejně potíže by měl bezpochyby virus, kdyby si měl představit laser.

Bytosti, které vytvořily a modulovaly hvězdu, která zabila dinosaury, byly skutečnými bohy. Zřejmě to jsou tytéž Rozumové bytosti, které jsou schopny uspořádat s přesností na jednu stomiliardtinu frekvenci vesmírných objektů nazývaných pulsary. Stále přibývá vědců, kteří jsou ochotni v soukromí připustit, že pulsary jsou

² To je totéž, vlnová délka doprovázející částici je nepřímo úměrná její energii – jak vypočítal De Broglie.

umělé. Tato hypotéza se pravděpodobně nakonec objeví v plném světle v nejoficiálnějších publikacích.

Je nutné uznat, že větší část známek činnosti Rozumových bytostí musí v současné době unikat naší pozornosti. Tak jako celé civilizace žily, aniž znaly rádio, aniž věděly o existenci jiných slunečních soustav, zrovna tak my pravděpodobně neznáme velmi důležité jevy, které, kdybychom je uměli odhalit, by nám bezpochyby dokázaly existenci jiných civilizací.

Je rovněž možné, že některé dokonale „klasické“ jevy jsou ve skutečnosti, aniž to tušíme, projevy rozumové činnosti. Mohu v tomto ohledu citovat dvě hypotézy, u kterých je nutné mít stále na paměti, že jsou to pouze hypotézy.

Fyzik a autor vědeckofantastické literatury John W. Campbell studoval kosmické částice, které k nám z vesmíru přicházejí nabitý vysokou energií, jež může dosahovat až 10×10^{17} elektronvoltů. Tyto částice jsou jádru prvků, které známe (jdou od vodíku po železo). Tato velice běžná hmota však byla uvedena do úžasné rychlosti. Všechno probíhá tak, jako by u části mezihvězdného plynu došlo k prudkému zrychlení až k rychlostem blízkým rychlosti světla. Mechanismus, který toto zrychlení zapříčiňuje, nám zůstává neznámý, i když Fermi, Šklovskij a další vědci navrhli různé modely.

Takový Campbell kupříkladu navrhuje hypotézu, podle níž je vesmír plný kosmických korábů, které letí rychlostí blízkou rychlosti světla. Tyto koráby zametají před sebou mezihvězdný plyn a my pak pozorujeme jakousi vlnu či brázdu, což není nic jiného než kosmické záření.

Nelze říci, že by fyzikové přijali Campbellovu hypotézu s nějakým úžasným nadšením. Nicméně jeden z nich, Američan Robert Bussard, navrhl model mezihvězdného korábu, který by jakousi lžící na předku pohlcoval mezihvězdný plyn, získával z něho tavením energii a produkty reakcí pak užíval jako pohonné fluidum, které by vrhal ze sebe. Pokud je vesmír plný korábů, které tímto způsobem spojují hvězdy mezi sebou, pak měl Campbell pravdu. Stává se mu to tak často, až je s tím únavný.

A když už je to tak, není nic snazšího než si představit, že záhadné proměnlivé objekty nazývané pulsary jsou majáky, vedoucí tyto mezihvězdné koráby kosmickou nocí.

Druhá hypotéza pochází od sovětské vědecké spisovatelky Jekatěřiny Žuravlovové. Podle ní dostáváme z vesmíru signál od počátku lidstva a bezpochyby ještě dříve. Jenomže jej nikdo před ní správně neinterpretoval. Tento signál je prý docela prostě polární záře.

V každém případě tyto dvě hypotézy ukazují, že jsme možná jako myšky, které hryžou knihu a ani v nejmenším netuší, že tato kniha je signál.

Princip obou těchto hypotéz je pravděpodobně správný, i když jejich autory neberou příliš vážně. Šklovskij jednou v přátelském rozhovoru poznamenal, že existují dva druhy hypotéz: hypotéza pracovní, která slouží za východisko studie, a hypotéza konverzační, která slouží k příjemnému strávení přestávky mezi dvěma schůzemi o matematice mezihvězdné plazmy.

Základní předpoklad této kapitoly, totiž že jsme výsledkem řady mutací vyvolaných zvenku, je pro mne hypotézou pracovní. Avšak poselství zašifrované v polární záři je hypotézou konverzační.

(Dobrá vědeckofantastická povídka by měla podle mne směřovat oba druhy hypotéz, k tomu přidat hodně děje a špetku humoru. Charles Fort říkal, že to je příklad Bible.)

Které další sluneční soustavy, nebo alespoň které hvězdy s planetárními soustavami mohly být ovlivněny umělým zdrojem energie, který zabil dinosaury?

V rozumné vzdálenosti od naší sluneční soustavy, řekněme patnáct světelných let, jich najdeme pět: Alfa Centauri, Epsilon Eridani, 61 Cygni A, Tau Ceti. V příštích staletích budou jistě chtít lidé zjistit, jestli u těchto hvězd existuje život, a budou zkoumat jejich okolí automatickými sondami. Bude zajímavé se dozvědět, jestli tento život se podobá našemu a jestli na skalách planet těchto soustav jsou stopy po kosmickém bombardování, které se konalo podle našeho měřítka před sedmdesáti milióny let. Pak bychom mohli ve vesmíru lokalizovat umělou nebo uměle kontrolovanou hvězdu, která zabila dinosaury.

Naproti tomu rozšíříme-li oblast bádání, záhy se střetneme s velmi těžkými problémy.

V okruhu tisíce světelných let nacházíme přibližně deset miliónů hvězd. V současné době je nemožné zjistit, které z těchto hvězd jsou pohaslými zbytky umělé hvězdy probuzené Rozumovými bytostmi.

Zničení dinosaurů tedy přišlo z kosmu, a nikoliv z naší sluneční soustavy. Studium kosmických vlivů ve vztahu ke galaxii je dosud v plenkách. Bylo možno pozorovat numerické shody, které byly možná náhodné. Tak třeba frekvence velkých ledových dob, přibližně dvě stě padesát miliónů let, poměrně odpovídá době, za kterou naše sluneční soustava oběhne kolem středu galaxie, což je přibližně dvě stě třicet miliónů let.

Vědci se rovněž pokoušejí určit frekvenci, s níž střed naší galaxie, kde vznikají řetězové poruchy a výbuchy hvězd, o nichž máme jen velmi chabou představu, vysílá mraky zhuštěné hmoty.

Astronomové diskutují ve snaze zjistit, zda tyto řetězové exploze hvězd jsou původci existence záhadných kvasarů, které jsou sotva větší než hvězda, a přitom uvolňují tolik energie jako celá hvězdná galaxie. Obvykle se přiznává, že tyto kvasary jsou něčím úplně novým, o čem není v současné době možné vyslovit jakoukoli vědeckou hypotézu.

Někteří vědci si přitom myslí, že lidstvo bude jednou schopno nejen poznat, ale i reprodukovat energetický zdroj kvasarů. Tím se omlouvají fantastické výdaje, které spolknou takové organizace, jako je Evropské středisko nukleárního výzkumu. Já se osobně domnívám, že lidstvo je již dost ohrožováno vodíkovou bombou a že je třeba brzdit výzkumné ústavy, které by nám mohly dát moc, k jejímuž užívání lidstvo není ještě připraveno. Staří alchymisté měli zcela pravdu v tom, že tajemství hmoty je nutné žárlivě střežit. Kdyby měl Hitler v rukou prostředek, kterým by přivedl k výbuchu Slunce, tak jako Rozumové bytosti přivedly k výbuchu hvězdu,

kteřá zabila dinosaury, určitě by to udělal. Musíme jen doufat, že výzkumy těchto vysokých energií nepovedou hned tak k nějakým výsledkům a že moc zapalovat a zhášet hvězdy nebude nikdy svěřena vojákům a politikům.

Od trinitrotoluenové (TNT) pumy k pumě vodíkové jsme už udělali skok s mocninou 10^7 . To znamená, že vodíková puma, která by vážila jednu tunu, může uvolnit tolik energie jako puma o deseti miliónech tun TNT – říká se jí puma o deseti megatunách. Pumy tohoto druhu vskutku existují.

Stejně velký skok by nás přivedl od energie vodíkové pumy k energii potřebné k vyvolání exploze hvězdy. To znamená, že pokrok podobný tomu, který nás za dvacet let přivedl od TNT pumy k bombě H, by nám dal k dispozici moc Rozumových bytostí.

Doufejme, že se to nestane, dokud bude existovat nynější lidstvo, které dalo již příliš mnoho důkazů o tom, čeho je schopno. Ale domnívat se, že k tomuto vývoji nikdy nedošlo ve vesmíru, který existuje nejméně už dvacet miliard let, mi připadá nadměrně naivní. Někde ve vesmíru se z virů vyvinuly Rozumové bytosti. Jestli se tento jev uskutečnil vícekrát, různé Rozumové bytosti musely přijít do styku, neboť jak říká Teilhard de Chardin: „Vše, co stoupá, se sbíhá.“ Americký botanik z Harvardu Elso Barghoorn dokázal, že bakterie žily na zemi už před třemi miliardami let. Celá ta doba a pomoc Rozumových bytostí byly nutné k tomu, abychom se od bakterií dostali až k člověku. I když je třeba deset miliard let k tomu, aby se Rozumové bytosti objevily přirozenou cestou, tento čas pořád tvoří ani ne polovinu stáří pozorovatelného vesmíru.

Z toho, co prokazatelně víme, existenci Rozumových bytostí nic neodporuje. Nic neodporuje ani tomu, že zasáhly.

Možná instalovaly v naší sluneční soustavě detekční a pozorovací satelit, a třeba je to zrovna záhadný Phobos, oběžnice planety Mars. Možná umístily kolem Země pásy ochranného záření, které teprve začínáme objevovat.

Možná... V dalších kapitolách se rychle přiblížíme k historické době a také k současnosti a budeme hledat stopy dalších zásahů zvenčí.

2) KRYCHLE DOKTORA GURLTA

Před několika lety přišel do muzea v Salcburku slavný sovětský novinář G. N. Ostrumov a žádal, aby si mohl prohlédnout krychli nebo spíše rovnoběžnostěn, který objevil v 19. století v uhelném dole doktor Gurlt. Podle názoru mnoha badatelů 19. století byl tento předmět strojově opracován, přestože byl nalezen uvnitř uhelné vrstvy staré několik miliónů let.

Novinář krychli nenašel a dokonce se zdá, že vedení muzea ho nějak špatně přijalo. Řekli mu, že předmět se asi ztratil před druhou světovou válkou a že není žádný výslovný důkaz o tom, že by kdy existoval. Ostrumov odešel nazloben a publikoval potom řadu článků, v nichž prohlašoval, že popisy toho předmětu byly mystifikace.

Vzhledem k tomu, že o krychli máme k dispozici nesporné tištěné doklady z 19. století, novinářova klatba je zjevně přehnaná. Bylo by jistě velmi zajímavé prozkoumat nález doktora Gurlta moderními prostředky – před několika milióny let na Zemi určitě žádná průmyslová civilizace nebyla.

Uvidíme dále, že předmětů tohoto druhu existuje celá řada, jednak válcovitých, jednak hranatých. A že jistě vysvětlení máme pro válcovité předměty, ale ty hranaté snad museli na Zemi zanechat „návštěvníci“. Než však se k tomu dostaneme, zevrubněji se zmíníme o dvou málo známých příhodách, jejichž pravost je naprosto nepochybná.

Příhoda první: na podzim roku 1868 v uhelném dole poblíž Hammondsville v Ohiu, USA, jehož vlastníkem byl kapitán Lassy, právě pracuje horník jménem James Parssons poměrně blízko povrchu. Najednou se do šachty zřítí dost velké množství uhlí a odkryje se břidlicová stěna pokrytá nápisy. Okamžitě se seběhne houf lidí. Místní učitelé konstatují určitou podobnost těchto nápisů s egyptskými hieroglyfy. Uvážíme-li věk uhelné žíly, nápisy musí být staré alespoň dva milióny let. Zoxidují však příliš rychle, než aby je mohli experti z velkých amerických měst včas rozluštit. Dnes bychom je okamžitě uchránili poprášením tenkou vrstvou umělé hmoty. Tato technika však bohužel před sto lety neexistovala.

Příhoda druhá: 2. února 1958 v uranovém dole ve státu Utah v USA čtyři horníci, Charles North, Ted MacFarland, Tom North a Charles North mladší, dynamitem odstraňovali zkamenělý strom, který se nacházel uprostřed žíly s bohatou uranovou rudou. Výbuch roztránil kmen, odkryl dutinu a uvnitř této dutiny – živou ropuchu!

Ropucha žila pak ještě dvacet osm dní. Zhubla, ale na stvoření staré několik miliónů let se jí dařilo poměrně dobře.

Podobných dokonale hodnověrných příběhů jsou tisíce. Dokazuje to jen, že důlní těžba někdy skýtá možnost učinit stejně důležité nebo i důležitější objevy než archeologický výzkum. Mezi takové objevy počítáme nálezy řady kovových, někdy válcovitých, jindy hranatých předmětů, patrně železných, z USA, Anglie, Německa, Itálie a Francie. Co se týče předmětů válcovitých, jejich záhada byla pravděpodobně

rozluštěna minulý rok v SSSR.³ Stalo se tak za zvláštních okolností, které si заслужují podrobnější výklad.

V Sovětském svazu by teze této knihy spadala do kategorie tezí „protináboženských“. Činností „příšleců“ – jak jsou v ruštině nazýváni návštěvníci z kosmu – se vysvětlují různé nevysvětlitelné jevy. Vláda má za to, že taková vysvětlení pomáhají potírat náboženství, a to je sporné, je otázkou, zda je spíše neposilují. Nicméně tento postoj nedávno (listopad 1969) dovolil Borisu Zajcevovi získat vysokoškolský diplom za práci na téma: „Ježíš Kristus byl mimozemšťan“. Rád bych ho připojil ke svému seznamu zásahů zvenčí, ale je mi opravdu zatěžko tomu uvěřit.

V každém případě tento postoj učinil velké masy pracujících citlivými na problémech zásahů mimozemšťanů.

Proto když byl v roce 1969 nalezen na Urale v uhelné žíle staré několik miliónů let železný válcovitý předmět, byla o tom okamžitě uvědomena Akademie věd. Horníci, kteří jej objevili, dali předmět pečlivě stranou, aby ho nepoškodili, upozornili místní protináboženskou ligu, a ta vzápětí dala vědět Akademii. Předmět byl převezen na moskevskou univerzitu s takovou péčí, jako kdyby pocházel z Měsíce.

Prozkoumali ho a seznali, že je skutečně ze železa a válcovitého tvaru. Ale podrobnější studium na řezu (uskutečněném diamantovou pilou) ukázalo, že se jedná o zkamenělou větev stromu, kde činností určitých mimořádně vzácných mikroorganismů došlo k přeměně vápníku v železo. Toto vysvětlení může připadat klamné, ale je zcela nepopíratelné.

Alespoň dokazuje, že celou věc náležitě a odborně prošetřili. Je lepší hledat vysvětlení tohoto druhu než padnout do tenat přehnané důvěřivosti.

Objev na Urale nám tedy snad vysvětluje, jak je to s předměty válcovitými. Bohužel nebyl podobným způsobem zkoumán žádný předmět hranatý. Většinou patří soukromým sběratelům a ti je odmítají svěřit vědcům. A jelikož nám chybí studie, která by dokazovala opak, můžeme zatím připustit, že tyto předměty (hranaté) pocházejí zvenčí a nebyly vyrobeny na Zemi. Této hypotézy se chci nadále držet pro zbytek této kapitoly.

Co to může být za předměty? Proč jen byly uloženy na naši planetu v době, kdy teprve rostly rostliny, které se od té doby proměnily v uhlí? Odpověď na první otázku dává odpověď i na otázku druhou.

Podle mého názoru šlo o sběrače informací stejného druhu, jako jsou magnetofonové pásky, jenomže velmi zdokonalené. Byly podrobně vyčísleny možnosti železného sběrače informací, který by měl schopnosti lidského mozku. Výsledky jsou udivující.

Pokud připustíme stoprocentní výkon v nahromadění a reprodukci informace, k věrné nápodobě obsahu lidského mozku je zapotřebí železná krychlička o 2 x 10¹⁰ atomech. Je to krychle o hraně dlouhé 5000 atomů, to je kostka velká tisícinu milimetru, menší než špendlíková hlavička. A krychle a rovnoběžnostěny velké několik stovek centimetrů mohly nashromáždit detailní informace o všem, co se

³ Bergierova kniha vyšla roku 1970 – pozn. red.

dělo na naší planetě v průběhu posledních deseti miliónů let! Tuto informaci může sběračům dodávat nějaká radiace, kterou neznáme a která zkoumá naši planetu jako radar. A jednoho dne tyto předměty zmizí z muzeí, jako zmizela krychle v Salcburku; Rozumové bytosti, které je umístily na Zemi, si je vezmou zpět.

Když to píšu, nemám vůbec pocit, že to je fantazírování, science-fiction. Případá mi, že vycházím z rozumové úvahy. Pokud byl život na Zemi změněn umělými prostředky, pokus musí být sledován a čas od času je nutné odvézt registrační přístroje, které byly umístěny na Zemi před sedmdesáti milióny let, jež nás od pokusu dělí, tj. přístroje, které sbíraly informace. Bylo by velmi zajímavé sledovat stopu všech hranatých předmětů objevených v uhelných dolech a povšimnout si těch, které záhadně zmizely.

Nemám bohužel prostředky, abych takový výzkum podnikl, ale doufám, že jednoho dne se další takový předmět objeví a že v jeho „magnetických vlastnostech“ najdeme nashromážděnou informaci o dobách před vznikem člověka.

Existence takových registračních zařízení na Zemi nebo v blízkosti Země na umělých oběžnicích, postavených někým jiným než lidmi a staršími než lidstvo, mi připadá téměř jistá.

Za posledních necelých sto let může být život na Zemi detekován díky rozhlasovým vlnám, které vysílá a které nyní už jistě dosáhly k jiným civilizacím. Předtím mohly být události na Zemi sledovány pouze zařízeními podobnými radaru a člověk je téměř v pokušení uvěřit, že výsledky tohoto průzkumu se registrovaly na samotné Zemi a registrační zařízení že pak bylo odvezeno.

Bystří duchové se domnívají, že takovým registračním zařízením velkého formátu by mohl být slavný železný sloup v Dillí. Já osobně považuji tuto hypotézu za dosti přijatelnou vzhledem k tomu, že jiné vysvětlení stran sloupu, který nikdy, ani v období dešťů, nerezaví, jsou zcela nedostačující. Zejména napsat, jak jsem to viděl, že sloup byl vyroben pomocí práškové metalurgie, znamená podle mne projevit naprostou neznalost technologie této metalurgie. K výrobě předmětu takových rozměrů práškovou metalurgií by byly nutné pece a kadruby svými rozměry přesahující zdaleka vše, co bylo až dosud vytvořeno. Je velmi zatěžko uvěřit, že by zařízení tohoto objemu mohla být v minulosti postavena. A ještě obtížnější je uvěřit, že by po nich nezůstala žádná stopa.

Abychom měli přesný příklad toho, co se vlastně stalo, vraťme se k historii krychle doktora Gurlta a sledujme ji, jako kdyby to byla detektivní zápletka. V roce 1885 tuto krychli nachází doktor Gurlt v uhelném dole v Německu. Byla zapuštěna hluboko do třetihorní vrstvy. Spočívala tam desítky miliónů let, bezpochyby z dob krátce po konci dinosaurů. V roce 1886 dr. Gurlt publikuje svůj nález: Fossil Meteorite Found in Coal. C. Gurlt, Nature 35, 36, 1886.

Na toto téma se objevuje mnoho dalších prací, zvláště ve zprávách Akademie věd. Předmět je téměř přesná krychle, dvě protilehlé strany jsou lehce zakulaceny. Měří 67 mm a 47 mm mezi zakulacenými stěnami. Váží 785 gramů. Téměř v polovině je kolem dokola dosti hluboký zářez. Skládá se z tvrdé oceli, niklu

a uhlíku. Není v něm dost síry, aby to mohl být pyrit, přírodní nerost, který se někdy formuje do geometrických tvarů.

Někteří specialisté té doby, mezi nimi i sám dr. Gurlt, tvrdí, že je to zkamenělý meteorit. Jiní říkají, že to je meteorit, který byl opracován, ale kým? Dinosaurů?

Jiní znalci konečně tvrdí, že předmět je vyroben uměle, a to je také můj názor. Je převezen do muzea v Salcburku a mluví se o něm čím dál tím méně. V roce 1910 se zjišťuje, že již v muzejním inventáři není. Kde je? O tom nikdo nic neví.

Mezi oběma světovými válkami je ředitelství muzea množstvím dotazů na toto téma bezpochyby již tak podrážděno, že ani neodpovídá.

Po druhé světové válce vychází najevo, že zmizely i záznamy týkající se období 1886–1910, kdy byla krychle v muzeu.

To je zvláštní. Je to tím zvláštnější, že příhod tohoto druhu je několik stovek. Scientific American je jich plný.

Zde je například jedna, uveřejněná zcela v počátcích tohoto významného časopisu (roč. 7, str. 298, červen 1851). Podle článku byl při odstraňování pevné skály pomocí dynamitu nalezen pět metrů pod povrchem kovový předmět tvaru zvonu, čtyři a půl palce vysoký, šest a půl palce široký v základně a dva a půl na výšku, tlustý osminu palce. Předmět je z kovu, který se podobá zinku, ale zvoní jako slitina stříbra. Byl zahájen výzkum a došlo se k závěru, že je to pozoruhodná starožitnost: vyhozená skála byla stará několik miliónů let. Předmět putuje z muzea do muzea a pak náhle mizí. Nikdo ho už nenašel.

Můžeme se ptát, z jakého důvodu je přítomen uměle vyrobený předmět uvnitř skály. Jestli se skála utvořila kolem něho, je stár úctyhodný počet miliónů let.

Bylo popsáno příliš mnoho předmětů tohoto druhu, než abychom mohli popřít, že ve velmi starých skalách a uhelných žilách se nacházejí umělé, kovové předměty. Můžeme zdůraznit i to, že tyto předměty podivně mizí.

Podle vymezení z předešlé kapitoly je pro mne přítomnost těchto předmětů hypotézou pracovní, ale jejich záhadné zmizení hypotézou konverzační.

Neboť je dobře znám zvyk ukládat předměty, které buď nesouhlasí s platnými názory na dějiny, anebo nejsou krásné na pohled, do muzejních depozitářů. To se stalo v Bagdádu, když tam byly nalezeny slavné monočlánky.

Lidé, kteří dobře znají Smithsonovo muzeum ve Spojených státech, tvrdí, že jeho sklepy jsou plné beden s nepochopitelnými předměty, které nikdo nestuduje. Stejný jev existuje v dalších muzeích, zvláště pak v Muzeu pravěku v Saint-Germainen-Laye.

Nejčastěji se tyto záhadné kovové předměty neobjeví na denním světle proto, že jsou na dně moře, v Antarktidě anebo na místě, kde nikdo nekope, třeba v Bouloňském lesíku.

V době, kdy dr. Gurlt objevil svou krychli, se považovalo za nemožné zaznamenávat informace do mikrokrystalových struktur magnetické slitiny, jako byla ta, z níž krychle sestávala. Jiné předměty tohoto druhu jsou bezpochyby v přírodě a prostě neupoutají pozornost. Jejich majitelé si je nesporně mohou vzít nazpět na velkou vzdálenost pomocí magnetometru, neboť objekty jsou po obdržení určitého signálu

jistě schopny vyslat magnetickou rezonancí odpovědní signál, který ukáže jejich přesnou polohu.

Jsou ještě jiné způsoby záznamu než magnetický.

A třebaže dosud nejsou využity pro obchod, jsou přesto velmi podrobně studovány. Zvláště záznam na krystaly. Americké společnosti Carson Laboratories v Bristolu (Connecticut, USA) se podařilo fotograficky zmenšit 85 000krát stránku z časopisu, uložit tento obraz do krystalu a opět jej vyvolat zpět. Jiní badatelé se pokoušejí provést v krystalech záznam ve vrstvách jako stránky knihy.

Běžně se hovoří o tom, že takto bude možné zaznamenat sto tisíc knih střední velikosti do krystalu velikosti kostky cukru. Není zdaleka vyloučeno, že některé drahokamy jsou plné záznamu, který má být jednoho dne vyňat, nebo z nich dokonce byly informace už několikrát vyňaty.

Na druhé straně je možné, že určité množství těchto registračních zařízení krouží na oběžné dráze kolem Země.

Máte právo se zeptat: „Jak to víte?“ Odpověď je prostá. Tyto přístroje registrují rozhlasové vysílání a s určitým zpožděním je vysílají opět dál neznámým směrem.

Tento nápad, který jsem nejprve uvedl v knize Odposlouchávání planet, je nyní zcela rozšířen. Tak významný vědec jako profesor Roland Bracewell, vedoucí vědeckého výzkumu australské vlády v oblasti radiotechniky, spolu s dalšími vědci objevil v rozhlasových vysíláních od roku 1929 a v televizních od roku 1950 abnormálně opožděné ozvěny. Dostávajíme jako ozvěny v čase televizní vysílání ze stanic, které už tři nebo čtyři roky nejsou v provozu, rozhlasové vysílání několik dní poté, co bylo na programu. Tento jev pozorovali od r. 1930 Stürmer a Van Der Pol. Bracewell ho podrobně prostudoval. Domnívá se, že automatické přístroje podobné našim sondám registrují naše signály a rozhlasové vysílání, když jsou příznivé podmínky, a posílají je dál neznámým směrem.

Žádné jiné vědecké vysvětlení těchto opožděných ozvěn nemáme. V prostoru není žádný objekt, od kterého by se mohly vlny odrazit a vrátit se za několik minut, několik měsíců nebo za rok. Nic z toho, co víme o struktuře času, nemůže vést k domněnce, že čas zadržuje elektromagnetické vlny jako v pasti a pak je vrací. (Kdyby byl takový jev možný, vysvětlil by mnohem víc než zpožděné ozvěny, ale to už je jiná historie.)

Přítom je ale jisté, že většina registrační aparatury je na Zemi. Náhodně ji nalézáme v uhelných a uranových dolech či v dutinách po skalách odstraněných dynamitem. Je velmi pravděpodobné, že všechny analyzátory a registrátory rozseté po planetě nejsou zahrabány v uhlí. Jistě bychom je našli i na povrchu.

Dokonce už určité byly na povrchu nalezeny a byly uzavřeny do beden a uloženy do sklepů vědeckých ústavů a na ně jiné bedny a navrch tlustá vrstva prachu. Mohu třeba hned poukázat skeptickému čtenáři na nějaká muzea toho druhu. Předměty, které protičeří uznávaným archeologickým teoriím, putují samozřejmě do sklepa první. A dostanou se odtud leda čirou náhodou.

Ve sklepech našel významný anglický vědec Brewster v 19. století čočku, která pocházela z trosk Ninive a byla strojově obroušena. Stále existuje, zrovna jako její

popis od Brewstera. Byla asi součástí optického přístroje, dokonalejšího, než byly v době Brewsterově, a samozřejmě než mohly existovat v dobách Ninive.

Případá mi jisté, že systematický průzkum sklepů různých muzeí a metodické přezkoumání předmětů označených jako „umělecké“, „kultovní“, „neidentifikované“ by nám daly řadu údajů a jistě by byly rentabilnější než mnohé drahé archeologické výpravy.

Většina těchto záhadných objektů je z nerezavějící slitiny nebo z umělé hmoty.

Existuje poměrně dost bohatá literatura týkající se zdánlivě kovových předmětů, které se vypaří takřka před očima diváka. Jev pochází již z doby před kosmickými lety. Ostatně úlomky družic a nosných raket, které spadnou na zem, se nevypařují. (Jistá přežívající legenda tvrdí, že některé tyto úlomky, zvláště ze Sputnika IV a z některých discoverů, ztratily polovinu své váhy a uchovaly si přitom stejnou hmotu a objem. Snad to byla pravda o předmětech, které spadly 14. září na trávník u jedné vily ve Woodbridge v USA. Největší byl velikosti hrášku; když ho dali do nádoby, začal ztrácet na váze. Potom bylo všechno zabaveno americkými úřady. Pokud je to pravda, je to velmi zajímavé. Ale je to pravda?)

Domnívám se, že některé z těchto registračních přístrojů mizí, jakmile je z nich vytažena informace.

Bylo by zajímavé se dozvědět, zda družice zjistily nějaké signály neznámého původu vysílané ze Země. Družice ze série Explorer nedávno objevily radiaci tohoto druhu: pochází ze Země a nikdo neví, jak ji vysvětlit, ať už nějakým známým přírodním jevem či známým umělým zdrojem, jako je rádio, televize, radar apod. Tato radiace se podobá záření, které vysílá červená skvrna na Jupiteru. Radiace Jupiteru je bezvýsledně studována už od roku 1954. Velmi složité teorie přičítají její energii červené skvrně.

Země však žádnou červenou skvrnu nemá, a je tudíž dosti obtížné toto vysvětlení – ostatně čistě teoretické – aplikovat na radiaci zemskou. Radiace Jupitera je modulována a bylo možné říci, že tato modulace je výsledkem činnosti inteligentních bytostí. Rovněž lze říci, že tuto modulaci způsobuje periodické přerušování radiace Jupitera průchodem oběžnice Io. To vše neplatí o radiaci zemské, která se nezdá být modulována. Není známo, zda pochází ze Země, je vysílána vyššími vrstvami zemské atmosféry anebo pásy nabitých částic, které planetu obklopují. Zatím si můžeme myslet, že pochází z registračního přístroje, který oznamuje svou polohu.

Rovněž není zakázáno domnívat se, že další a podrobnější bádání odhalí na oběžnicích jiné radiace, vysílané registračními přístroji. K tomu účelu bude nutné, aby družice byly vybaveny detektory, které by fungovaly na jiných principech než pouze radiovém. Detektory na oběžné dráze kolem Země, schopné registrovat gravitační vlny, neutrina a případně tachyony, pravděpodobně ukážou, že registrační přístroje fungují tak trochu všude na Zemi. Tak snad bude možné je i lokalizovat.

Je třeba doufat, že až se objeví příští hranatý předmět, bude pečlivě rozřezán na plátky a pomocí detektorů prozkoumán ve snaze získat z něho signály.

Různé studie o Střední a Jižní Americe přikládají váhu kulovitým předmětům velkých rozměrů, někdy jsou to koule až tři metry v průměru, umístěné na podstavci. K těmto koulím se nevztahuje žádná místní legenda, vypadá to, že jsou starší než lidé v těch krajích. Je samozřejmě možné, že jde o záznamovou aparaturu jiného typu, postavenou kdysi na podstavec nějakým zcela zapomenutým národem. Neboť ačkoli si lze snadno představit přírodní proces, který dokáže vytvořit kouli, není možné si představit takový proces, který by vytvořil kouli usazenou na podstavci. Určitě jde o věc uměle vyrobenou. Ale jakého druhu? V současné době o tom nikdo nic neví. Stojíme před těmito objekty jako dnešní divoch anebo v 19. století vědec před krystaly používanými pro výrobu tranzistorů. Bylo by zajímavé převést jednu tuto kouli do technicky pokročilejší země a podrobit ji analýze.

Můžeme uvést zábavnou anekdotu o registračním přístroji, která je stejně přirozená jako úplná. 13. září 1961 se snesl na střechu domku jednoho poštovního dělníka v pákistánském Karáči na padáku nesmírně složitý a zjevně elektronický přístroj.

Případ se dlouho a podrobně vyšetřoval. Nakonec bylo s jistotou zjištěno, že přístroj, určený k registraci atmosférického tlaku a rychlosti větru, byl vypuštěn balónem ze Spojených států v roce 1959. Normálně by měl balón vybuchnout nejpozději dva dny poté, co dosáhl výšky 30 kilometrů. On ale nevybuchl a létal vzduchem dva roky a jeden měsíc, až nakonec přistál v Pákistánu. Teoretikové dokázali, že takové putování je zcela nemožné. Bohužel se však přece jen uskutečnilo.

V jiných případech nejsou předměty určeny. Americká policie je nachází velmi často a pak mizí ve sklepech Smithsonova muzea nebo americké tajné služby. Tak v září 1962 spadl na ulici v Manitowocku (Wisconsin) desetikilový ocelový předmět. Zjevně to byl úlomek nějakého stroje. Na mnoha místech jeho povrchu byla ocel roztavená. Předmět byl přenesen do Smithsonova muzea, kde prohlásili, že se jedná o předmět uměle vyrobený, a dál bylo ticho. Zmíněný objekt se nyní určitě zanáší muzejním prachem.

V těžké době jiný předmět zmizel sám od sebe. Spadl do jezera před zraky rybáře Grady Honeycutta v Harriburgu v Severní Karolíně. Předmět se podle něho podobal fotbalovému míči posetému kovovými ostny, „jako kovový ježek“. Když přišla policie, předmět se začal rozkládat a vypadal teď jako klubko kovových

drátů. Nato se potopil a potápěči po něm nenašli jedinou stopu. Buď si ho odnesl někdo jiný, nebo se vrátil tak, jak přišel.

Příští rok zaznamenali podobný předmět v irském Dungannonu. Měl jenom čtyři kovové trny – bezpochyby chudší varianta toho předešlého – ale byl rozžhavený. Zabavila jej irská armáda a už o něm není slyšet.

Je samozřejmě možné se domnívat, že se jedná o úlomky špionážních družic, nicméně předměty tohoto druhu jsou nalézány od zrodu lidstva a pěkně dávno předtím, než nějaké špionážní družice vůbec existovaly.

Pokud tyto předměty pocházejí ze špionážních přístrojů, pak tyto přístroje nebyly vyrobeny lidmi.

Bylo by zajímavé sestavit sbírku předmětů tohoto druhu. Takové sbírky údajně existují ve Spojených státech, jejich vlastníci však nedávají svolení k jejich prozkoumání. To je jistě škoda.

Některé organizace shromažďují o těchto předmětech studie, zprávy a fotografie. Nejzajímavější je americká organizace Info, což znamená Fortovská informace. Byla založena na počest Charlese Forta, velkého odborníka na věci podivné. Info vydává každého čtvrt roku vynikající stejnojmenný časopis.

V Sovětském svazu vydává každý měsíc jednu studii o nějakém problému tohoto druhu časopis *Těchnika molod'oži*, nejčastěji s fotografiemi, a s odbornou diskusí k danému tématu.

POZNÁMKY KE SLOUPU V DILLÍ

Není bez zajímavosti vrátit se ke sloupu v Dillí, to je velmi zvláštní problém. Předmět je šest metrů vysoký a má 50 centimetrů v průměru. To znamená, že je příliš velký, než aby mohl být vyroben slinováním. Nedávno kdosi napsal, že předmět nekoroduje „prostě proto, že ho pokrývá tenká a průhledná vrstva silice“. Pokud autor tohoto geniálního nápadu našel způsob, jak pokrýt železité kovy tenkou vrstvou průhledné silice, rádím mu, aby si to dal patentovat a ze svého objevu se dobře poměl. Zaručuji mu zisk miliardy franků ročně, a to bude jen malá část škod a ztrát, které způsobuje koroze ve světě. Na sloupu je nápis – epitaf krále Šandragupty II., který zemřel r. 413 n. l. Pokud je známo, již v té době byl sloup velmi starý. Je pravda, že technologie výroby oceli v Indii existovala. Jeden z paňdžábských knížat prý věnoval Alexandru Velikému ocelový prut těžký dvě stě padesát kilogramů, což je v té době značné množství. Na druhé straně alchymie byla velmi rozvinuta a železo je základním kovem alchymistů. Ale stejně...

Ale stejně když uvážím mimořádnou jakost kovu, z něhož je sloup vyroben, když uvážím, že se neomezeně uchovává, přece jenom se táži, zda se nejedná o obrovský registrační přístroj. Draze bych zaplatil za to, kdybych mohl uříznout plátek a podrobit jej magnetické analýze. Bohužel s ohledem na posvátnou hodnotu, kterou sloup v Dillí má, experiment není možný.

3) NÁVŠTĚVNÍCI Z NAZCA

Obrovské figury nakreslené na zemi na planině Nazca v Peru byly objeveny teprve roku 1947, když Kosok a Reiche letěli nad krajem v letadle. Jsou vskutku viditelné jenom z výšky a možná byly dokonce i tvořeny za pomoci nějakého létacího nebo vesmírného prostředku. Zvláštnímu studiu je podrobila německá archeoložka Maria Reichová a věnovala jim knihu.

Planina v Nazca je přibližně sedmdesát kilometrů dlouhá a dva kilometry široká. Pokryta je křemičitými a železitými oblázky s černou patinou. Tyto oblázky však byly, nevíme před kolika tisíciletími, přemístěny tak, aby vytvářely ucelené nákresy, dokonale viditelné shora, a naprosto nezbadatelné ze země.

Nákres obsahuje rovné linie a velké prostory ve tvaru lichoběžníku, což je dost podobné některým našim letišťům viděným z letadla. Jsou tu však také (obrovské) závitky podobné tomu, co nám teleskopy ukazují jako spirálové mlhoviny. Také zde jsou figury obrovských rozměrů a na nich nelidské bytosti, božstva anebo mimozemšťané – můžeme si vybrat.

Naprosto není známo, jakým způsobem bylo možno na zemi načrtnout tyto figury v tak dokonalých proporcích. Kdyby však byla práce řízena svrchu, z létajícího přístroje znehybnělého v určitém pevném bodě, bylo by to zcela bez problémů. Ale tuto hypotézu asi archeologové hned tak nepřijmou.

Studium komplexu v Nazca pokračuje. Byly například zjištěny přímký (v počtu 23) dlouhé 182 m, které vycházejí z centrálního čtverce o straně 3 m. Dokázalo se, že dvě z těchto přímek jsou orientovány podle místa na obloze, které odpovídá slunovratu, a třetí podle místa odpovídajícího rovnodennosti. Dvacet ostatních přímek zůstává nevysvětleno. Možná je to počítač typu Stonehenge. To však bude třeba ještě prokázat.

Celek připomíná (alespoň otevřenému duchu) kosmodrom, který je zároveň posvátným místem, kde se vzdávají pocty návštěvníkům z vesmíru a jehož zobrazení je součástí stavby kosmodromu. Bytosti disponující velkými technickými prostředky by mohly zajisté přemístit kameny pomocí strojů, které by působily na zem. Oblázky byly potom narovnány do hromad a patrně považovány za posvátné, neboť po celá tisíciletí s nimi nikdo nehýbal.

Figury, které obyvatelé tohoto kraje nemohli vidět, protože nevladnili žádné létací stroje, přesto ovlivnily jejich umění a nacházíme je na jejich keramice. Není však žádný důvod k domněnce, že tyto kresby vytvořila kultura obecně nazývaná Nazca, která existovala mezi lety 300 př. n. l. a 400 n. l. Zrovna tak bychom mohli říci, že Vilém Dobyvatel postavil Stonehenge.

Záhad je v Peru příliš mnoho, než bychom mohli přesně vědět, ke které z nich kresby v Nazca patří.

Podle peruánských legend polobůh Manco Capac, zakladatel říše, přišel z vnitřku Země, dle pověsti tzv. „zářivým otvorem“. Existují údajně ještě dva takové otvory a vedou k jiným světům uvnitř Země. Tyto brány jsou podle legendy v kopci

zvaném Tampu-Tocco, 25 km na jihovýchod od Cuzca. Je samozřejmé, že brány nikdo nikdy nenalezl a že v jejich hledání brání pověrečný strach. Manco Capac se údajně proměnil v kámen a uchoval se tak pro věčnost. Jeho zkamenělé tělo nenašli, ale Španělé v dobách conquisty viděli mumie deseti vládců, kteří následovali po něm.

Je dost obtížné zařadit v čase Manca Capaca, ale bude asi poměrně mladý ve srovnání s neznámými, kteří na planině Marcahuasi vytvořili civilizaci, kterou objevil a studoval můj přítel Daniel Ruzo. Tato civilizace sahá přinejmenším do roku 10000 př. n. l., možná ještě dále. Po této civilizaci, nejstarší na světě, zůstaly podivné památky vyryté do skály technikou, která způsobuje, že obrazy se mění podle roční doby. Osoba, která je v zimě na kresbě starcem, se stává v létě zářícím mladíkem. Zde je pravděpodobně původ solárního mýtu smrti a vzkříšení, který nacházíme v tolika náboženstvích.

Do období mezi rokem 12000 př. n. l., který je epochou civilizace na Marcahuasi, a rokem 3500 př. n. l., kam můžeme s určitou pravděpodobností umístit Manco Capaca, lze vřadit cokoli a snít o čemkoli, zvláště o kresbách v Nazca.

Velmi ostře se diskutuje o časovém zařazení fantastických zřícenin v Tiahuanacu a o jejich možných vztazích s Nazca. Posnanski jim přičítá fantastické stáří: před vynořením jihoamerického kontinentu. Místní legendy říkají, že Tiahuanaco bylo postaveno ještě dříve, než na nebi byly hvězdy. Jistí fanatici dělají z Tiahuanaca centrum ztracené megalitické říše a mají možná pravdu.

Obrovské kamenné kvádry Tiahuanaca se nacházejí v nadmořské výšce 4 000 m, v měsíční a ledové krajině, prakticky bez jakékoli vegetace. Je silně znepokojivé, když v místě pro člověka tak nehostinném najdeme stopy mocné civilizace. Tiahuanacké stavby, co do počtu čtyři, měří každá 450 na 1000 metrů. Jsou zde pyramidy, pilíře a slavná „brána slunce“, která je tři metry vysoká, tři metry sedmdesát pět široká a vytesána byla z jednoho kusu nerostu vážícího desítky tun. Sluneční brána má na sobě nárysy, které byly údajně určeny jako venusanský kalendář, kosmické lodi a mimozemšťané. O takovém výkladu se ještě pořád diskutuje.

V Tiahuanacu byla rovněž nalezena dosti znepokojivá socha lidské bytosti z červeného kamene, vysoká 7,03 a široká 1,05 až 1,27 m. Bylo řečeno,⁴ že tato socha představuje obra v životní velikosti. Kdo ví?

V každém případě se v Peru podobně jako na Blízkém východě přihodilo něco velice zvláštního. Důvěryhodní archeologové zasazují výstavbu Tiahuanaca do doby mezi roky 1000 a 1300 našeho letopočtu. Jejich argumenty nejsou ani lepší ani horší než argumenty archeologů romantických; jedná se prakticky o prudkou reakci archeologů klasických na výstřelky romantiků, kteří bezpochyby trochu přehánějí.

Podle klasické historie jdou vládcové říše Inků takto po sobě: Manco Capac do roku 1105; Sinchi Roca 1105–1140; Lloque Yupanqui 1140–1195; Mayta Capac 1195–1230; Capac Yupanqui 1230–1250; Inca Roca 1250–1315; Yahuar Huaccac

⁴ Srov. Denis Saurat: L'Atlantide et le règne des géants a od téhož autora La religion des géants, edice J'ai lu č. A 187 a A 206. qui

1315–1347; Inca Viracocha 1347–1400; Pachacuti 1400–1448; Toupac Yupan 1448–1482; Huayana Capac 1482–1529; Atahualpa a Huascar 1529–1533.

V souvislosti s touto chronologií musíme poznamenat, že Manco Capac zde nevystupuje jako obvyklá historická postava. Zdá se, že přišel zvenčí a není zařaditelný v čase.

Podle klasických dějepisců je to jeden (anebo několik) z těch vládců, kteří postavili Tiahuanaco. Nepřinášejí o tom ostatně žádný důkaz. Inkové neužívali písmo, ale quipus, zbarvené zauzlené šňůry, a jimi předávali informace. Španělé nenašli nikdy člověka ochotného jim quipus přečíst a ty, které se dostaly až k nám, zůstaly zcela nerozluštěny.

Je však třeba říci, že důkazy situující Tiahuanaco do doby před 250000 lety nejsou o nic přesvědčivější. Na půl cesty mezi oběma krajnostmi jsou dějepisci a popularizátoři, kteří si zachovávají chladnou hlavu: například L. a C. Sprague de Campovi, kteří píšou v Hádankách archeologie:

„Co o ztracené říši z Tiahuanaca skutečně víme? Víme, že prošla dvěma kulturními obdobími. To první, primitivnější, Tiahuanaco I, se objevuje před křesťanstvím. Druhé, Tiahuanaco II, imperiální civilizace, se vynořilo mezi lety 500 a 1000, během několika století vládne na velkém území a upadá před příchodem Inků. Když se Inkové zmocnili území kolem jezera Titicaca, našli Tiahuanaco již opuštěné. To alespoň řekli španělským kronikářům. Kraj je osídlen Indiány Aymary, přísnými a mlčenlivými lidmi, kteří dosud pěstují sladké brambory a chovají lamy na vysokých planinách, kde září slunce, ale noci tam jsou ledové a prohání se tam prudký vítr. Legendy, které posbírali kronikáři, jsou plné narážek na říši Tiahuanaco. Zmiňují se o „Králi z Vilcas, Huaiatary a Tiahuanaca“. Možná že určité legendy o Manco Capacovi a o předincké říši Amuatů se vztahují ke skutečným událostem z dějin Tiahuanaca. Ale jak? O tom nevíme vůbec nic.“

Nicméně je dovoleno sice sdílet toto hledisko, ale přitom si i trochu zasnít a představit si, že na Blízkém Východě i v Peru provedly „kontrolu“ Rozumové bytosti. Tato kontrola nutně spočívala v tom, že Rozumové bytosti předaly lidstvu určité informace. Proto ony abnormální úkazy, jež byly porůznu zjišťovány v Palestině právě tak jako v Peru. Vybral jsem z nich kresby v Nazca, neboť jsou zjevným signálem do vesmíru a možná i stavbou z vesmíru řízenou. To je méně zřejmé u jiných divů, například u těch, o kterých jsme se už zmínili, anebo u ohromné megalitické pevnosti Saksahuaman.

Ta je však mimořádná. Balvany široké osmkrát čtyři metry a vysoké 4,6 m váží 200 tun a zapadají do sebe tak přesně – a bez malty –, že mezi ně nelze strčit ostří nože. Přes všechna rozumná vysvětlení má člověk spíše sklon věřit v nějakou technologii, která přišla zvenčí či pocházela z nějaké vyspělejší civilizace. Tato technologie je v každém případě na mnohem vyšší úrovni než technologie Inků, kteří neznali klenbový oblouk ani kolo.

Stejně jako u kreseb z Nazca, i zde máme co činit, byť v menší míře, s technikou mnohem dokonalejší, než byla technika místní a dokonce i než bude místní technika o sto či tisíc let později.

Můžeme se ptát, zda se stejná pokročilost neobjevuje též v chirurgii. Předínčtí Peruánci měli úžasně pokročilou chirurgii, rozvinutější než kterýkoliv jiný starý národ. Používali kleště a svíradlo, anestetika na bázi koky. Obvazovali chirurgické řezy gázou a obvazovou vatou. Mezi operacemi, které praktikovali, jmenuje historik lékařství R. L. Moodie amputaci, výřezy, trepanaci, transplantaci kostí, vypalování a „jiné, méně zřejmé procedury“. Operace tohoto druhu jsou s přesností vyobrazeny na předkolumbovské a předínčké keramice.

Máme údaje o užití hypnózy jako anestetika před operací. To všechno se natolik liší od toho, co víme o jiných primitivních civilizacích, že si musíme klást nejrůznější otázky. V Bolívii dodnes existuje kasta kněží-léčitelů, kteří drží stará tajemství – jmenují se Collahu Aya. Bohužel svá tajemství nesvěřují. Cestují po celé jižní Americe, léčí nemocné, vozí s sebou v krabicích léky, které nebylo možné určit. V tomto případě také možná jde o něco, co se dochovalo z dávných dob.

Návštěvníci z Nazca, pokud přišli první, zde nechali informace, které se objevují v celé řadě různých peruánských civilizací v různých dobách.

Já osobně se domnívám, že Nazca je starší než všechny ostatní peruánské civilizace a že příchod návštěvníků lze datovat nejpozději do roku 15000 př. n. l., možná o trochu dříve.

Nejfantastičtější hypotézy kladou samozřejmě ještě fantastičtější otázky. Proč si Rozumové bytosti ke svým kontrolám a zásahům vybraly právě Palestinu a Peru? Příznávám, že v současné době je naprosto nemožné na tuto otázku odpovědět. Snad jednou jemnější metody geofyzických studií umožní stanovit dějiny radiálních pásů obklopujících Zemi a zjistit, že tyto pásy měly v určitých nedávných dobách v sobě mezery. V současné době jsou takové díry na pólech a nad Afrikou a zdánlivě neslouží k ničemu. To vše ovšem vychází z předpokladu, že by radiální pásy mohly vadit nějaké mohutné operaci na Zemi, což je sice pravda v mezích naší techniky, nikoli však v případě takové kontroly přírodních sil, která by byla mnohem vyspělejší než naše.

Bohužel si můžeme představovat pouze v rámci našich znalostí a možností. Proto docházíme k směšným předpovědím, jako je např. cesta na Měsíc na palubě kosmické lodi tažené divokými husami nebo televize, kterou popisuje Wells v knize Až spáček procitne a považuje ji za uskutečnitelnou ve 23. století: užívala zrcadel, od kterých se světlo odráželo a přicházelo v trubkách, a tu by pomocník na poště nechtěl už ani v roce 1925.

Takže v rámci našich možností se pokusím představit si a popsat, co se stalo v Nazca. Bude-li jednoho dne odhalena pravda, bude můj popis možná vypadat směšně, ale za to já nemohu.

Ten popis má dvě varianty:

1. Pro vytvoření kreseb v Nazca bylo použito prostředku podobného našim vozidlům na vzduchových polštářích, například aérotrain. Jak tento přístroj letěl dva až tři metry nad zemí, vsával oblázky a hned zase je vrhal stranou; obyvatelstvo, které na přístroj muselo pohlížet se směsicí obdivu a hrůzy, pak kamínky rovnalo na

hromady. S touto technologií bylo pravděpodobně možné provést kresby v Nazca za jeden měsíc.

Potom přístroj – pravděpodobně dálkově řízený – vystoupil na oblohu a vrátil se na palubu kosmické lodi nebo kabiny na oběžné dráze. V Peru existuje mnoho takových legend, ale specialisté, jak je známo, odmítají brát legendy vážně.

2. Druhá verze předpokládá, že kresby provedli místní obyvatelé podle příkazů buď samotných Rozumových bytostí, nebo alespoň nějaké vyšší rasy, která je zastupovala. To vytváří určité problémy: kresby mají smysl pouze při pohledu shora, jak potom vysvětlit místním obyvatelům, co mají dělat? Profesor J. Alden Mason, velice úctyhodný vědec, curator emeritus Pennsylvánské univerzity, tvrdí, že kresby mohly být uskutečněny na základě zmenšeného modelu, např. obrázku. Ale kdo by ten obrázek namaloval? A tato hypotéza nebere v úvahu obrovské potíže, s jakými se setkáváme, když žádáme od divochů nějakou práci na základě plánu či fotografie. Byly pokusy, zvláště během druhé světové války, stavět s divochy letiště, ale nikomu se to nikdy nepodařilo. Připadá mi, že hypotéza profesora Masona by měla být odmítnuta.

Je možné si představit výjev velmi podobný výjevům z Bible a z legend:

Po určitém množství zázraků se ozve hlas, lid se shromáždí a každý dělník dostane přesné pokyny, co má dělat na určeném kousku půdy. Celá operace je řízena z helikoptéry, balónu nebo nějakého jiného přístroje, schopného stát ve vzduchu na jednom místě, přístroje, jaký jsme ještě nevynalezli. Dílo trvá roky až desetiletí, a když je u konce, Rozumové bytosti nebo jejich představitelé odcházejí. Zanechají zde určité množství technik, zvláště zpracování platiny, které bylo v Peru známo prakticky odnepaměti a které Evropané zvládli až v roce 1730, a to ještě metodou mnohem primitivnější než Peruánci. To bylo stanoveno pozitivně díky Bergsoevým výzkumům.

K čemu celá ta práce sloužila? Bezpochyby ke konstrukci jakéhosi kosmodromu, odkud by bylo možné odvázet relativně jednoduchými, opticky samořídícími přístroji, registrátory se záznamem, informací o tom, co se děje na Zemi. To je ta část kresby, která je abstraktní.

Pokud se týče figurativní části, která představuje nelidské bytosti a podivné předměty, můžeme vyslovit různé názory.

Může mít čistě dekorativní účel: umění se může mísit s technikou, vždyť my také sázíme květiny na letiště.

Tato figurativní část může také představovat podle dobového pojmosloví nebeské konstelace, s nimiž si návštěvníci přáli být spojováni.

Konečně je možné i to, že stávající interpretace jsou úplně špatné, a to, co archeologové nazývají „neznámé zvíře“, představuje návštěvníky, to, co nazývají „velryba“, je kosmická loď, atd.

Je třeba si uvědomit, že kdyby archeolog (byť současný) viděl kresbu lunárního modulu, bez váhání by uzavřel, že se jedná o hmyz. Bude bezpochyby nutně pečlivě rozšifrovávat „abstraktní“ linie, abychom zjistili, zda spirály odpovídají známým mlhovinám, jak je tomu v případě podobných spirál objevených na Sibiři.

Tyto kresby se zdají (až dosud) jediné v kraji. Pozorování Peru z družice jistě přinese zajímavé informace. Je třeba doufat, že jednou bude vypuštěna nad Peru archeologická družice, která udělá řadu fotografických snímků.

V Cahuachi na řece Nazca bylo nalezeno podivné místo, které pokřtili „dřevěné Stonehenge“. Je to shluk dřevěných sloupů a vidlic, průměrně dva metry velikých a několik tisíc let starých, dřevo bylo konzervováno speciální technikou. Vedle byly nalezeny hrobky odpovídající kultuře Nazca. Nejpravděpodobnější, i když prozaická hypotéza je, že tento soubor sloupů a vidlic podpíral velkou stanovou celtu, která kryla sportovní hřiště či shromážděště.

Pokud se nejedná o něco jiného. Nazkové řezali hlavy, jak je patrné na jejich keramice a látkách, možná že sloupy a vidlice jejich Stonehenge byly zdobeny nepřátelskými hlavami po každém vítězství.

Nebo snad se jedná ještě o něco jiného, co překračuje naši představivost?

Žádný zjevný vztah ke kresbám v Nazca tu není. Myšlení Nazků však je velmi odlišné od našeho – je to například jediný známý národ, který má hrobky ve tvaru láhve. V hrobkách byla nalezena keramika představující kočkovitá zvířata s potápěčskými helmami. Byla by samozřejmě lákavá domněnka, že tyto keramické předměty představují návštěvníky z Nazca, ale skutečnost je jistě složitější.

Nazkové nepostavili pyramidy ani kyklopské budovy z ohromných balvanů. Proto se zdá značně nepravděpodobné, že by původcem kreseb v Nazca byla tzv.

kultura Nazků situovaná do období 300 př. n. l.—400 n. l. Ty musely existovat již dříve. Nezapomínejme, že v Jižní Americe se člověk objevuje o 10000 let časněji než v Evropě a možná ještě dříve.

Datování radiokarbonovou metodou pro Jižní Ameriku nefunguje a profesor (již zmíněný) J. Alden Mason napsal: „Když datum získané radiokarbonovou metodou připadá archeologickému expertovi zcela nesmyslné a nesouhlasí s ostatními daty, má expert právo je odmítnout a rozhodnout na základě jiných metod.“

Význačný vědec neříká, zda to platí také opačným směrem, tj. zda máme právo odmítnout data získaná klasickými metodami, jestliže se neshodují s údaji fyzikálními a chemickými. Občas je to lákavé.

V Andách byly objeveny lebky dosud neznámého národa, staré nejméně 20000 let, v hrobkách byly s nimi kosti mastodontů. Je tedy velice dobře možné si představit, že tito lidé před patnácti tisíci lety vytvořili nebo viděli vytvářet kresby v Nazca.

Pravděpodobně bychom v datování kreseb v Nazca dosáhli značné přesnosti, kdybychom mohli analyzovat jejich abstraktní část pomocí počítače, jako to bylo provedeno pro Stonehenge. Je ovšem pravda, že pokud dostaneme datum o hodně starší než známé civilizace, archeologové budou silně protestovat, neboť taková skutečnost nesouhlasí s jejich teoriemi. Nicméně byli přinuceni připustit existenci paleolitického lunárního kalendáře zjištěného Alexandrem Maršakem, kalendáře z oblázků a kostí, který je stár nejméně třicet tisíc let.

Kalendář z Nazca, pokud to je kalendář, je možná ještě starší.

Zlaté a platinové předměty – a v Peru nacházíme pěkně zvláštní! – nelze radio-karbonovou metodou datovat. Jsou opracovány metodami, které, jak píše J. Alden Mason, byly buď vynalezeny v Peru, anebo do Peru zaneseny „neznámo odkud“.

Rádi bychom to věděli. A nemyslete na Egypt – Egypťané platinu neznali... Španělští lupiči bohužel většinu těchto předmětů roztavili a přeměnili v pruty, jež bylo snadnější převážet do Španělska.

Pravděpodobně bude schůdnější najít hlavní vysvětlení kreseb v Nazca, i když nám některé detaily uniknou, než dokázat, že určité techniky se z Nazca rozšířily jinde. Nesmíme zapomenout, že nejen Španělé, ale i Inkové byli dobyteli ničící starší civilizace. Kvůli této dvojí destrukci nám o předínckých civilizacích zůstalo mnohem méně informací, než se všeobecně myslí.

Reálně známé dějiny Inků začínají velmi nedávno, r. 1438 n. l. s králem Pachacutim, který následuje po osobnosti napůl legendární, Viracochovi, jehož syna svrhнул. Pachacuti započal s vytvářením obrovské říše, která na severu sahala až k rovníku a jejíž střed byl v Chile. Tato říše dlouhá 5000 km pokrývá rozlohu milión čtverečních kilometrů. Pachacuti je srovnatelný s Alexandrem Velikým, Čingischánem a Napoleonem. Tak jako oni, byl i on velkým ničitelem, páčil dokumenty, boural města, srovnával se zemí pomníky a stavěl jiné.

Jeho následníci v této dobovačné politice pokračují a podmaní si celou Jižní Ameriku. Potom válčí proti nějaké civilizaci, kterou jsme dosud nemohli nalézt a která bývá umístována tu na Galapágy, tu na ostrovy Santiago či Floreana. Toto poslední hledisko patří Thoru Heyerdalovi, ale jak tomu v jeho případě často bývá, fakta se špatně snášejí s jeho skvostnou představivostí.

Nevíme, jaká to tedy byla ostrovní civilizace. Zdá se, že zcela zmizela, a je to škoda – rádi bychom věděli, jestli měla ve zvyku malovat nápisy směřované k obloze.

Král Pachacuti odstoupil ve věku, který je nepravděpodobný, ale skutečný: 125 let a dosadil na trůn svého syna. Co tato říše mohla vydat před příchodem Španělů, nedokážeme si představit. Ve chvíli, kdy probíhala španělská invaze, se incká říše rozprostírala na území velkém jako Francie, Benelux, Švýcarsko a Itálie dohromady.

Kolem r. 1523 se Indiáni dostatečně zorganizovali a říši přepadli. Měli mezi sebou španělského dobrodruha Aleja Garcíu, který se tam dostal ze ztroskotané lodi a jako první Evropan se setkal s Inky. Pizarro přišel až deset let po něm a podle dobových kronik, kdyby García mohl napsat své paměti dříve, než padl v boji, vyprávěl by v nich divy, neboť měl jiné zdroje informací než Inky. Jeho smrt v Paraguayi je jistě propásnutou dějinnou příležitostí.

Inkové, nebo alespoň jejich vládnoucí třída, žádnou historickou zvědavost neměli a zdá se, že se záhadami, s nimiž se setkávali v dobytých zemích, vůbec nezabývali. Znali však proroctví o návratu Velkých starců, které budou doprovázet lidé s bledou tváří a podivnými zvířaty. Bohužel pro ně považovali za tyto polobohy vracející se zvenčí Španěly, a to sto osmdesáti Španělům umožnilo dobýt říši o šestnácti miliónech obyvatel.

Podobné dobytí nemá v dějinách obdoby. Možná budeme svědky jeho opakování, až jednou pozemšťané budou považováni za dávné bohy na některé jiné planetě.

Surovci, kteří se účastnili dobytí říše Inků, se bohužel nezajímali ani o megalitická sídliště ani o nápisy směřující k obloze. Později, v roce 1653, napsal pastor Barnabé Cobo dějiny Nového světa ve čtyřech svazcích, které jsou v nynější době pro nás hlavním zdrojem seriózní informace o Incích a jejich předchůdcích. Zdá se, že zatím nikdo toto dílo z hlediska fantastického realismu a mimozemských zásahů vážně neprozkoumal.

Naproti tomu se na megalitická sídliště v Peru vrhli všichni ti, kteří byli v první polovině dvacátého století zblázněni do úvah o stvoření. Nazca jim naštěstí unikla a první vážná kniha na toto téma (od Marie Reichové) vyšla v r. 1949.

Zbývá ještě mnoho práce, než budeme mít o Nazca k dispozici alespoň nějaké prvky, na jejichž základě bude možno zahájit diskusi. Hypotéza, kterou jsem vyslovil, mi připadá seriózní, ale možné jsou samozřejmě jiné, další objevy.

Je velmi politováníhodné, že Inkové při své expanzi porazili národ Čimuánci, který byl více uspořádán z hlediska státního, který žil v městech organizovaných, uspořádaných do čtvrtí, jež samy byly uspořádány do velmi strukturovaných ulic, a tyto měly velmi složitý společenský život. Čimuánci se velice zajímali o svět, ve kterém žili. Jejich jazyk, nazývaný junga, nám zůstal neznámý. Hlavní město, zničené Inky r. 1500 n. L, se jmenuje Chan-chan; bylo velké jako Paříž a skládalo se z obytných staveb velkých 350 krát 380 metrů. Existovala ústředně organizovaná vláda, nebyla však nalezena žádná stopa po náboženství.

Je nepravděpodobné, že by civilizace schopná vybudovat tak velká města, řízená silně centralizovanou vládou, neznala prostředek k záznamu informace, i kdyby to měl být nějaký jiný prostředek než písmo. Nám však o tomto prostředku či prostředcích není nic známo. Město je plné geometrických reliéfů, o nichž nevíme, co představují. Můžeme docela dobře připustit, že kresby v Nazca vytvořili předkové Čimuánců, a nikoli Inků. Ale mnoho tím nevyřešíme.

Mezi lety 1000 a 1500 křesťanského letopočtu postavili města, vynalezli techniku výroby bronzů, způsob, jak odlévat kovy do forem. Všechny tyto vynálezy jsou přitom poměrně moderní a připadají nám spíše jako nezávislé vynálezy než jako znovuoživení ztracených tajemství.

Zůstává ještě pár důvěryhodných archeologů, kteří věří v megalitickou říši založenou kolem Tiahuanaca. Pokud tato říše existovala, je nejen starší než Inkové, ale i než Čimuánci. Řada prvků této hypotézy však zůstává sporná, zvláště pokud se týče techniky. Tak třeba některé ohromné balvany Tiahuanaca jsou spojeny měděnými skobami. To je zcela originální technika, kterou nikde jinde v Peru nenajdeme. Můžeme v tom samozřejmě vidět opět stopu technických tajemství, které zanechali návštěvníci z Nazca, zrovna tak v tom však lze vidět důmyslný vlastní nápad.

Průzkum podzemních prostor Tiahuanaca je v samém začátku a nebyl tam dosud učiněn žádný senzační objev. Ve hře však ještě nejsou všechny karty. Pokud vím, v Nazca dosud nikdo nepodnikl žádné vykopávky. Třeba tam naleznou krypty, kde se uchovávaly určité předměty, než je odvezli do nebe. V současné době existují

elektronická zařízení odvozená z detektoru min, která umožňují zjistit jeskyně a umělé dutiny. Doufejme, že jednou budou použita k výzkumu Peru.

Je s podivem, že v žádné kresbě z Nazca nelze určit kometu. Inkové měli z komet obzvláště velký strach a vzdali boj proti Španělům, když se objevila kometa. Nesouvisí to s nějakou vzpomínkou na podivné jevy na obloze?

Naproti tomu existuje určitě vztah mezi kresbami v Nazca a venušanským kalendářem, možná i se sluneční soustavou.

Byly pokusy interpretovat reliéfy a některé peruánské keramické předměty jakožto mapy světa, jehož středem by bylo Tiahuanaco. Souvisí to se všemi teoriemi, které se snaží vkládat do Tiahuanaca nejen původ civilizací jihoamerických, ale všech civilizací na světě. O podobné interpretace by bylo možné se pokusit i v případě Nazca, pochybuji však, že to bude výhodné; Nazca je úkaz podivný, nezdá se však, že by se rozšířil.

4) MAPY KRÁLŮ MOŘE

Podivná historie s mapami Piriho Reise dosud neskončila. Začala přesně roku 1929 v Istanbulu, tehdy Konstantinopoli, kdy byla nalezena jakási mapa na pergamentu. Tato mapa měla datum z měsíce Nuharremu roku 919 po Prorokovi, tj. 1513 křesťanského letopočtu. Mapa byla podepsána Piri Ibn Hadž Memmed, což je celé jméno admirála Piriho Reise.

Byl popraven v Káhiře r. 960 islámského letopočtu. Je původu řeckého a křesťanského, byl synovcem slavného piráta Kemala Reise. Zúčastnil se mnoha pirátských výprav, zejména pod vedením slavného Chaíra Al-Dir Barbarossy. Zaujímal vysoké postaveníkapudana, což byl dobový ekvivalent guvernéra Egyptu. Vyplnil Aden, potom Maskat. Obléhal Hormuz, ale obléhání zastavil, když obdržel od místní vlády vysokou částku. Zlé duše ho udaly u Vysoké Porty, byl zatčen a v Káhiře popraven. Obyvatelé Hormuzu se pak marně pokoušeli dostat zpátky své výkupné.

Piri Reis popsal své cesty v knihách a atlasech. Zdá se, že jednu z jeho map použil Kryštof Kolumbus. Pokud jde o mapu, kterou v roce 1929 objevil Chalíl Edden Bey v istanbulské knihovně Seray, ukazuje oba břehy Atlantiku a velice jasně zobrazuje Ameriku.

Upoutala pozornost předního amerického badatele Arlingtona Malleryho. Pomocí později plně potvrzených výpočtů dokázal, že tato mapa vyžadovala vysoké znalosti trigonometrie koule a pocházela z velmi dávné doby, kdy antarktické ledy ještě nepokrývaly Zemi královny Maud.

Malleryho práce upoutala pozornost profesora Charlese H. Hapgooda z Keene State College v Keene, stát New Hampshire, USA. Profesor Hapgood byl již znám jako autor knihy Klouzavá zemská kůra. Předmluvu k této knize psal Albert Einstein, který též osobně zkontroloval a potvrdil všechny Hapgoodovy výpočty.

Profesor Hapgood nazval mapu Piriho Reise a jiné podobné mapy „mapy dávných králů moře“. Dokázal jejich značné stáří a poukázal na to, že k jejich vypracování je nutno užít létajícího přístroje (téhož, který vyrobil kresby figur v Nazca?).

Kromě profesora Hapgooda můžeme jmenovat ještě další významné specialisty, kteří se o problém zajímali, např. ctihodného otce Daniela L. Linehana, ředitele observatoře při Weston Boston College, který potvrdil Malleryho výpočty, pokud jde o Antarktidu. Francouzský badatel Paul-Émile Victor zrovna tak. V současné době studium pokračuje. Když mne v roce 1967 přijali do Americké zeměpisné společnosti, vyžádal jsem si písemně názor na Hapgoodovy práce. Odpověděli mi, že „přestože jsou extrémistické, jsou nesmírně zajímavé“. Což není tak špatné jako odpověď od oficiální vědecké instituce.

26. srpna 1956 univerzita v Georgetownu uspořádala na jedné rozhlasové stanici o záhadě Piriho Reise diskusi. Seznámil jsem se s písemným záznamem rokování: většina specialistů se shodovala v tom, že tento objev je velmi významný.

Než se ponoříme do záhad portulánů a králů moře, musíme vzdát úctu studentům Keene State College, kteří po léta s profesorem Hapgoodem pracovali, prováděli složité výpočty a připravovali ohromnou bibliografii.

Na druhé straně chci zdůraznit, že za názory, které budou v této kapitole vyřčeny, jsem zodpovědný jedině já sám a nikoliv dříve jmenovaní vědci.

A nyní již můžeme nastoupit cestu do minulosti. Od 14. století mají plavci v rukou portulány. Jak jejich jméno naznačuje, jsou to mapy umožňující plavbu od přístavu k přístavu. Ti, kteří tyto mapy užívali, nemají žádnou teorii o povaze Země, neptají se, zda je plochá, kulatá nebo zda má nějaký jiný tvar. Norský badatel A. E. Nordenskjöld se v roce 1889 začíná domnívat, že tyto mapy nepocházejí ze středověku, ale že jsou mnohem starší. Předpokládá, že byly okopírovány z originálu přinejmenším kartaginského, ne-li staršího. Jsou pokusy vysvětlit geometrické linie na těchto kartách v nějakém vztahu k zemskému magnetismu a buzole. Bez výsledku. Po objevu portulánu Piriho Reise Arlington Mallery zjistil, že tyto mapy ukazují Antarktidu, Severní a Jižní Ameriku s přesností zarážející až do nemožnosti. Rovněž dokázal, že mapa Piriho Reise byla okopírována z jiné mapy nebo řady starších map, které nemáme. Tyto mapy byly vyrobeny ve vzdálené minulosti, možná 15 000 let před naším letopočtem, národem mořeplavců, který znal zakřivení Země, trigonometrii koule a vlastnil létající stroje (nebo snad kosmické koráby?).

Mallery, který je zároveň důstojníkem, inženýrem a matematikem, srovnává mapu Piriho Reise s mapou, kterou americká armáda používala za druhé světové války. Je sestrojena na principu polární ekvidistantní projekce a střed této projekce je umístěn do Káhiry, kde byla za války důležitá americká základna. Podobnost s mapou Piriho Reise je naprosto uchvacující a dokazuje, že její tvůrci znali trigonometrii koule a obecnou strukturu glóbu.

Na mapě Piriho Reise najdeme Amazonku, Venezuelský záliv, Jižní Ameriku od Baya Blanca až po Hoornův mys, a také Antarktidu. Tento světadíl však byl objeven až v roce 1818. Ale portulán Piriho Reise a jiné portulány jej popisují velmi přesně. Někteří význační kartografové, a mezi nimi sám Mercator, jistě již před rokem 1818 věřili v existenci velkého antarktického světadílu. Tato víra však nebyla potvrzena žádnou výpravou. Antarktida na mapách Piriho Reise nejenže odpovídá tomu, co ukazují mapy moderní, ale i profilu pevniny pod ledem, jak jej bylo možné zjistit moderními geofyzikálními metodami. Z toho je možné učinit závěr, že originál portulánu Piriho Reise byl vyroben předtím, než Zemi královny Maud pokryly ledy. A to se stalo přinejmenším před 15 000 lety, ne-li v době ještě dávnější.

Podobnost je příliš nápadná, než aby mohlo jít o pouhou náhodu. Někdo mapu vytvořil ve velmi vzdálené minulosti a k nám se dostaly kopie, jako mapa Piriho Reise či Orontea Finaea z r. 1531. Na této (Finaeově) mapě rozměry antarktického světadílu velice dobře odpovídají rozměrům na nejlepších moderních mapách. V době, kdy byly tyto mapy kresleny, pokrýval led západní Antarktidu, a nikoli celý kontinent. Moderní výzkumy však ukázaly, že před šesti tisíci lety byly ještě v Antarktidě oblasti s mírným podnebím, zvláště poblíž Rossova moře.

To je nejméně vzdálené datum, kdy mohly originály portulánu vzniknout, všechno však vede k domněnce, že to spíše bylo přinejmenším před 15 000 lety.

Turecká mapa Hadžiho Ahmeda z r. 1559 maximálně přesně ukazuje Antarktidu a tichomořské pobřeží Spojených států. Ale ještě něco lepšího: na mapě je neznámá země tvořící most mezi Sibiří a Aljaškou přes Beringovu úžinu. Takový přechod by vysvětlil osídlení Ameriky paleolitickými lidmi, kteří přišli pěšky z Asie. Tento most však určitě zmizel nejméně před 30 000 lety. Je obtížné pochopit, jak o něm mohla vědět nějaká pozemská civilizace, ať už známá či neznámá.

Na druhé straně je zřejmé – a to bude má teze v této kapitole – že fotografie Země z družice nebo jiného létajícího přístroje převedené do podoby takové mapy, která by byla pochopitelná pro primitivy a pak okopírovaná, dává přijatelnější vysvětlení záhadné hypotézy hovořící o ohromné civilizaci překryté ledy Antarktidy, z níž jsme pak nenašli ani stopu. Obě hypotézy si ostatně nijak neprotířečí.

Možná že když v době Nazca přišla zvenčí inspekce a zjistila, že existuje tato civilizace, navázala s ní kontakt. Snad i členové této civilizace byli zachráněni a odvezeni jinam, kdo ví?

V každém případě prvním úkolem Hapgoodovy skupiny bylo určit vztahy mezi portulánem Piriho Reise a ostatními portulány.

První je Dulcertův portulán z r. 1339 a ostatní jsou snad jeho kopiemi. Přesnost tohoto portulánu v oblasti Středozemního moře a Evropy je zcela nepochopitelná. Od Irska k Donu svědčí portulán o takovém stupni informovanosti, jaký se ve 14., 15., ani v 16. století nemohl vůbec vyskytnout. Jeho zpracování by si vyžádalo znalosti matematiky zcela neúměrné době. Všechny důkazy směřují ke zjištění, že se jedná o několikátou kopii originálu pocházejícího z velmi vzdálené minulosti.

Cameriova renesanční mapa z r. 1502 toto hledisko potvrzuje a blíží se k známým portulánům. Zdá se, že i ona je vytvořena na mřížce používající sférickou trigonometrii a kvantitativní ověření na 37 bodech Cameriovy mapy toto hledisko potvrzují.

Benátská mapa z r. 1484 využívá zároveň soustavu portulánů a soustavu středověké orientace podle dvanácti směrů. Také ona je vzhledem k dobovým znalostem neuvěřitelně přesná.

Stejně podobnosti byly nalezeny na mapě neznámého původu, o níž víme pouze, ale jistě to, že v roce 1137 našeho letopočtu ji ryli do kamene Číňané. Je na ní tatáž mřížka jako na mapě Piriho Reise a na ostatních portulánech. Zdá se, že tedy pochází z téže neznámé civilizace.

Hapgoodova matematická studie obsahuje příliš mnoho vzorců, než abychom ji mohli tady otisknout. Její závěr nicméně stojí za úplnou citaci: „Zdá se mi, že tato čínská mapa přináší důkaz o tom, že v dávných dobách existovala celosvětová civilizace a její kartografové vytvořili mapy celé Země se stejnou úrovní technickou, shodnými metodami, znalostmi matematiky a pravděpodobně stejnými nástroji. Tuto čínskou mapu považuji za základní kámen budovy, kterou jsem postavil. Řeší pro mne otázku, zda dávná kultura, která pronikla do Antarktidy a která je původcem všech západních map, byla skutečně kulturou v planetárním měřítku.“

Ačkoli s Hapgoodem plně souhlasím, chtěl bych podotknout, že kartografická družice s oběžnou dobou 100 minut kolem Země se toho za několik oběhů dozví více než jedna civilizace zahrnující celý svět. Různé družice vypuštěné od roku 1957 to zevrubně ukázaly.

Hypotéza zásahů mimozemšťanů není podle mne v protikladu k hypotéze velkých zmizelých civilizací. Skoro bych řekl, že to je jedna a tatáž hypotéza.

Zásah mimozemšťanů do dějin mohl velice dobře urychlit vývoj určitých civilizací, které potom zmizely vlastní chybou nebo přírodní živelní pohromou. A pokud je čínská mapa kamenem v budově Hapgoodově, je také kamenem v budově mé: před 10000, možná 15 000 lety a třeba ještě dříve nakreslil mapy někdo, kdo měl přístup ke všem koutům světa, kdo měl vynikající technické prostředky a kdo znal matematiku. Vzhledem k přesnosti těch topografických výtahů si myslím, že nebudeme příliš přehánět, když prohlásíme, že ten „někdo“ znal fotografii a měl letací stroje nebo družice.

Pokračujme však spolu s Hapgoodem a jeho týmem v průzkumu starých map. Zenova mapa z r. 1830 se pojí k cestě Benátčanů do Grónska. Břežy Norska, Dánska, Německa a Skotska, zeměpisná šířka a délka několika ostrovů, vše je provedeno s takovou přesností, až vzniká opět dojem, že se jedná o moderní kopii nějaké velmi staré mapy. Diskuse o tom ještě pokračuje.

Mallery se domnívá, že na této mapě jsou ostrovy, které již dnes neexistují, buď proto, že se potopily, anebo byly pokryty ledem, který sestupuje z Grónska. Hapgood si spíše myslí, že Benátčané se při kopírování staré mapy dopustili chyb. Poznámává, že při čtvrté křížové výpravě r. 1204 dobyli Benátčané Cařihrad, a domnívá se, že se přitom zmocnili map podobných mapě Piriho Reise a potom je dobře nebo špatně obkreslili.

Je zde opět mřížka, ovšem deformovaná a pravděpodobně špatně pochopená. Ptolemaiovy mapy obnovené v 15. století ukazují Grónsko ne zcela pokryté ledem, zato ledovec ve Švédsku. Tento ledovec však už v době Ptolemaiově neexistoval, tím méně v 15. století. Opět se zdá, že jde o obkreslené mapy z velmi dávných dob, staré alespoň deset až patnáct tisíc let.

Portulán Andrey Benincasy z roku 1508 je také velice zajímavý. Nacházíme zde ledovce, jež většina těch, kteří studovali portulány před Hapgoodem, považovali za Baltické moře. To je úkaz velmi podivuhodný.

Můžeme snášet další a další příklady. První obecný závěr, který z toho můžeme vyvodit, je tento: naše současné mapy mají mřížku z rovnoběžek a poledníků. Na portulánech nacházíme mřížku z velmi staré mapy, z které jsou všechny odvozeny. Matematicky můžeme dokázat, že na této mřížce je stupeň šířky delší než stupeň délky – to v sobě zahrnuje systém projekce. Jakmile víme, že se jedná o tento systém, zjišťujeme, že velmi přesně určena je zeměpisná šířka a délka ostrovů v Karibském moři. Je téměř jisté, že tvůrci těchto map měli znalosti matematiky a zvláště sférické trigonometrie, srovnatelné s našimi.

Je třeba si všimnout, že současně se sférickou trigonometrií je v těchto mapách užíván systém dvanácti větrů, který odpovídá dvanácti znamením zvěrokruhu

a rozdělení kruhu na 360 stupňů. Toto dělení by tedy bylo starší než babylónská civilizace a Babylon z něj zdědil alespoň některé stopy.

Co tyto dokumenty ukazují? Zemi dálnější, než je ta naše. Například Zemi, kde delta Guadalquiviru prakticky neexistuje, zatímco dnes je padesát kilometrů široká a sedmdesát pět kilometrů dlouhá. Na to, aby řeka vytvořila deltu takových rozměrů, však je zapotřebí nejméně 20000 let.

Ostrovky ve Středozemním moři jsou na těchto mapách mnohem větší než ty, které známe. Moře je od té doby, co byly mapy nakresleny, za 20 nebo 30 000 let, tedy opotřebovalo.

Švédsko, Německo, Anglii a Irsko pokrývají ledovce, které již dnes neexistují, ale jejichž tvar bylo možno rekonstruovat: tyto ledovce nás odvádějí deset tisíc let zpátky.

A hlavně ty mapy ukazují Antarktidu s mírným podnebím, kde není žádný led. Většina geologů tvrdí, že ledy jsou v Antarktidě už milióny let, od miocénu nebo pliocénu. Ne všichni jsou v tomto bodě zajedno a někteří se domnívají, že před 10000 lety se Antarktida těšila teplému podnebí, které v některých oblastech vydrželo až do doby před 6 000 lety. Tohoto názoru je sám Hapgood a potvrzuje to jeho teorii o klouzání kontinentů.

Měření provedená v Antarktidě jakoby existenci mírného podnebí před 6000 lety potvrzují. Některá z nich ukazují, že mírné podnebí, které před 6 000 lety končilo, trvalo nejméně 2 000 let. Hapgood se domnívá, že v té době existovala nějaká mocná civilizace a ta potom zmizela.

Já osobně si myslím, že Země v té době měla návštěvu, a že stopou po této návštěvě jsou portulány. Opakuji, že podle mého názoru si tyto dvě hypotézy neodporují.

Nicméně – mám-li pokračovat ve své úvaze – domnívám se, že kresby v Nazca jsou starší než předloha k portulánům Piriho Reise a pocházejí z téhož zdroje. Domnívám se, že ve figurách v Nazca i na portulánech bychom mohli nalézt tentýž zvěrokruh a že ho najdeme, až analýzu provedeme. Myslím si, že po období

Nazca byl proveden podrobný průzkum glóbu a vypracována všeobecná mapa.

Vyvstává otázka, kde byla vypracována a kým.

Pokud jde o její první část, viděli jsme, že geologické údaje na starých mapách nás nutí věřit, že tomu bylo nejméně před 10000 lety. To je minimum. Zrovna tak bychom mohli mluvit o dvaceti nebo třiceti tisících. Řekněme tedy: řádově před desítkami tisíců let.

Hapgood a další věří ve zmizelou, převážně přímořskou civilizaci. Proto výraz „dávne mapy králů moře“. Tuto hypotézu je třeba porovnat s tvrzením vědců, kteří se domnívají, že Sumerové byli námořním národem, jehož civilizace byla založena na plovoucích, a nikoliv pozemských městech. Rovněž můžeme připomenout teorii sovětských archeologů, podle níž jisté záhadné národy (zanechaly nám po sobě hrobky, ve kterých nalézáme pouze dvě věci: vertikálně pohřbeného medvěda a cívku s tenkou zlatou nitkou navinutou na keramické špulce) bydlely výhradně na

řece Volze. Jejich města tvořily ohromné vory. Z důvodů, které neznáme, zanechaly tyto záhadné hrobky.

Tato hypotéza je jistě zajímavá a já nejsem předem proti, i když ji doplňuji ještě o jednu hypotézu. Legendy o králích moře starších než Vikingové přetrvávají až do našich dnů. Nacházíme po nich stopy v dílech dobře dokumentovaných romanopisců, jako je Jean Ray či John Buchám.

Jiná hypotéza, kterou naleznete i v Jitru kouzelníků a jeho početných napodobeninách, je existence jedné nebo více zmizelých zemských civilizací. Lidé se mne často ptají, proč nenacházíme po těchto civilizacích stopy. Na takovou otázku lze odpovědět dvojím způsobem.

Zprv – tato civilizace mohla existovat na Dálném severu (kde dnes sovětští vědci objevili, jak se domnívají, zbytky dosud zcela neznámého kontinentu: Arktidy) anebo na Dálném jihu, to jest v Antarktidě. Duchové H. P. Lovecrafta a Erle Coxe a také můj žijící přítel René Barjavel se zaradují, až budou v Antarktidě nalezeny stopy pokročilé civilizace. Bude to jeden z nescetných příkladů jasnozřivosti inspirovaných spisovatelů.

Stopy po zmizelých civilizacích však nalezeny byly. Viz např. příběh strojku z Antikýthiry, o kterém zde podrobně referujeme: Antikýthira je ostrov v Egejském moři, u kterého se přibližně v 1. stol. př. n. l. potopila řecká galéra. V roce 1901 zkoumali tuto galéru potápěči a našli nevysvětlitelný předmět zkorodovaný mořskou vodou. Byl přenesen do athénskému muzeu a tam se na něm hromadil prach. Proběhla druhá světová válka a na jejím konci bylo ve zbědované Evropě mnoho obráběcích strojů a ořebních zařízení zcela zkorodovaných a zrezivělých, jak se s nimi dlouho nepracovalo. Chytrí Američané tedy vynalezli elektrolytickou metodu zbavování rzi, která postupem opačným než elektrolyza dovoluje odstranit kyslíčnky kovů a nahradit je kovy původními. 1 u velice jemných mechanismů dostaneme opět přesný tvar korodovaného předmětu. Kolem roku 1960 význačný vědec yaleské univerzity profesor Derek de Solla Price tímto způsobem zrekonstruoval předmět z Antikýthiry a zjistil, že to je miniaturní planetárium, zařízení umožňující výpočet polohy planet.

Toto zařízení je tak přesné jako přístroje vyráběné v současnosti, představuje to nejlepší v mechanice a lepší výsledky, než dává ono, by dal leda počítač. Když profesor Derek de Solla Price popisoval svou práci ve Scientific Price, uzavřel článek slovy: „Je to dost hrozné.“ Takové zařízení nás vskutku nutí k tomu, abychom připustili, že staří Řekové byli technicky pokročilí, což bude zcela v rozporu s jejich abstraktní, filosofickou mentalitou a jejich pohrdáním stroji. Anebo nás nutí přiznat, že před starými Řeky existovala technologie, dnes ztracená, která však byla stejně dobrá jako ta naše, zvláště v oblasti výroby speciálních bronzů a výpočtů ozubení.

Zmizelé civilizace, ať už pozemské či námořní, byly podle mého názoru hlídány a možná i podporovány civilizacemi mimozemskými. Zatím se nebudu vyslovovat k otázce, zda to byly tytéž Rozumové bytosti, které zapálily a pak zhasily hvězdu, jež zabila dinosaury, anebo nějakí prostředníci mezi nimi a námi, rod vyspělejší, než

jsme my, který Rozumovým bytostem sloužil. Domnívám se, že tento rod a tyto bytosti pokračovaly v sledování naší planety a že ji sledují, hlídají dodnes.

Domnívám se, že jedním z příznaků těchto Rozumových bytostí je využívání matematiky a sklon předávat tyto znalosti tam, kde je to možné.

Jenom v Jižní Americe přičítám těmto Rozumovým bytostem fantasticky přesný mayský kalendář: mayský rok trval 365,2420 dne, zatímco přesné číslo, zjištěné nejmodernějšími prostředky činí 365,2423. Přesnost Mayů je řádově desetitisíciny dne. Trvání měsíčního cyklu znají na čtyři tisíce dne přesně, a tak znamenitá přesnost vyžaduje velmi pokročilou matematiku.

Přičítám Rozumovým bytostem kresby v Nazca, právě tak jako megalitické pevnosti a kyklopské stavby v Peru. Myslím, že stopy po nich nalezneme na basreliéfech v Marcahuasi, až bude provedena jejich kompletní analýza.

Ve Střední Americe jim přičítám mexickou pyramidu Cuicuilco. Stáří této lávou pokryté pyramidy bylo neomylnými geologickými metodami určeno na nejméně sedm tisíc let. Nepodobá se žádné jiné stavbě v kraji a od nejstarších dob je v Mexiku předmětem uctívání. Studium této pyramidy podnikli Američan Byron S. Cummings a dva Mexičané, dr. Manuel Gamio a José Ortiz. Při vykopávkách zde našli různé předměty, které poukazují na civilizaci výrazně pokročilejší než všechny civilizace mexické.

Od té doby (výzkum trvá přibližně od roku 1920) metody užívající radioaktivitu vedly k závěru, že k sopečnému výbuchu, který zasypal pyramidu lávou a způsobil, že byla jakožto posvátné místo opuštěna, došlo v r. 200 př. n. l. Výzkumy v současné době pokračují v naději, že pod pyramidou budou objeveny krypta. Možná tam budou mumie těch, kteří ji před 7 000 lety postavili a užívali jako dokonalou astronomickou observatoř. Byla nalezena betonová silnice vedoucí k pyramidě; prozrazuje vysokou technickou úroveň. Možná po ní jezdila vozidla; i když Inkové ani Aztékové kolo neznali, není jisté, že tomu tak bylo i u jejich předchůdců.

Je možné, že Olmékové jsou potomky stavitelů této pyramidy. Objevy týkající se tohoto lidu jsou dnes čím dál tím častější a možná do deseti let budeme mít jistotu.

Problematika pyramid je zajímavá. Zvláště kdyby opadl rozruch, který způsobila. Jeden humorista řekl: "Už tvar pyramid jako takový nám ukazuje, že i ve starém Egyptě dělníci pracovali čím dál tím méně." Vážněji, a to se týká tématu naší knihy, se problémem zabývají mnozí sovětští vědci a ti se domnívají, že pyramidy svým tvarem představují zodiakální světlo. Toto světlo je prашný oblak, který letí za Zemí při jejím pohybu jako ocas za kometou a má skutečně tvar pyramidy. Je těžko viditelné pouhým okem, ale lze je zjistit pomocí přístrojů.

Autoři map Piriho Reise takové přístroje měli a je docela možné, že pohled na zodiakální světlo – ohromnou svítící pyramidu na obloze – dal zrod kultu a byl příčinou výstavby různých pyramid v Egyptě i v Cui-cuilcu (ta je, jak se zdá, nejstarší).

Není vyloučeno, že rozličné geometrické struktury, pyramidy, Nazca a mnohé další představují objekty sice existující, ale viditelné pouze pomocí přístrojů anebo

zjistitelné pouze z družice, jako třeba zodiakální světlo či pásy záření obklopující Zemi.

Jestliže mapy dávných králů moře představují Zemi, pak možná jiné nápisy, jiné monumenty představují viditelnou i neviditelnou geometrii sluneční soustavy.

Z tohoto hlediska je zajímavé si povšimnout, čemu odpovídá dělení kruhu na dvanáct dílů, s kterým se setkáváme tak trochu všude, zvláště v mapách Piriho Reise, a které obvykle chápeme v souvislosti se zvěrokruhem. Zvěrokruh je zjevně mytologie, která ničemu neodpovídá, zemská osa se od dob babylónské civilizace vsuktu posunula a znamení zvěrokruhu už neodpovídají fyzikální realitě.

Není však zakázáno hledat vysvětlení jednodušší. Planeta Pluto neodpovídá teoretickým výpočtům, které předpokládají, že za Neptunem je nějaká desátá planeta. Tato desátá planeta možná existuje a možná i dvě další za ní. Pokud má sluneční soustava skutečně dvanáct planet, což by poměrně snadno zjistily bytosti pozorující ji už dlouho zvenčí, tento objev by zřejmě přirozeně vedl pozemšťany k rozdělení oblohy a kruhu vůbec na dvanáct dílů.

Dělení na 360 stupňů se prosadilo vzápětí, usnadňuje totiž výpočet, jak ukazuje bádání v babylónské matematice.

Bylo by zajímavé přezkoumat otázku map ve světle našich znalostí – ostatně zcela nedávných – o sluneční soustavě. Bylo by podle mne velmi důležité nakreslit mapu sluneční soustavy s třemi oběžnicemi naší Země – skutečně jsem řekl třemi: ty dva další jsou mraky prachu, předpovězené nejprve teoreticky, potom pozorované a vyfotografované – s radiálními pásy, různými oběžnicemi planet, slunečním větrem a potom sledovat, zda nebudeme moci najít nějakou souvislost s mapami sluneční soustavy, které známe. Je jisté, že pokud zjistíme pevný vztah mezi neviditelnou, ale dnes již známou strukturou sluneční soustavy a nějakou starou mapou, bude to důkaz o styku s mimozemskými civilizacemi či důkaz existence nějaké dávné a vyspělé civilizace místní.

Piri Reis v poznámkách, které provázejí jeho dílo, sám sebe nazývá „pouhým obkreslovačem“, který jen kopíruje mapy, které byly staré už v době Alexandra Velikého. Je zřejmé, že po něm nemůžeme žádat znalosti astrofyziky, když dokonce ani neví, že Země je kulatá. To však neznamená, že tyto znalosti neměli ti, kdo tyto mapy vytvořili jako první. Podle nedávných prací Strachana v MIT se zdá jisté, že v každém případě běžně znali převod pravoúhlých souřadnic v souřadnice polární.

Povšimněme si, že původní mapy Piriho Reise obsahují souhvězdí. Tak například na místě mapy, kde je namalovaná Země královny Maud v Antarktidě, je označeno souhvězdí Hada, na jižní polokouli viditelné pouze v zeměpisné šířce 70/72°, to jest přesně na šířce Země královny Maud. Poblíž argentinského pobřeží je na mapě označeno souhvězdí Argo. Uprostřed Brazílie souhvězdí Býka a na jihu vlk, u kterého se tážeme, zda představuje souhvězdí či něco jiného.

Studium vztahu mezi oblohou a mapou Piriho Reise by mělo pokračovat, ale vědec, který se tím převážně zabýval, Archibald T. Robertson z Bostonu, bohužel nedávno zemřel. Také by bylo zajímavé prozkoumat četné básně Piriho Reise a pokusit se hledat v nich zašifrovaná poselství.

Obecně vzato, historie Piriho Reise teprve začíná a budou se muset prozkoumat četné další souvislosti a shody. Například nepovažují za pouhou náhodu, že v 19. století byl hlavním dějepiscem Piriho Reise von Hammer, který byl zároveň dějepiscem řádu asasinů. Neboť řád asasinů vždy tvrdil, že má přesné informace o struktuře Země a o neznámých zemích.

Piri Reis může být dědicem tradice odlišné od tradic, o nichž se píše v učebnicích dějepisu. Měl by se určit vzájemný vztah mezi knihami von Hammera a tím, co se v 19. století ví o dějinách neviditelného.

V každém případě by se mělo ověřit, jakým způsobem se předává informace v klasické historii přes další časová období. Zničení knihoven a tištěného materiálu bylo mnohem obsáhlejší, než si obecně myslíme. Roku 146 př. n. l. Římané, když ničili Kartágo, zapálili knihovnu o pěti stech tisících svazků. Postupně byla zničena knihovna alexandrijská, naposledy a definitivně Araby, poté co dobyli Egypt v 7. století našeho letopočtu. V Rusku zmizela ohromná knihovna cara Ivana Hrozného a nezbylo po ní nejmenší stopy. Profesoru Agrestovi ponechávám hypotézu, podle níž tuto knihovnu unesli mimozemšťané, aby měli dokumentaci o událostech na Zemi! Samozřejmě, že to všechno je možné, ale dokonce i sovětští spisovatelé, Agrestovi příznivě naklonění, jako Igor Mošenko v knize Dvacet sedm zázraků navíc, konstatují, že to je trochu přehnané.

Množství dochovaných dokumentů, smluv apod., starších přes 3 000 let, můžeme odhadnout na méně než pět procent. Přelitím rozumím, že jsou k dispozici všem. Jsem zcela ochoten jednat s úctou s lidmi, kteří půjdou nahlédnout do dokumentů v nepřístupných tibetských kláštorech, třebaže už tyto kláštery nenajdou na podrobných mapách, které Číňani o Tibetu vytvořili. Tento druh informace nicméně není k ničemu.

Určité dokumenty dosud nalezeny nebyly, jak dokazuje historie rukopisů od Mrtvého moře. Přitom však stará tradice ve své úplnosti je ztracená. Proto je zajímavé do hloubky analyzovat dokumenty, ve které můžeme mít důvěru, a existující památky. Je ostatně lepší omezit se na tento druh informací, neboť jinak nás velice snadno mohou napálit nepřilíš seriózní, rozuměj blouzniví komentátoři či prostě lidé, kteří si pletou vědeckofantastickou literaturu s popularizací vědy.

Dobrá polovina komentátorů sovětské vědy si například plete vědeckofantastické povídky s popularizačními články, které v SSSR vycházejí v týchž časopisech. Potom tito komentátoři představují fantazie z vymyšlené povídky jako velký vědecký objev.

Příhody tohoto druhu se stávají i ve Spojených státech, kde časopisy popularizující vědu sci-fi díla neotiskují. A přece to některým autorům nebrání citovat scifi povídku s tím, že „pochází z pravidelné rubriky jedné vědecké revue“.

Na druhé straně, jestliže disponujeme tak bohatým souborem informací, jako jsou portulány nebo kresby z Nazca, myslím, že by bylo na místě je analyzovat alespoň tak podrobně, jako analyzujeme signály z vesmíru.

5) TERASA V BAALBEKU

Záhadné balvany v libanonském Baalbeku jsou ohromné, nhrubo opracované kusy skály. Některé dosahují až dvaceti metrů délky a váží až tisíc tun. Byly vy-zdvihnuty do výšky sedmi metrů. Na dně lomu zůstává ještě jeden samostatný balvan, který není dosud zcela uvolněn ze skály. Je 21 metrů dlouhý, 4,8 metrů vysoký a 4,2 metrů široký.

K jeho přemístění na místo, kde se nacházejí ostatní balvany, by bylo zapotřebí spojené síly čtyřiceti tisíc mužů.

Tyto skutečnosti jsou dobře známy již od r. 1896. Kolektivní nevědomí lidstva však má sklepy stejně neprozkoumané jako Smithsonian Museum, a tak se touto otázkou nikdo příliš nezabýval. Nanejvýš několik „zasvěcenců“ usrkávajících svůj absint v pařížských kavárnách ke konci 19. století s rázností v hlase tvrdilo, že tyto balvany pozvedli a rozmístili „Mistři“ pouhopouhým soustředěním mysli.

Baalbecká záležitost se náhle probudila k životu, když jsem do francouzštiny přeložil a uveřejnil práce ruského profesora Agresta. Ten tvrdí, že terasa v Baalbeku byla odpalovací rampou meziplanetárních či mezihvězdných lodí na nukleární pohon. Balvany prý sloužily jako biologické štíty na ochranu obyvatelstva proti záření při startu. Tyto kosmické lodi vzlétaly z mimozemské základny, zkoumaly sluneční soustavu a pak se vracely k větší mateřské lodi kroužící někde na okraji soustavy. Tvrzení vzbudilo v celém světě velkou senzaci, která dosud trvá. Poslední písemnou zprávu od Agresta mám z roku 1968, kdy mi sděloval, že odjíždí „na zvláštní výpravu“ a že budou novinky. Uvidíme. Zatím je jisté, že Agrestova hypotéza stojí za bližší prozkoumání.

Je rovněž jisté, že balvany mají na sobě stopy pily. Tyto stopy byly proti Agrestově hypotéze stavěny jako

námitka, která jí měla vyvrátit. Není to však tak jednoduché; balvany mohly být nejprve vyříznuty ze skály laserem, pak opuštěny a potom teprve dodatečně opracovány primitivními metodami v římské době. Můžeme si ostatně myslet, že právě proto, že byly balvany spojeny s aurou posvátné hrůzy, jich bylo potom znovu použito k stavbě chrámů.

Po pádu římské říše a po odchodu křesťanů Arabové přičetli vybudování Baalbeku džinům, které vyvolal král Šalomoun. Tato legenda, jistě pozdější než stavba i přestavba chrámů, je nepoužitelná.

Jaké další jistoty máme? Především název Baalbek čili Baal bek, což znamená Baalovo město. Ale původní chrám, který je možná ještě starší než balvany, Baalovým chrámem nebyl. Byl zasvěcen Hadadovi, aramejskému bohu hromu, blesku a zemětřesení. Důvěryhodní archeologové říkají, že Římané vytesali tyto desky, aby stavba byla co nejpevnější, protože v kraji jsou častá zemětřesení. Jiní, méně seriózní, říkají, že tato tradice zemětřesení v kraji je založena na vzpomínce na jiné výbuchy, možná atomové.

Sklepení pod chrámem pokrývají tři desky. Římané byli sdostatek dobří inženýři, než aby oslabovali stavbu hloubením obrovských sklepních prostor – to by byl spíš nejlepší způsob, jak v případě zemětřesení způsobit katastrofu. Proto je nám zatěžko souhlasit s výkladem, že pevné základy chrámu byly nutné.

Pokud se týče čtvrté desky, není vůbec jasný důvod, proč byla opuštěna. Oficiální verze praví, že Římané si až na poslední chvíli všimli, že ji nebudou schopni přemístit. To je přímo jako dělat si z lidí legraci. Proč by čekali dvacet let, kolik si nejméně vytesání desky vyžádalo, a teprve potom si všimli, že ji nebudou schopni přemístit?

Tím spíš, že pro Jupiterův chrám v Baalbeku, který Římané nazývali Heliopolis, dovezli z Asuánu padesát čtyři žulové sloupy. Tyto sloupy Římané převezli na vorech po Nilu, a aby pak s nimi mohli překročit libanonské hory, uložili je do dřevěných válcovitých kolébek a valili je. To znamená, že dokonale věděli, co mohou a co nemohou přepravovat.

Agrestova hypotéza, která přítomnost této mramorové desky vysvětluje tím, že mimozemšťané náhle přerušili práci, protože byli z nějakých astronomických či jiných důvodů nuceni odletět mi připadá přece jen přijatelnější.

Určité množství římských sloupů v Baalbeku uloupili křesťané a umístili je v kostele sv. Sofie v Cařihradu. Nedokázali se samozřejmě zmocnit desek, které by nemohli odvézt.

K vztahu mezi Baalbekem a Cařihradem si povšimněme, že v roce 673 našeho letopočtu architekt Kallinikos utekl z Baalbeku do Cařihradu a přivezl s sebou tajný vzorec strašně zbraně: řeckého ohně. Tento vzorec předal císaři Konstantinu IV. Tato zbraň – lepkavá látka, která ve styku s vodou hořela, nemohla být nikdy znovu vyrobena – nezdařilo se to dokonce ani novodobým odborníkům na napalm. Řekové ji použili v boji proti Arabům v roce 674 a 716 a potom Rusové roku 941 a 1043. Zbraň byla hrozně ničivá: při bitvě roku 716 bylo zcela zničeno osm set arabských válečných korábů. Řekové rozšířili legendu, že tajemství této zbraně zjevil císaři Konstantinu anděl. Teprve v naší době jsme se dozvěděli o Kallinikově cestě. Nebyl to alchymista, ale architekt, který prováděl vykopávky. Tajemství desek tedy zjevně není zdaleka jediným tajemstvím Baalbeku.

Nezapomínejme také na to, že nedaleko Baalbeku, v Bagdádu, byly nalezeny elektrické baterie pocházející z 2. století našeho letopočtu. Rozhodně v této oblasti došlo k podivuhodné technické infiltraci.

Chrám postavený na deskách Baalbeku byl po staletí považován za chrám budoucnosti. Římscí císaři si sem chodili pro předpovědi často neblahé, leč uskutečňující se. Potom Baalbek změnil název na Heliopolis, a to jméno obsahuje mnohé esoterické souvztažnosti.

Císař Antonín Pius (138–161 n. l.) nařídil nahradit starý Jupiterův chrám chrámem novým, který obsahoval tři obří desky, jež odborníci na architekturu nazvali trilithony. Žádný dokument té doby s jistotou neuvádí, zda byly desky vytesány v době Antonina Pia, zda byly součástí starého chrámu, či zda pocházejí ze vzdále-

nější minulosti. Pokud vím, pro tyto desky nebylo užito žádné moderní datační metody: termoluminiscence ani paleomagnetismu.

Můj vynikající přítel profesor Francois Bordes, kterého čtenáři sci-fi znají pod jménem Francis Carsac, mne ujišťuje, že moderní metody bádání dovolují nalézt vpichy po kolících od stanu, který tam někde stál před dvaceti tisíci lety.⁵ Hluboce se skláním před přesností takových metod a byl bych rád, kdyby jich bylo užito k datování baalbeckých desek. Dokud to nebude provedeno, domnívám se, že bychom si měli Agrestovu hypotézu o mimozemšťanech zapamatovat.

Rádi bychom toho věděli více o baalbeckém pokladu, který sestával, jak říkají tehdejší knihy, z posvátných černých kamenů. Ty černé kameny jsou obvykle meteority, jako slavný kámen Kaaba v Mekce. Mohamed, který zničil velké množství model, ušetřil černý kámen, který byl uctíván odnepaměti. Jiný černý kámen, obklopený obřadním oděvem mumie, byl objeven v Mexiku. Další je uctíván v dnešní době v Indii a pokrývá květinami. Osobně tyto černé kameny považuji za registrační přístroje a jsem velmi zvědavý, zda je najdeme na Měsíci.

Navzdory tomu, co se tak často tvrdí, tedy nic nedokazuje, že baalbecké desky byly vytvořeny Římány či nějakou jinou známou rasou. Je samozřejmě možné, že Agrestovo vysvětlení je naivní, neboť je vždy neopatrné přičítat mimozemským či dávným civilizacím chování nebo motivy založené na technologii, jakou známe my ve 20. století. Nic nedokazuje, že Rozumové bytosti nebo plémě, které jim slouží, užívají kosmických lodí či nukleární energie. Možná mají techniku méně primitivní. A konstrukce i účel desek v Baalbeku třeba odpovídají pojmům, které nám úplně unikají.

Buď jak buď je jisté, že Římané neměli zvedací aparaturu, která by dovolila manipulovat s deskami o tisíce tunách na velké vzdálenosti. Bezpochyby našli tyto desky v bezprostřední blízkosti místa, kde postavili chrám. Kdo však tyto desky původně vyrobil (opracování pilou je z doby Římanů), to už je úplně jiná historie.

Je žádoucí, aby v této oblasti byly provedeny vykopávky. Uchovávat tajemství po velmi dlouhou dobu je) specialitou Blízkého Východu. Známe historii rukopisů od Mrtvého moře. Příklad s elektrickými monočláncí je ještě nápadnější.

První takové monočláncí byly objeveny v roce 1936 v Chujút Rabu u Bagdádu. Deset dalších bylo objeveno později v Ktesiphonu. Zmínka o těchto monočláncích v Jitru kouzelníků vzbudila velký zájem a zvědavost a bylo zahájeno šetření. Zjistilo se, že pokud monočláncí opravdu pocházejí z 2. století našeho letopočtu, bagdáďští zlatníci užívali analogických postupů i počátkem století dvacátého. Tajemství muselo být dobře stráženo.

Zlatníci ostatně nadále používají elektrolytické zlacení, sektorový proud a usměrňovač proudu.

Rovněž by bylo zajímavé znovu prozkoumat ostatní podivné jevy, které se v této oblasti vyskytly. Nebudeme se rozepisovat o Bibli. Jenom řekneme, že Ezechielova

⁵ Dokonce mi na toto téma poslal jednu ze svých prací: Umístění perigordského stanu na hradě v Cordiacu u Bergeracu v Dordogni, La revue des musées de Bordeaux, 1968.

kola by stála za podrobné prozkoumání, jaké se v současné době dělá. Jejich popis skutečně vnucuje představu nějakého pilotovaného létacího stroje.

Na druhé straně je zajímavé zmínit se trochu o slovanské verzi Henochovy knihy. Henochova kniha je knihou apokryfní, není součástí Starého Zákona. Na Západě se objevuje v 18. století, ale již dříve ji v různých dobách nacházíme ve slovanském světě, nejdříve kolem 10. století našeho letopočtu. Henoch v této knize vypráví: „Navštívili mne dva muži velmi vysoké postavy, tak vysoké, že jsem takovou nikdy na Zemi nespatriil. A jejich obličej zářil jako slunce a jejich oči byly jako hořící lampy. A oheň tryskal z jejich rtů. Jejich šaty se podobaly peří. Jejich nohy byly nachové, jejich oči zářily více než sníh. Nazývali mne mým jménem.“ Henoch pak navštěvuje sedm světů odlišných od našeho. Vidí tam létající stvoření s krokodýlími hlavami a lvími ocasy a nohama. V sedmém světě se osobně setká se stvořitelem světů, který mu vysvětlí postavení Země a sluneční soustavy. Seriózní sovětští vědci si myslí, že může jít o zkreslené vyprávění o návštěvě mimozemšťanů na Zemi a o návratu člověka, který cestoval s nimi. Zdůrazňují skutečnost, že podle Henocha prý cesta trvala pár dní, kdežto na Zemi uplynula staletí, než se vrátil. Totéž oznamuje relativita pro mezihvězdnou cestu, uskutečňovanou rychlostí blízkou rychlosti světla. A Henochova kniha, i kdybychom ji považovali za výtvar z 10. století, i kdyby nebyla současnici Bible, je v každém případě starší než teorie relativity.

Výpočty amerického astrofyzika Carla Sagana ukazují, že mezihvězdné návštěvy by mohly mít přibližnou frekvenci tisíc let. Já osobně se stavím k těmto výpočtům skepticky, protože jsou založeny na rychlosti světla jakožto rychlosti limitní a já si nemyslím, že by tento limit byl neměnným přírodním zákonem a že s jistotou platí i pro civilizace vyspělejší, než je naše.

V každém případě není vyloučeno, že Henochova kniha obsahuje popis návštěvníků z Nazca, těch, kteří vytvořili mapy Piriho Reise, těch, kteří vytesali desky v Baalbeku. Až se skutečně seznámíme s rukopisy od Mrtvého moře (žádná jejich necenzurovaná verze nebyla dosud uveřejněna), dozvíme se toho pravděpodobně více o meziplanetární válce mezi silami Světla a silami Temnot, o níž hovoří Spravedlivý Bůh.

Podle rukopisů se zřejmě jednalo o boj na nebi za oběžnou dráhou Měsíce. Ale za současného stavu věcí nám chybí prvky, o něž bychom mohli svůj názor opřít.

Rovněž není vyloučeno, že rukopisy a předměty zanechané mimozemšťany na nás čekají v jeskyních té oblasti. Americký vědec Frank Drake se domnívá, že tyto jeskyně jsou označeny radioaktivními izotopy, aby nemohly být objeveny jinou než pokročilou civilizací. Další důvod pro to, abychom doufali, že atomová bomba, která by zamořila celý široký kraj, nebude v konfliktu na Blízkém Východě nikdy použita.

Za současného stavu archeologie je obtížné poznat vztahy, jaké mohly existovat mezi Baalbekem a ztracenými městy Arábie, které jsou zhruba z téže doby jako první chrám (před 4 000 lety vzhledem k nám). Zatím je poušť Rub'al-Chálí téměř úplně neprozkoumaná.

Podle současného arabského učence Silakí Alí Hasana snad existuje v poušti neznámé město El-Jafří, postavené z ohromných kyklopských balvanů jako Baalbek. Žádný nevěrec se k němu nikdy nepřiblížil. Nezaměňujme je s Lovecraftovým prokletým městem Irem – Lovecraft zemřel o čtyři roky dříve, než byly ve Spojených státech první objevy Silakí Alí Hasana uveřejněny.

Philby, otec stejnojmenného špióna, údajně při své cestě minul poušť Rub'al-Chálí, prošel ve vzdálenosti menší než pět set kilometrů od El-Jafří a hovořil s Araby, kteří toto město viděli. Přelet kraje je zakázán, ale družice možná snímek ztraceného města pořídí. Mrakodrapy ztracené civilizace ovšem v poušti Hadramaút (název znamená „zelená smrt“) nalezeny byly. V této oblasti Wádí Hadramaút existovalo několik ztracených civilizací. Alespoň o jedné z nich, a sice Šťastné Arábii (Arabia Felix), která se rozvinula v období mezi 2. stoletím před naším letopočtem a prvními staletími křesťanské éry, máme od roku 1969 pár jistot. Byl nalezen chrám zvaný Mahram Bilqis, srovnatelný s Baalbekem, město zvané Timma a mnoho dalších středisek. V Hadramaútu bylo nalezeno mnoho prehistorických sídlišť, z nichž některé jsou až sedmdesát pět tisíc let staré, a přes výzkumné potíže v zemi, kde zuří občanská válka, jich bylo vykopáno více než sto. Zrodily se tam z nich civilizace a opět zmizely, aniž po sobě zanechaly rozpoznatelné stopy, alespoň podle zpráv, které máme dnes.

Kolem r. 1500 př. n. l. se v kraji náhle objevuje semitská civilizace žijící především z vývozu kadidla, jehož spotřeba byla ve starověkém světě fantastická. Při pohřbu Neronovy manželky Poppey spálili s jejím tělem celoroční produkci kadidla Šťastné Arábie. Výroba byla menší než poptávka, ceny vysoké a Jezulátko dostávalo darem kadidlo zároveň se zlatem. Flotily krále Šalomouna odplouvaly z Eziongeberu s fénickými posádkami a vyvážely kadidlo do celého světa.

Kolem roku 1000 př. n. l. zahrnovala Šťastná Arábie, jak ukazují vykopávky, pět království: Sábu, Kataban, Hadramaút, Ma'in, Hausan. Těmto královstvím vládli kouzelníci Mukkaribové. Existence těchto království a jejich vládců je doložený fakt, což je v této oblasti vzácné. Měli jazyk psaný semitským písmem, znali keramiku a metalurgii, zřídili obrovské kanály a velké přehrady, zvláště v Maribu. Jejich nápisy obsahují legendy vztahující se k Rub'al-Chálí, k jeho ztraceným kyklopským městům a jeho zmizelým civilizacím. Ale zdá se, že obyvatelé Šťastné Arábie se neopovážili prozkoumat celou oblast. Jejich civilizace patrně udržovala s klasickým Blízkým Východem jen malé styky. Postupně bylo v této oblasti židovské království, habešská okupace, potom okupace perská a nakonec došlo k zhroucení, jehož příčinu neznáme.

Ve vykopávkách se pokračuje a možná že pomohou najít přesné důvody zmizení civilizace Šťastné Arábie. Někteří odborníci na tuto oblast, např. Gus W. Van Beck, se domnívají, že zhroucení způsobila nějaká choroba. Jiní badatelé uznávají, že nic nevědí.

Potom tuto oblast zaplavil islám, ale archeologický výzkum nedělal. V každém případě pět království Šťastné Arábie žilo mezi sebou v míru a jejich města nebyla opevněna. Příčinou pádu tedy nebyla válka.

Byly nalezeny tisíce nápisů a právě se překládají. Většina chrámů je zasvěcena Slunci a planetám a – což je zajímavý detail – věřící mohli do chrámu vejít pouze přes bazén plný vody. Voda v této oblasti až do zničení přehrady v Maribu v 6. století našeho letopočtu vesměs nechyběla. To již bylo v době pokročilého úpadku, který byl zjevně způsoben ekonomickými příčinami: křesťanství spotřebovalo mnohem méně kadidla než stará náboženství. Marxističtí historikové Šťastné Arábie toto hledisko samozřejmě zdůrazňují, nám však připadá, že jako jediné vysvětlění to nestačí.

V každém případě zhroucení přišlo dříve než islám, který tudíž za ně nemůže být zodpovědný.

Mapy té oblasti ukazují, že oněch pět království se nacházelo dosti blízko pobřeží Rudého moře a Adenského zálivu. Dnes do Rub'al-Chálí pronikne jen pár kočovníků a tomu, co vyprávějí, se příliš nevěří. Různé občanské války v té oblasti prakticky znemožňují přelet letadlem. Pokud se můžeme podle vyprávění kočovníků domnívat, že v Rub'al-Chálí jsou velká kyklopská města zbudovaná z podobných balvanů jako Baalbek, ještě nemáme důkaz. Až budou přeloženy a uveřejněny nalezené nápisy, možná nám jej poskytnou. Za současného stavu věcí je zmizelá civilizace Šťastné Arábie velice málo známa, a podle znalců je známa nejméně z celého Blízkého Východu.

Mrakodrapy, které dosud existují v městech Hadramaútu, nám dávají představu o tom, jaká mohla být města pěti království. Mají devět poschodí, z toho tři nejvyšší jsou opevněna a nemají okna, jenom střílny.

V těchto spodních patrech byly sklady potravin a zbraní. Obytná patra začínají ve čtvrtém a mají okna. Ulice jsou velmi úzké. Když se některý mrakodrap zřítí, postaví podobný, resp. stejný. Ve 20. století obyvatelé hodně emigrují, zvláště do Indie a do Singapuru.

Arabské texty říkají, že tyto mrakodrapy jsou zmenšenými modely – napodobeninami mrakodrapů ze ztracených měst v Rub'al-Chálí. Možná. Zatím ční k nebi, odděleny od moře dvěma sty kilometry jedné z nejstrašnějších světových pouští, podobny moderním růžovým či bílým panelákům. Bylo o nich řečeno, že jsou nejpodivuhodnější fatou morgánou na světě: fatou morgánou, která skutečně existuje. Karavany přepadávané revolucionáři, vládními vojsky a lupiči tam však přece dojdou.

Kdo nevěří na ztracená města v Rub'al-Chálí, může si myslet, že Arabům, vždy nakloněným pověstem, vnikly ideu ztracených měst mrakodrapy v Hadramaútu. Legendy jsou to však příliš úporné, než abychom mohli takové vysvětlení připustit. Dokud nebude poušť Rub'al-Chálí vyfotografována z výšky, jeden kilometr čtvereční po druhém, nelze šmahem vyloučit možnou existenci druhého Baalbeku.

Ten snad právě tak jako první Baalbek vybudovala říše, která předcházela království Sábškému a měla technologické prostředky umožňující manipulaci s ohromnými kameny či byla v kontaktu s bytostmi, které těmito prostředky disponovaly. Přehrada v Maribu je pozůstatkem těchto technologií.

Sábské království nesahá ani podle nejodvážnějších odhadů před rok 2000 př. Kr. Říše nebo společenská organizace, která mu předcházela, sahala asi do r. 5000 př. Kr. Je možné, že ztracená, dnes legendární města byla středisky této říše. Ať je tomu jakkoli, příklady manipulace s ohromnými balvany nenacházíme jenom v Baalbeku a v přehradě v Mariím.

Tyto techniky jsou zcela ztracené a Arábie je dnes zemí žízně. Islámští historikové nikdy nehovořili o ohromných přehradách a fantastických kanálech Šťastné Arábie. Zřejmě ani sami Římané o nich nevěděli. Zkrátka a dobře se jedná o ztracenou civilizaci z dob před velbloudem, pěstováním datlovníků a samozřejmě před islámem. O civilizaci, která našla prostředek, kterak mít v poušti tolik vody, kolik potřebuje, a která užívala takovou technologii, že postupní dobyvatelé – Etiopové, Peršané a Arabové ji nikdy nebyli schopni napodobit. Tito dobyvatelé se octli v postavení oněch Mart’anů z mnohých sci-fi románů, kteří zdědili soustavu kanálů a nebyli schopni je uvést do chodu, protože tyto kanály postavila mocná zmizelá civilizace. Dějiny se podobají vědeckofantastické literatuře častěji, než si myslíme.

Izolace této civilizace vzhledem k ostatním tehdejší civilizacím není nijak překvapující: jediná Etiopie měla organizaci na udržování námořních styků s touto oblastí. Ani její zhroucení dosud neupoutalo pozornost a teprve od roku 1961 můžeme mluvit o systematických vykopávkách; je zde ještě mnoho práce.

I kdyby to mělo být jenom pro určení přesného místa kontaktu s vyšší civilizací a technologií. Tento kontakt se mohl uskutečnit v Baalbeku, ale Baalbek může také být jenom druhotným místem kontaktu, závislým na centru, které se snad nacházelo v Rub'al-Chálí. Určité množství arabských textů se v 1. století n. l. souhlasně zmiňuje o „supermrakodrapu“, který postavil král v Ghumdánu v Jemenu. Zdá se, že tento mrakodrap nalezen nebyl. Kroniky praví, že se v něm mohl skrýt celý národ, když jej pronásledovali kočovníci. Tato impozantní budova měla dvacet pater a postavena byla z žuly, porfyru a mramoru. Uprostřed arabské pouště v 1. století našeho letopočtu taková architektura překvapuje a neobyčejně připomíná technologii Baalbeku. Pokud bude tento mrakodrap nalezen, bude zajímavé zjistit, jsou-li na něm nápisy, určit žulu, z níž byl postaven, ověřit, zda pochází z oblasti Baalbeku, anebo z lomů u Asuánu, a zjistit, zda na vrcholku mrakodrapu byla observatoř.

To by umožnilo zjištění, zda se stavitelé této budovy zajímali také o oblohu. Jednou ze zajímavostí civilizací Šťastné Arábie je to, že nepodporovaly cizí návštěvníky, samy však vysílaly obchodní mise velmi daleko, možná až do Číny. Z jižního Ruska dovážely keramiku, bronzové předměty a šálky. Je škoda, že nevyvážely dokumenty o svých dějinách. Možná to dělaly, a dokumenty shořely s alexandrijskou knihovnou.

Několik stovek tisíců knih z této knihovny odvezl Julius Caesar v roce 48 př. n. l. Potom byla knihovna postupně zničena v letech 272, 295 a 391 našeho letopočtu. Zůstávalo tam ještě mnoho knih, snad milión ve formě svitků. Muslimové to zapálili roku 646. Křesťané se pomstili tím, že spálili nejméně sto tisíc arabských svitků při dobytí Tripolisu v roce 1109. Je docela možné, že v plamenech zmizely i svitky psané semitským písmem, podobné tisícům nápisů, které nám zůstaly ze Šťastné

Arábie a které umíme rozluštit. Tento jazyk je nazýván jihosemitský. Píše se krásnými písmeny a všechny nápisy mají umělecký ráz.

Možná že některé svitky jsou dosud v Baalbeku a jednoho dne budou nalezeny, objeveny zároveň s tajemstvím vykrajování obrovských desek, tajemstvím řeckého ohně a mnoha dalšími.

Tajemství využití místních zdrojů vody bylo téměř úplně nalezeno. Jednalo se o to, zachytit všechnu vodu z dešťů sice vzácných, zato vydatných. Pálený jíl kanálů bránil úniku vody do půdy, kanály samotné rozdělávaly bouřkovou vodu do primárních, sekundárních, terciálních atd. derivací. Přehrady k tomuto rozdělování vody, když k němu došlo, přispívaly, ale vodu neudržely. Přehrada v Maribu zavodňovala okolo čtyř tisíc jiter. Navíc slabý, ale nikoli zanedbatelný doplněk vody skýtal soustava studní, napojená na komplex kanálů. Těžko uvěřit, že by tak složitý systém mohl být vytvořen bez znalostí matematiky. Znalosti tohoto řádu byly rovněž nutné pro navigaci.

A přece jsme jedinou stopu po matematice v Šťastné Arábii nenalezli, i když matematiku babylónskou známe dosti dobře. To opět dokazuje, že celá soustava vědy a techniky určité civilizace může zmizet. Zavodňovací systém Šťastné Arábie nebyl dosud obnoven. Obnoví se, pokud bude postavena u Rudého moře nebo u Adenského zálivu továrna na výrobu sladké vody z vody mořské. Taková továrna by potom mohla rozvádět sladkou vodu bývalým Sábským královstvím do celé oblasti, jež by se potom mohla stát opět úrodnou a vzkvétající zemí při poměrně malých nákladech. Místní války jednoho dne ustanou a bude možno uskutečnit metodický průzkum oblasti nejprve za pomoci družice, letadla a helikoptér, potom vozidel na létacích polštářích – ideálních pro poušť. Toho dne přestane bezpochyby existovat záhada obrovských desek v Baalbeku a důkaz o vztahu mezi Baalbekem a civilizacemi Šťastné Arábie bude prvním krokem k řešení záhad této oblasti.

Druhým krokem by mohl být průzkum Rub'al-Chálí, kde můžeme doufat, že najdeme velké město, které nebude zcela vyloupeno tak jako Baalbek a ještě více Babylon, který zničili jednak místní obyvatelé, když si brali materiál na stavbu domů, a jednak archeologové vybírající a odvázející poklady do evropských a amerických muzeí, takže nezbylo prakticky nic. Místní obyvatelé nyní již pochopili cenu starých dokumentů, jak ukazuje historie rukopisů od Mrtvého moře. Každý nový zdroj starých předmětů je okamžitě vyloupen, sotva se objeví.

Kdybychom mohli najít nedostupné město, které nebylo dosud vyloupeno a jehož archeologický průzkum by byl svěřen mezinárodní komisi vědců, dočkali bychom se možná takových překvapení, že egyptské hrobky by vedle toho nebyly ničím.

Možná bychom našli nápisy jako ten v Behistúnu, jehož autoři měli skvělý nápad vytvořit jej ve třech jazycích: staroperštině, babylónštině a elamštině. To v roce 1802 umožnilo rozluštit nejprve tento nápis a pak další podobné. Roku 1948 se dokonce podařilo k nápisu přidělat háčky a nejen si ho vyfotografovat, ale dokonce vyrobit odlitky. Několik nápisů tohoto druhu by nám snad umožnilo rozluštit nesčetná tajemství Baalbeku.

Nebot' nejde jenom o Baalbek, jak jsem se v této kapitole snažil dokázat. Jedná se o celý soubor vyšších technologií, které se prolínají, jak tomu často bývá, s celým souborem legend. Pokud jde o Baalbek a vodní systém Šťastné Arábie, pozorujeme práci s kamenem a páleným jílem ve velkém měřítku bez jakéhokoliv uměleckého záměru, ale s technickými prostředky, které jsou srovnatelné s našimi a někdy i lepší.

Příležitostně bych velmi rád viděl letecký snímek vodního systému Šťastné Arábie. Taková fotografie samozřejmě neexistuje a existovat nemůže. Přesto bych ale rád věděl, zda stavitelé tohoto systému kanálů nespojili příjemné s užitečným a nevyslali zároveň signál k nebi podobný signálu v Nazca. Podobnou mapu tohoto systému snad bude možné jednou nakreslit – zatím byla vytvořena pouze pro vodní systém kolempřehrady v Maribu, a to Richardem Le Baron Bowenem a Frankem P. Albrightem, je však pravděpodobné, že bude vytvořena pro celou oblast. Potom bude velice zajímavé porovnat ji s figurami v Nazca.

K H. P. LOVECRAFTOVI

Tato knížka je přehledem faktů tak prokázaných, jak jen to je možné. Nicméně mezi čtenáři se jistě najdou vyznavači vědeckofantastické literatury, kteří budou chtít vědět, jaký je vztah mezi záhadami, o nichž jsme se právě zmiňovali, a bájemi, které vytvořil H. P. Lovecraft a jež se pojí k téže oblasti. Lovecraft se nejednou zmiňuje o ztraceném městě v Rub'al-Chálí, nazývá je Irem. Podle jeho popisu se skládá z obřích balvanů a zahrnuje především archu, na níž je socha obrovské ruky. Tato ruka se podle Lovecrafta pokouší zmocnit proslulého stříbrného klíče, který otevírá brány k jiným světům.

V Arábii dle Lovecrafta rovněž žil Arab Abdul al-Ahzred, který údajně vytvořil encyklopedii všeho zlého, nazvanou Necronomicon.

To vše tak navazuje na záhady, o nichž jsme se zmiňovali, že se ještě dnes najdou badatelé, kteří žádají Necronomicon v pařížské Národní knihovně nebo v Britském muzeu!

Pokusme se oddělit skutečnost od fantazie. Lovecraft sám mi v roce 1935 napsal a mnoha jiným dopisovatelům potvrdil, že si Necronomicon od a až do zet vymyslel. Pokud se týče ztraceného města, věc je trochu složitější. Lovecraftův spolupracovník na knize Branami stříbrného klíče E. Hoffmann Price je jedním z velkých orientalistů, který zná islám lépe než kdokoliv jiný a čte ve všech arabských nářečích. Ten jistě Lovecraftovi poskytl velice solidní dokumentaci, takže není vyloučeno, že město Irem existuje, právě tak jako obřímí archa s obrovskou vyrytou rukou.

Není tedy vyloučeno, že alespoň část Lovecraftovy báje se potvrdí, až bude Rub'al-Chálí zpřístupněn.

6) NÁVŠTĚVNÍCI VE STŘEDOVĚKU

Facius Cardan, otec matematika Jéróma Cardana, zaznamenal 13. srpna 1491 tuto událost: „Když jsem ke dvacáté hodině dokončil obvyklé úkony, zjevilo se mi sedm mužů v hedvábných oděvech, které se podobaly řeckým tógám, a v zářivých botách. Rovněž stavěli na odívání a pod tímto brněním bylo zřít honosné nachové prádlo mimořádné krásy. Zdálo se, že dva z nich mají vyšší postavení než ostatní. Ten, který vypadal na velitele, měl tvář tmavočervené barvy. Prohlásili, že jim je čtyřicet let, ale žádný z nich nevypadal na více než na třicet. Ptal jsem se, co jsou zač, a odpověděli mi, že jsou lidé složení určitým způsobem ze vzduchu a podléhající tak jako my zrození a smrti. Jejich život je delší než náš, může dosáhnout až tří století. Ptal jsem se jich na nesmrtelnost duše a odpověděli mi, že nepřetrvávají nic. Ptal jsem se jich, proč nevyjeví lidem poklady svého vědění, a odvětili mi, že zvláštní zákon jim ukládá nejtěžší tresty, když své vědění vyzradí lidem. Zůstali s mým otcem tři hodiny. Ten, který se zdál jejich vůdcem, popřel, že by Bůh stvořil svět na celou věčnost. Naopak dodal, že svět se tvoří každým okamžikem a že kdyby Bůh ztratil odvahu, svět by okamžitě zhybnul.“

Zdá se, že návštěvníci Facia Cardana byli posledními z celé řady, která se objevovala po celý středověk. Je na nich význačné to, že lze s nimi komunikovat, nijak nepředsírají, že jsou andělé, nepřinášejí žádné zjevení – jejich postoj má naopak něco z našeho moderního racionalismu. Návštěvníci Facia Cardana dokonce popírají existenci nesmrtelné duše a podporují jakousi teorii kontinuálního tvoření vesmíru.

Alchymisté a středověcí mystikové se samozřejmě snažili uvést tyto návštěvníky do souvislosti s všelijakými duchy, o nichž hovoří Bible a kabala, ale to je zjevně mytologické zpracování. Ve skutečnosti se jednalo o to, že zde patrně došlo ke kontaktům s bytostmi „vyrobenými“, „udělanými ze vzduchu“, jak říkají Cardanovi návštěvníci. Tito návštěvníci zdůrazňují tresty, kterým budou vystaveni, když vyzradí určitá tajemství.

Celá tato tradice potrvá až do 18. století, kdy dojde, jak uvidíme, k odhalení určitých tajemství.

V jiných oblastech se tyto bytosti ohlásily později než v Evropě – Japoncům a severoamerickým Indiánům na konci 18. století. Kalifornští Indiáni v té době popisují humanoidní zářící bytosti, které ochromují lidi malou trubičkou. Indiánská legenda upřesňuje, že lidé, kteří byli ochromeni, měli dojem, že jsou bombardováni kaktusovými jehličkami. Ve Skotsku a v Irsku jsou zmínky o podobných zjeveních odnepaměti a až do 19., někdy až do 20. století. V 19. století nacházíme stopu podivné osoby nazývané Springheel Jack: v noci zářil, uměl skákat či létat a pokoušel se o komunikaci s lidmi. Poprvé se objevil v listopadu 1837 – nebo alespoň z té doby jsou o tom nejjistější a nejpřesnější svědectví – a 20. února 1838, naposledy v roce 1877. Tehdy byl podivný návštěvník tak neopatrný, že se objevil poblíž vojenského prostoru v Aldershotu. Vystřelili po něm dva strážníci, návštěvník odpově-

děl modrým plamenem, který měl vůni ozónu. Oba strážní omdleli. Zjevení se už nikdy nevrátilo.

Možná je to nějaký pozůstatek. Hustota jevu je skutečně mnohem menší než ve středověku, kdy prakticky každým rokem bylo zaznamenáno objevení zářivých cizinců. Ve všech líčeních jsou tyto cizinci neoddelitelní od představy ohně: pojem energie ještě nikdo nevymyslel. Nicméně když se jich na to někdo zeptá, odpovídají bez rozdílu, že nejsou ani ohňožilové, ani ohňová stvoření, nýbrž lidé jiného druhu.

Bylo by lákavé přičíst jim podivnou sérii požárů, které při velkém moru v Londýně naráz zničily všechny nakažené domy (a pouze nakažené, jiné ne), čímž zabránily epidemii šířit se dál a zničit veškerou anglickou populaci. Byl by to zajímavý příklad příznivého zásahu.

Rovněž je nápadné, že tyto návštěvníci jsou spojováni nejen s ohněm, ale také s různými schopnostmi víceméně s ohněm spojenými, zvláště pak se schopností přeměňovat kovy.

Celý středověk prostupují legendy o možnosti uzavírat s těmito návštěvníky smlouvy a měnit se v pevné přesvědčení. Bohužel je pro nás velmi obtížné pochopit středověkou mentalitu.

Racionalistická představa, drahá M. Homaisovi, podle níž je středověk obdobím temna, je karikaturou, které se musíme zbavit. Středověk byl obdobím rychlého pokroku, možná i rychlejšího, než je náš, ovšem byl to pokrok jinými směry. Už jsme o tom ztratili pojem a museli bychom se vtělit do člověka roku 1000 nebo 1200, abychom pochopili jeho postoj vůči návštěvníkům, které považoval za běžnou součást světa, ve kterém žil. Je třeba si povšimnout, že středověcí lidé, kteří na tyto návštěvníky věřili, byli převážně racionalisté bez jakéhokoliv vztahu k čarodějnictví nebo k inkvizici. Nelze vyloučit, že došlo ke kontaktům a výměně informací mezi těmito návštěvníky a takovými lidmi, jako byl Roger Bacon, Jérôme Cardan či Leonardo da Vinci. V každém případě středověk vlastně jednoznačně připouští, že je možné vejít ve styk s bytostmi oděnými do zářivých brnění, které nazývá démoni. Termín démon nemá hanlivý význam, nesouvisí se zlem, není v něm nic ďábelského jako v naší řeči. Významem spíše připomíná demony Sokratovy, kteří s filosofem rozmlouvali a dávali mu nápady.

Jérôme Cardan, jenž zřejmě o existenci démonů hodně přemýšlel a dokonce tvrdí, že je potkal, o nich píše:

„Stejně jako je člověk inteligentnější než pes, démon je zase inteligentnější než člověk.“ Jejich jazyk a písmo podrobně popisuje John Dee. Kvůli studiu jejich abecedy zakoupí v roce 1562 Trithemiovo rukopisné pojednání o tajném písmu, které nebylo dosud vydáno oficiálně. A deset dní tento rukopis vlastní rukou opisuje.

Démoni, tak jak jsou popisováni ve středověku, nenavrhují žádné mocenské smlouvy a nemají nic společného s Bohem ani s ďáblem. Zdá se, že se hlavně zajímají o pokrok, jaký lidstvo udělalo v přírodní filosofii, a podporují představu, že experimentálně je možno poznat tajemství světa. Zjevují se jenom těm nejinformovanějším lidem, kteří však jsou zároveň více či méně chráněni před nařčením

z černé magie. Fenomén těchto návštěv tedy nemá žádnou zjevnou souvislost s čarodějnictvím, tím méně se vzýváním ďábla.

Středověk se vůbec netáže po původu těchto demonů. Někteří se domnívají, že přicházejí z nějaké neznámé země. Jiní razí myšlenku velmi podobnou tomu, čemu dnes v termínech vědeckofantastické literatury říkáme „paralelní světy“, tj. neznámé světy, které existují vedle našeho. I když to může připadat nepravděpodobné, tuto hypotézu najdeme ve středověkých textech dávno předtím, než se matematikové zmínili o čtvrté dimenzi. A konečně se také několikrát setkáme s hypotézou o návštěvnících z jiných planet.

C. S. Lewis v poznámkách ke své trilogii porůznu odkazuje na středověké texty o zářivých bytostech a vztazích těchto bytostí k planetám. Středověk z hlediska návštěv mimozemšťanů dosud přezkoumán nebyl. A přece se zdá, že máme dostatečné množství dokladů, které je možno takto interpretovat, zatím to však ještě nikdo neudělal. Povšimněme si, že Kepler za vrcholící renesance považuje za zcela přirozené, aby ho na Měsíc dovezl laskavý démon, který mu chce pomáhat v jeho bádáních. To je také námětem jeho vědeckofantastického románu *Somnium*, který považoval za své stěžejní dílo.

Povšimli jsme si zájmu, jež tito zářiví démoni jeví o přírodní filosofii a experimentování, jež je ve středověku zcela novým pojmem. V souvislosti s pojmem experimentu uvidíme, jak Roger Bacon popsal svého pařížského učitele Pierra de Mariscourt, jenž tvrdil, že se s démony setkal:

„Je to samotář, který se obává davu a diskusí, vyhýbá se slávě; má hrůzu ze slovních půtek a velký odpor k metafyzice; zatímco lidé vedou znamenité rozpravy o veškerenstvu, on tráví život v laboratoři tavením kovů, manipulací s tělesy, vynalézáním nástrojů potřebných pro válku, zemědělství, řemesla. Přitom není nevzdělaný, má řecké, arabské, hebrejské a chaldejské knihy, pěstuje alchymii, medicínu: učí se užívat svých rukou právě tak jako svého rozumu.“

A právě tuto novou mentalitu chtějí „démoni“ studovat. S lidmi tohoto druhu, a pouze s nimi, se pokoušejí navázat kontakt. Nejde o smlouvu, ale zjevně o studijní misi. O těchto návštěvách nikdy nebude řeč v čarodějnických procesech.

Odkdy tito démoni provádějí svá šetření? Odedávna, určitě dávno před Kristem. Ú gnostiků, jako je Irenneus, tak jako u kabalistů, mají poslové Boží tři vlastnosti:

- dvojí tvář,
- světelný háv,
- svatozář.

Poslední vlastnost je jev spjatý s tím, co se v Starém Zákoně nazývá *Gloria Dei*, záření, které obestíralo archu Úmluvy a již nezasvěcenci neměli právo spatřit. Toto záření, tak jako světelná aureola kolem Posla, je v mysli zasvěcených spjato se zdrojem záření či energií mimozemského původu, který *Claros* ve 3. století popisuje takto: „Vysoko nad nebeským balem existuje oheň bez hranic, v neustálém pohybu, věčnost bez hranic. Blažení jej nemohou poznat, ledaže by jej ve svém úradku dal spatřit sám Bůh Otec.“

Není zakázáno vyložit si toto záření a světelné oděvy démonů v pojmech našeho bájesloví 20. století, totiž představit si, že „dvojitá tvář“ je vesmírný skafandr, „světelný háv“ je silová bariéra vytvářející fluorescenci nebo buzení světelné záření. Nesmíme ale zapomenout, že zde jednu mytologii nahrazujeme mytologií druhou. Asi bude opatrnější spokojit se se zjištěním, že jde o nějaký nový jev.

Světelní démoni se objevovali na počátku křesťanství a potom znovu s prvními projevy svobodného zednářství, od 13. či 14. století. Kvůli nim si svobodní zednáři dávají jméno „Synové Světla“ a počítají letopočet nikoliv od narození Krista, ale od světelného roku, který získáme, když přičteme ke křesťanskému letopočtu 4000.

Začínají být s nimi spojovány aspekty víceméně meziplanetární. Historik svobodného zednářství dr. George Oliver v roce 1823 napíše: „Stará zednářská tradice – a mám pro tento názor dobré důvody – praví, že naše tajná věda existovala před stvořením této zeměkoule a že byla velice rozšířena v jiných slunečních soustavách.“⁶

Ve středověku se bytosti se světelnými oděvy objevují nejvíce. Tito poslové vyhledávají rabíny a dlouze s nimi rozprávějí o kabale, o Boží moci, o znalosti a průzkumu času atd. Tvrdí, že znají strážce nebes, ale oni sami prý k nim nepatří. Objevují se i u islámských mnichů a světců. Popisování jsou pokaždé stejně, jejich intelektuální postoj je vždy racionalistický. Hovoří o geometrii a o rozumové moudrosti, které je podřízen i sám Bůh.

Věděli bychom toho o nich více, mít k dispozici archívy templářů a ismaelitů, to však bohužel nemáme. Jisté je alespoň to, že posláním templářů a ismaelitů bylo strážít bránu do Svaté země, již nelze lokalizovat v našem čase a prostoru, neboť vychází z posvátné geografie, odlišné od té naší – studovali ji dva Francouzi, René Guénon a Henri Corbin. Také tady můžeme být v pokušení nahrazovat starou mytologii mytologií moderní a Svatou zemi nahradit bránou k jiným dimenzím, než jsou tři dimenze známé, hovořit o komplexnější struktuře Země, než je koule, jakou vidíme z družice a na kterou naše civilizace věří stejně nekriticky, jako jiné civilizace věřily na Zemi plochou.

Není to zakázáno, ale opět to znamená pouhé nahrazení tradiční mytologie mytologií vzešlou ze science-fiction a obrázkových seriálů. A není jisté, zda tím něco získáme. Obecně řečeno, musíme se vyhýbat symbolice.

René Alleau píše: „Symbol dvou hadů na Hermově berle můžeme přirovnat k symbolům moci, která boží a staví, to jest k dvojí moci klíčů k témuž posvátnému ohni.“ To je sice pěkné, ale není možno zrovna tak říci, jak jsem to jinde udělal, že Hermova berla symbolizuje dvojitou spirálu kyseliny dezoxiribonukleové? Je to přinejmenším stejně pravděpodobné. Připadá mi, že než se spokojovat se symboly, je lepší připustit, že v tomto světě existují i jevy, jež nejsou způsobeny slepým působením přírody ani vědomým působením člověka. A potom také tyto jevy studo-

⁶ Tato poznámka dr. Olivera pravděpodobně inspirovala Leo Taxila a ten zase inspiroval Lovecrafta. K vztahu Léo Taxil – Lovecraft viz zajímavé zvláštní číslo časopisu L'Herne věnované Lovecraftovi.

vat, byť s apriorní představou, ale netvrdit, že tuto představu nám zjevili neznámí Mistři anebo jsme ji všichni získali z rukopisů pocházejících z nějakého tibetského kláštera, který neexistuje na mapě, a prezentovat tuto předem utvořenou představu jako vyznání víry. Nehodlám se s naprostou vážností vyslovovat o původu a složení těchto démonů. Prostě řeknu, že podle mého názoru jde o tazatele,

vyšetřovatele, které poslaly bytosti schopné podle libosti rozsvěcet a zhaset hvězdy, a možná je tyto bytosti i vytvořily. Myslím, že bezprostředně pocházejí snad z nějaké oblasti na mapě těžko vysledovatelné, ale která je přímo na Zemi.

Běžně se projevovali ve středověku a ve své činnosti pokračují i v průběhu renesance. Navštěvují Cardana, právě tak jako jeho téměř současníka J. B. Porta (1537–1615), který sám sepiše encyklopedii *Magia naturalis*, poprvé vydanou 1584, v níž se dle vlastního vyjádření snaží spojit vědění, kterého se mu dostalo z nadpřirozeného zdroje, s experimentálními výzkumy. Proto název *Magia naturalis* (Přírodní magie). Porta jako první vědecky zkoumá čočky, popisuje teleskop, předvídá fotografii. Má tedy právem své místo v dějiích vědy. Méně učený však byl v oblasti, která zajímá nás.

Kardinál d'Este, který se o jeho práce nadšeně zajímal, v roce 1700 zakládá organizaci, která se schází u něho doma a kterou velmi výmluvně nazval Akademie tajemství. Mnozí v ní vidí první akademii věd. Já bych v ní spatřoval spíše mezičlánek mezi neznámými středověkými a raně renesančními seskupeními a Neviditelným kolegiem, o kterém jsme se hodně zmiňovali. Povšimněme si mimochodem, co o rosenkruciánech, v jejichž písemnostech jsou ustavičné zmínky o demonech a věčných lampách, které jim démoni zanechali, napsal, podle mne správně, Fulcanelli: „Zasvěcenci, nositelé titulu, jsou bratry pouze na základě svého vědění a zdaru své práce. Žádná přísaha je nezavazuje, žádný statut vzájemně nespojuje, žádné pravidlo kromě dobrovolně dodržované, svobodně přijaté hermetické disciplíny neovlivňuje jejich svobodnou vůli... Byli to a stále jsou osamělí pracovníci rozptýlení po světě, badatelé v nejužším významu slova „kosmopolitní“. Jelikož zasvěcenci neuznávají žádné hierarchické stupně, rosenkrucián není hodnota, ale pouze posvěcení jejich tajných prací, experimentu, pozitivní světlo, jehož jsoucností jim zjevila živá víra. Mezi držiteli titulu rosenkrucián nebylo nikdy jiných vztahů nežli vztah vědecké pravdivosti potvrzené získáním kamene. Jestliže rosenkruciáni jsou bratry v objevu, práci a vědě, v činech a dílech, pak je to na způsob filosofického pojetí, které považuje všechny jedince za členy téže lidské rodiny.“

Takže rozhodně nevěřím, že by rosenkruciáni měli nějakou vnitřně uspořádanou organizaci s lóžemi či buňkami. Domnívám se, že se scházeli svobodní badatelé, z nichž některé navštívili démoni. Mnozí z nich tudíž mají podivuhodné znalosti, a my se můžeme jen ptát, kde například Cyrano de Bergerac získal popis stupňové rakety nebo rozhlasového přijímače.

Neboť pokud démoni nešíří vědění, pak je snad alespoň přenášejí od jednoho badatele k druhému. Možná dokonce udržují mimo dosah kterékoliv inkvizice jakési středisko vědění, kde jsou uchovávány rukopisy. S představami tohoto druhu se setkáváme ve středověkém židovském esoterismu.

Světelné bytosti, od roku 1000 do r. 1500 mimořádně činné, úplně mizí: v 17. století se s nimi setkáme jen zřídka a v 18. století už vůbec ne. Ani později se vůbec neobjevují, nepočítáme-li podivné vidění Goethovo, ke kterému však došlo, když byl básník velmi nemocen.

Démoni po sobě zanechali podivné předměty. Například kovovou kouli, o které hovoří templáři ve svých přísahách. Vysílala nejen světlo, ale dodnes neznámé záření. Na Kypřu zbourala několik měst a hradů. Když ji hodili do moře, vzápětí se zvedla bouře a v celé té oblasti vyhynuly – a nikdy už se nevyskytly – ryby.

Také jsou tu věčné lampy, s nimiž se setkáváme právě tak ve středověké tradici židovské jako v tradici islámské či rosenkruciánské: lampy, které stále svítí, bez oleje či jiného produktu, který by hořel či ubýval. Bylo zakázáno se jich dotknout pod hrozbou výbuchu, který by mohl zničit celé jedno město. Zde se opět setkáváme s použitím sil či energie patrně fyzikální povahy, které však přitom vůbec neodpovídají znalostem doby. Několik židovských textů praví, že lampy pocházejí od strážců nebes.

Bohužel žádné z líčení pocházejících z renesance či pozdější doby, líčení, v kterém jsou narážky na lampy tohoto druhu, jež byly nalezeny v hrobkách v Německu a v Anglii, nemůže být potvrzeno. Velice zvláštní a krásné lampy byly nalezeny v Lascaux, nevíme však, jak fungovaly. Podle přetrvávající tradice byl objev jedné tajné

hrobky s věčnou lampou učiněn na počátku anglického zednářského hnutí. K objevu mělo dojít pár let před zasvěcením Eliase Ashmola ve Warringtonu roku 1646. Nic to nepotvrzuje. Obecně řečeno veškeré snahy propojit svobodné zednářství s některou tradicí starší než do roku 1600, dosud ztroskotaly.

Zvláště se předpokládalo, že v Anglii nebyl řád templářů tak soustavně pronásledován jako v ostatní Evropě a že ti příslušníci řádu, kteří přežili, založili anglické zednářské hnutí a přímo tak přenesli tradici řádu do hnutí při jeho založení kolem roku 1600. Mnoho upřímných zednářů této tradici věří, ale já jsem nenašel nikdy nic, co by ji potvrdilo. Máme jisté dokumenty, které dokazují, že zednářské lóže ve Skotsku fungovaly roku 1599. Před tímto datem nic. Že existovaly vztahy mezi zednáři a „světelnými stvořeními“, které je přišly poučit, se zdá jisté. Neobstojí však tvrzení, že zednářství je pokračováním tradic „strážců nebes“.

Tato tradice odpovídá určitým přesně vymezeným jevům, které nejsou kontrolovatelné člověkem a které určují přesné stadium řady hypotetických zásahů, jež v této knize studujeme. Pro středověkého člověka, ať už to byl křesťan, muslim nebo žid, bylo stejně přirozené rokovat se světelným stvořením jako přijmout návštěvu cestovatele z nějaké vzdálené země. Jestliže tato stvoření vyvolávají zvědavost a někdy dychtivost po znalostech, jež mají, nikdy nebudí strach či hrůzu. Zdá se, že křesťan, muslim i žid od určité kulturní úrovně zcela přirozeně věří v existenci Centra, kde se uchovává nejvyšší vědění a odkud k nim přicházejí návštěvníci. Proto například návštěva vyslanců z království kněze Jana vyvolala zvědavost, ne však překvapení. Ještě dnes někteří islámští vzdělanci věří v existenci těchto center, ale v Evropě a v Americe již takřka nikdo. Zato ve středověku byla existence tohoto Centra či

Krále světa, který by z Centra vládnul a vysílal posly, všeobecně přijímána. Právě tak jako je pro dnešní přírodní národy přirozené, že vidí přistávat americké či japonské letouny v oblastech Nové Guiney či Jižní Ameriky, kde není kontakt s pokročilou civilizací. Obyvatelé těchto oblastí vědí, že existuje jedno nebo více center civilizace, která je vyspělejší než jejich. Mají však o tom naprosto mlhavou představu a na základě těchto návštěv zakládají pak náboženství zvaná „cargo-kulty“ (kult nákladního letadla).

Z dob světelných démonů nám zůstal rukopis, který by nám snad mohl pomoci odhalit jejich tajemství, kdybychom jej uměli rozluštit. Je to slavný rukopis Voynichův.

Ještě několik slov předtím, než se ponoříme do záhady tohoto rukopisu. Kryptografie – umění vyrábět tajná poselství – se rozvinula zároveň s alchymí a esoterismem. Uveďme alespoň dva příklady za všechny – Trithemius a Blaise de Vigenere jsou oba zároveň velkými alchymisty, velkými mágy a průkopníky kryptografie. Díky jim kryptografie pokročila tak daleko, až se stala exaktní vědou, zato umění dešifráže, tj. umění nalézt smysl zprávy, aniž k nim známe kód nebo šifry, pokročilo mnohem méně. Velké počítače jistě práci usnadňují, ale samy to nedělají. Velký luštitel pracuje díky jakémusi mimosmyslovému vnímání, které mu umožní vyhmátnout z chaosu písmem a číslic informaci.

Svědčí o tom i historka, kterou jsem sám zažil: Jednoho velkého francouzského dešifrátorů, kterého nemohu jmenovat, pronásledoval farář; domníval se, že objevil takovou šifrovací metodu, která je odolná jakémukoli pokusu o dešifrování. Dešifrátor se ho nakonec uvolil přijmout. Setkání jsem byl přítomen. Farář se posadil a podal mému příteli list papíru popsaný skupinami o pěti písmenech. Dešifrátor se na to podíval, nanejvýš pět vteřin si to prohlížel a řekl: „Pane abbé, zadání vaší zprávy zní: Dva holoubci se něžně milovali, to je La Fontaine.“ Farář se pokřížoval a zděšen odešel. Zeptal jsem se dešifrátorů: „Jak jste to dokázal?“ A on mi odpověděl: „Ani sám nevím. Něco ve struktuře té zprávy mi připomnělo: Dva holoubci se něžně milovali.“

Pokud neblýskne tato jiskřička génia, zprávu nerozluštíte. Prostinký nápad jí může zcela zablokovat, protože luštitel na něco podobného nepomyslí. Tak gestapo nikdy nedokázalo rozluštit, ačkoli na tom pracovali nejlepší odborníci dva roky, mé zprávy, u kterých jsem prostě použil jako klíč dvojjazyčnou větu: „And if we canfix old Hitler's graft, das wirdja wirklich fabelhaft“. Anglická věta v překladu znamená: „Kdybychom mohli dostat kůži starého Hitlera“ a německá: „bylo by to opravdu báječné.“

A teď už se můžeme utkat se záhadami Voynichova rukopisu. Tento rukopis může být váš, jestliže na to chcete obětovat milión sto tisíc tvrdých franků. Má dvě stě čtyři stránky, dvacet osm dalších se ztratilo. Nelze z něho rozluštit jediné slovo. Proč tedy jeho astronomická cena, proč je o něj takový zájem?

Když odborník na vzácné tisky Wilfrid Voynich tento rukopis v roce 1912 objevil, koupil od mondragonské jezuitské školy v italském Frascati i původní dokumenty Tovaryšstva. Dokumenty přímo senzační. Dopis z 19. srpna 1666, podepsaný

rektorem pražské Univerzity Johannem Marcim, doporučoval rukopis pozornosti Otce Athanasia Kirchera, nejslavnějšího kryptografa té doby. Rektor Marci tvrdil, že rukopis pochází od Rogera Bacona. Kolem roku 1585 jej nabídl císaři Rudolfovi II. alchymista a mág John Dee, jemuž se nepodařilo jej rozluštit, ale byl přesvědčen, že rukopis skrývá ta nejúžasnější tajemství. Voynich dovezl rukopis do Spojených států, kde se s ním utkali největší dešifrátoři včetně armádních, a zcela bezúspěšně.

V roce 1919 předkládá Voynich fotokopie rukopisu profesoru Williamu Romaine Newboldovi, velkému dešifrátoru, který prokázal značné služby americké vládě. Newbold, tehdy čtyřiapadesátiletý profesor filosofie, byl úžasně vzdělaný muž. V té době se mělo za to, že je jediným člověkem na světě, který ví, kde přesně se nachází grál.

V dubnu 1921 Newbold oznamuje své první, fantastické výsledky. Podle textu Roger Bacon určil velkou mlhovinu Andromédy jakožto galaxii, znal chromozómy a jejich úlohu, sestavil mikroskop, teleskop a další přístroje. Nález vzbudil senzaci po celém světě, ale mnoho jiných dešifrátorů s Newboldovým řešením nesouhlasilo. To bylo v každém případě jen částečné a zahrnovalo nanejvýš čtvrtinu rukopisu. Zdá se, že v určitém okamžiku, který jsem uvedl na přechodu od anglické k německé části věty, se mění sama metoda šifrování rukopisu.

Bylo nutné najít celistvé řešení. Newbold to do své smrti v roce 1926 nestačil. V jeho práci pokračoval jeden z jeho kolegů, Roland Grubb Kent, a v roce 1928 publikoval výsledky, které někteří historikové přijali dobře, jiní hůře. Hlavní námitkou proti Newboldovu řešení bylo, že Roger Bacon nemohl ve své době znát ani spirální mlhoviny ani stavbu buněčného jádra. S touto námitkou naprosto nesouhlasím: pokud byl Bacon ve styku s vnějšími světy, mohl mít docela dobře informace, které jako by pocházely z jeho a dokonce z naší budoucnosti.

Plukovník William F. Friedman, který za druhé světové války rozluštil japonský kód, ustavil v roce 1944 multidisciplinární skupinu, v níž byli matematici, historikové, astronomové a specialisté na kryptografii. Skupina užívala velmi dokonalé stroje, ale nepodařilo se jí rukopis rozluštit. Přitom však našel důvod tohoto neúspěchu: rukopis nebyl psán anglicky ani latinsky, ale umělým jazykem, který vynalezl neznámo kdo (první umělé jazyky pocházejí totiž ze 17. století a přicházejí tedy mnohem později než Bacon) a který neodpovídá žádnému známému jazyku lidskému. Jak jen mohl za takových podmínek Newbold rozluštit alespoň část rukopisu? Geniální intuicí, která jej dovedla ke smyslu přes umělý jazyk, která se však hodí jen na tuto část rukopisu. Výzkumy pokračují. Všichni jsou zajedno v tom, že rukopis nějaký smysl má, že to není žert, ani mystifikace.

Voynich zemřel v roce 1930, jeho žena roku 1960 a dědici prodali rukopis newyorskému knihkupci Hansi P. Krausovi, který za něj nyní požaduje milión sto tisíc franků. A nedávno Kraus prohlásil, že to není dost, až prý bude rukopis rozluštěný, bude stát milióny franků.

Byly samozřejmě navrženy i dešifrovací metody založené na „jazyce světelných démonů“, který John Dee popsal poměrně přesně. Tyto snahy ztroskotaly. Jedním z cílů organizace INFO (Internationale fortéenne – Fortovská internacionála), která

pokračuje v díle Charlese Forta, je rozluštění Voynichova rukopisu. Až dosud se to nezdařilo. V těchto stránkách pokrytých středověkým písmem jsou ukryta tajemství démonů a možná i další, ještě neobvyčejnější.

Zakončíme poznámkou pro milovníky fantastické literatury: O otázky, které jsou předmětem této knihy, se velmi zajímá anglický spisovatel Colin Wilson, kterého nazývají „anglický Camus“, a napsal na tato témata několik esejů, jako je Síla snění, a románů, např. Kámen mudrců a Skleněnou klec. Právě napsal novelu Návrat z Lloigoru, kde navrhuje imaginární rozluštění Voynichova rukopisu. Název takto rozluštěného rukopisu zní: Necronomicon.

7) MASKA SIRA HENRYHO CAVENDISHE

Pokud jsou mezi námi cizinci, bytosti, které nejsou lidmi a přitom s menším či větším zdarem usilují o to, aby byly za lidi považovány, pak se musí určitě chovat tak jako člověk, který si říkal Sir Henry Cavendish. Považoval se za potomka významné anglonormandské rodiny, narodil se za podivných okolností v Nice 10. října 1731. Není známo, proč byly snahy jeho zrození v Nice zamlčet. Hovořilo se o záměně dítěte a o věcech ještě podivnějších. Cavendishovi velcí současníci, například Cuvier, se domnívali, že snad byla snaha utajit skutečnost, že tak velký anglický vědec se narodil mimo národní území. Vysvětlení je to překvapivé, neřku-li zcela nepravděpodobné.

Narodil se tedy v Nice roku 1731, zemřel v Claphamu 24. února 1810. Ačkoli prožil chudé dětství, zanechává po sobě, po životě plném šlechtných, milosrdných skutků, půldruhé miliardy, přepočteno na nové franky. Nikdo neví, odkud se toto bohatství vzalo: vyskytly se protichůdné a potom vyvrácené zprávy o dědictvích. Na druhé straně je však jisté – máme o tom písemné doklady –, že toto bohatství se nerozrostlo díky bance. Banka Cavendishovi psala a radila mu, aby obrovské částky, které vlastní, investoval. Bankéři nemají rádi peníze, které leží ladem. Cavendish odpověděl – tuto odpověď máme – prosbou, aby se bankéř staral o své věci a už ho nikdy nevyrušoval. Dodával, že jestli bance vadí, že má uschovávat tolik peněz, je ochoten je vybrat, a končil: „Poslední upozornění: jestli mne ještě jednou budete obtěžovat, všechny své peníze vyberu.“

Když už je nerozmnožoval, měl alespoň výborné způsoby, jak je utratit: kdykoli mu donesli soupis částek k milosrdným účelům, vystavil šek na částku, která byla nejvyšší na seznamu. Student, jehož zaměstnával na pořádání knihovny, měl peněžní problémy – Cavendish mu ihned poslal šek na deset tisíc liber šterlinku, to jest přibližně na dvě stě tisíc nových franků. Takto se choval po celý život, a přece když zemřel, zůstalo po něm půldruhé miliardy, průplav, který zakoupil, budovy atd. Je to skutečně bezedný měšec jako v pohádce. Alchymistou byl zřejmě pouhopouhou náhodou.

Krátce po narození přijel do Anglie a do 23. února 1753 studoval v Cambridgi. U člověka, který byl jedním z největších vědců všech dob, udivuje maličkost, že nikdy nezískal žádný diplom. Nikdo neví proč. Podle určité domněnky snad proto, že tehdejší kandidát na diplom z Cambridge musel prohlásit, že je věřící, křesťan a činný člen anglikánské církve. Cavendish však později opakovaně prohlašoval, že nikdy nedokázal pochopit, v čem náboženství spočívá. Toto vysvětlení je však dost chabé, stejně jako všechna ostatní týkající se Cavendishe.

O to překvapivější je, že tento muž bez ukončeného vzdělání, který v té době nevydal žádnou vědeckou práci, je v roce 1760 přijat do Královské akademie věd! Je to naprosto neuvěřitelné, ale nezvratně dokázané. Pokud je mi známo, v dějinách věd žádný podobný případ v žádné zemi neexistuje.

Jak to zdůvodnit: tím, že v Cambridgi získal pověst, že má úžasné vědění? Je to možné, kdo však zná tak jako já úděsnou zkosnatělost akademií věd, ví, že přijetí osoby bez ukončeného vzdělání, která dosud nic nepublikovala, a to pouze proto, že je úžasně inteligentní, by byl spíš vysoce nepravděpodobný zázrak.

Příběh však teprve začíná. Kolem roku 1773, dvacet let po odchodu z Cambridge, je Cavendish velice bohatý. Z neznámého zdroje. Kupuje několik domů a nakonec se usazuje na předměstí Clapham Common; ulice, kde bydlel, nese dnes jeho jméno. Muž tehdy dvačtyřicetiletý začíná projevovat vůči lidstvu lhostejnost přinejmenším překvapivou. Nesnáší, aby se na něho mluvilo. Když se to občas někdo neznámý, nejčastěji cizinec, přece jen odváží udělat, Cavendish se ukloní, ale neodpoví, otočí se na podpatku, poručí svému kočáru a vrátí se domů. Zjevně je neschopen vést ten nejobyčejnější hovor.

Ženy považuje za jiný živočišný druh, nechce je vidět. Za jeho domem se musí postavit schodiště a pouze po tomto schodišti smí chodit ženská část služebnictva. Když potká služebnou, okamžitě ji propustí. Mezi tisíci historkami se vypráví takhle: „Jednou při večeři v Royal Society Clubu jsme si povšimli překrásné dívky, která si z okna protějšího domu o patro výše prohlížela právě večeřící filosofy. Upoutalo to naši pozornost a jeden po druhém jsme se zvedli a shromáždili jsme se u okna, abychom mohli krásnou dívku sledovat. Cavendish si myslel, že se díváme na měsíc, a zvedl se také, aby se k nám přidal. Když však spatřil předmět našeho studia, ukázal nám rozhořčeně paty a vzdálil se s výkřikem silného znechucení.“

Cavendishovi se však stávalo, že překonal svou hrůzu z žen, když měl některou ochraňovat. Jednou v Claphamu viděl nešťastnici pronásledovanou v lukách býkem. Postavil se mezi ženu a býka, jenom se na něj zadíval a tím ho zahnal na útěk. Nato se k ženě obrátil zády a vrátil se domů.

Neví, kolik má ovce nohou. Své hospodyně, se kterou udržuje pouze písemný styk, adresuje tento lístek: „Přeji si, aby každý pozvaný gentleman dostal jednu skopovou nožičku. Nevím přesně, kolik má skopec nohou, poraďte si nějak.“

Není dost dobře možné s ním hovořit, obrací se zády. Má několik přátel, o nichž se nic neví, ačkoli by bylo velice zajímavé vědět, zda se mu podobají. Setkává se s nimi v podniku Kočka a dudy, který je nyní zničen a o kterém nemáme žádnou informaci. Třicet let žije Cavendish tajným životem, o kterém není známo nic. Nosí fialový, zcela vybledlý oděv a paruku jako v 17. století. Snaží se skrýt svou tvář, jak jen to je možné, podniká tajemné výpravy na venkov v kočáru s počítačem, který sám vynalezl a který připomíná moderní taxametry.

Jednou večer zazvoní na zvonek a objevuje se sluha. „Poslouchejte dobře, co vám teď řeknu,“ praví Cavendish. „Zemřu. Až budu mrtev, ale ne dříve, běžte o tom zpravit lorda George Cavendishe.“ Za půl hodiny zavolá sluhu zvonkem znovu a říká mu: „Nejsem si jist, zda jste dobře porozuměl. Opakujte, co jsem vám řekl před půl hodinou.“ Sluha opakuje a mumlá něco o svátostech náboženství. „Nevím, co tím chcete říci,“ odpoví Cavendish. „Přineste mi levandulovou vodu a vraťte se, až budu mrtev.“ A sluha to provedl.

Jeho dědicové, kteří jej už dávno neviděli, dali přezkoumat jeho papíry a zjistili, že byl hlavním akcionářem Anglické banky. Na člověka, který nevydělal ani haléř a peníze kolem sebe šlechetně rozdával, to není špatné. Také byla nalezena závěť odkazující majetek jeho rodině. V závěti Cavendish žádá, aby hrobku, do níž ho pohřbí, ihned zazdili a aby žádný nápis neoznamoval, že je zde někdo pochován. To se též stalo 12. března 1810 v katedrále v Derby.

Mrtvola nebyla nikdy ohledána ani pitvána. Neexistuje ani jediný jeho portrét. Nevíme přesně, jaké práci se ve svých různých laboratořích věnoval. Většinu jeho prací vydají až v roce 1921, více než sto let po jeho smrti. Ještě roku 1970 po něm zbývá několik lodních kufrů plných papírů, které popsal, a přístrojů, jejichž funkci si nedokážeme představit.

Už jen to, co víme s jistotou, je mimořádné. Ten, který si říkal Henry Cavendish, pro označení kovů i planet stále užíval alchymistických symbolů, ale svou prací o několik století předběhl svou dobu. Tak třeba dvě století před Einsteinem počítá odchylení světelných paprsků hmotou Slunce a dochází k výsledku numericky velmi blízkému výsledkům Einsteinovým. S přesností určuje hmotu Země. Izoluje ze vzduchu vzácné plyny.

Téměř se nestará o to, aby publikoval či měl v něčem prvenství. Dělá pokusy na svou dobu podivuhodně originální. 27. května 1775 pozval tento poustevník sedm významných vědců ke sledování pokusu: uměle vyrobil rejnoka elektrického a svým návštěvníkům dává elektrické rány zcela podobné těm, jaké normálně ryba dává. Svým návštěvníkům říká – před Galvanim, před Voltou –, že tato nová síla změní svět. Jak to může vědět? V téže době nachází způsob, jak měřit elektrické napětí podle intenzity rány, kterou pocítí, když se dotkne obvodu. Což prozrazuje dosti překvapivou fyziologickou stavbu těla. Považuje elektrinu za jednotné fluidum v době, kdy není znám elektron. Průměrnou hustotu Země vyčísluje na 5,48, zatímco moderní hodnota je 5,52. Na člověka, který má laboratoř, jejíž vybavení nám připadá jen velmi elementární, je to výsledek dost udivující. Zajímá se o staré indické vědy, a zvláště o indický kalendář. Obstará si jich určitý počet, numericky je studuje a porovnává je s vědou čínskou. To je zvlášť moderní.

Připadá mi, že to všechno je pouze povrch výzkumů mimořádně hlubokých, které nezveřejňuje. Je dokázáno, že znal zákon zachování energie a že ho vyslovil jako první dávno přede všemi. Je dokonce možné i to, že dospěl až k ekvivalenci hmota–energie, kterou později vyslovil Einstein.

A to v jazyce alchymistů a často s použitím jejich symboliky. V Cavendishovi se podivným způsobem snoubí minulost s budoucností. K přítomnosti a lidským záležitostem byl přitom lhostejný tak jako k módě v oblékání. Po čtyřicet let mu krejčí opakovaně šije tentýž oblek. Nezdá se, že by kdy projevil sebemenší zájem o Francouzskou revoluci a o Napoleona. Zabývá se svými vědeckými výzkumy a věcmi, které nám jsou zcela neznámé.

Pokud se týče podivuhodné přesnosti jeho výzkumů, citujme původní práci lorda Rayleigha a Williama Ramseye o objevu argonu (31. ledna 1895), kde je takto vzdána pocta Cavendishovi: „Za identifikaci ‚vzduchu obsahujícího flogistik‘ sou-

částkou kyseliny dusičné vděčíme Cavendishovi, jehož metoda spočívala ve vznícení elektrické jiskry na tenkém sloupku plynu vymezeném kyslíčkem draselnatým na rtuti v nejvyšším konci trubice ve tvaru obráceného U.

Snahy zopakovat tento pokus Cavendishovým způsobem jen znásobily obdiv, který k tomuto vynikajícímu výzkumu chováme. Pracoval s téměř mikroskopickými množstvými hmoty v operacích, které se táhly po celé dny a týdny, a tak stanovil jeden z nejdůležitějších faktů v chemii. A co má ještě větší vztah k věci, vyzdvihl stejně jasně jako my otázky, které tento pokus klade.“

Cavendish je tedy podle názoru největších vědců mimořádným experimentátorem. Zároveň je podivuhodně předvídavý a jeho bádání se noří do kořenů alchymie.

Když k tomu přidáme jeho mimořádnou lhostejnost k lidské přirozenosti, jeho obrovské bohatství, jehož původ zůstává neznámý, jeho chování vůbec, máme co činit s osobností, pro niž výstřednost není dostatečným vysvětlením. Vypadá ostatně přehnaně, označíme-li za misantropa člověka, kterému dobročinnost

nikdy nechybí, a za misogyna člověka ochotného riskovat svůj život kvůli ženě.

Věci nejsou jednoduché. Jsme v pokušení citovat Lovecrafta: „Buď se narodil v podivném stínu, anebo našel prostředek, jak projít zakázanou branou.“ Případně dále: „Tato tvář je maskou. A to, co přikrývá, není lidské.“

Bylo by snadné učinit z Cavendishe jedinečný případ, kdyby byl ovšem jediný, kdo v 18. století požíval nevysvětlitelně významné materiální pomoci a tajných vědomostí. Jsou však známy jiné příklady téhož jevu. Tak jezuita Roger Boscovitch, který od roku 1756 publikuje pojednání obsahující nejenom nástin teorie relativity a kvantové teorie, ale také dokonce věd, které my dnes ještě neznáme, jako cestování v čase, antigravitace, bilokace.

Nesmrtelný Saint-Germain je dalším příkladem. Někteří tuto vlastnost nemají. Můžeme zkusit psát dějiny 18. století takto:

1. První uvedení informací v polovině 18. století z informačního zdroje X. Událo se kolem roku 1730. Někdo (jeden nebo více) se již neomezuje na to, aby se informoval a vyptával, ale sám důležité informace přináší, zvláště pokud se týče chemie a fyziky, a to v Evropě.

2. První šíření těchto informací, a to buď prostřednictvím posílů – můžeme si myslet, že Cavendish je jedním z těchto posílů –, anebo prostřednictvím lidí nejvyšších morálních kvalit, kteří nebudou usilovat o hmotný zisk z vědění, které šíří. Mezi nimi Boscovitch, Saint-Germain, Benjamin Franklin, Priestley, hrabě z Rumfordu.

3. Šíření informace lidmi méně hodnotnými, kteří se na držitelích této informace přizívají. Nejvýznamnějším příkladem je Messmer.

4. Poslední fáze: objevují se úplní šarlatáni, kteří bezpochyby kradené roztržité zlomky vědění využívají výhradně k svému prospěchu. Prototypem protagonisty této poslední fáze, která přetrvává až do počátku 19. století, je Cagliostro.

V Cagliostrově případě je naprosto zřejmé, že jde o šarlatána, který cynicky využíval důvěrných zpráv z tajného zdroje. Jako papoušek opakuje, aniž jim rozumí, určité neznámé tajemství hmoty. Předvádí se s rukopisy obsahujícími tajnou doktrínu,

přítom je však zjištěno, že tyto rukopisy sám zakoupil u antikvářů v Londýně. Napodobuje Messmerovo magnetizování a provádí demonstrace s elektrostatickými stroji, jež jsou napodobeninami strojů Cavendishových.

Je zatčen inkvizicí v Římě, a když mu pohrozí mučením, ke všemu se přizná. Umírá, nevíme přesně kdy, snad 1795. Když Francouzi v roce 1797 dobudou pevnost San Leo, kde byl vězněn, a hledají ho, tak ho nenajdou.

Stačí ho porovnat s Cavendishem, který dostává neomezená množství peněz, takže je nemusí nikdy po nikom žádat, snaží se být tak nenápadný, jak to je jen možné, abychom spatřili, jaký rozdíl je mezi realitou a její napodobeninou, mezi zasvěcencem a tím, který se po něm opíčí. Velký anglický historik Carlyle velice správně poznamenává, že „svět je tak plný polocagliostroů jako moře zrněk písku. Jsou to nedokonalí hybridi, podvodníci, mezi nimiž je Cagliostro nedostupný ideál a typický příklad.“

Tyto znalosti tedy představuje fázi poslední. Po něm se informace pocházející ze zdroje X rozptýlí do té míry, že se stává zcela nepoužitelnou. Ale na svém počátku u Cavendishe ukazuje relativitu, dynamickou elektrinu a atomovou energii; u Boscovitche relativitu, kvantovou teorii, ubiquitu či bilokaci, cestování v čase, paralelní světy; u hraběte Saint-Germain hliník, který si dal patentovat, a ochromující ultrazvukový projektor, který nesmrtelný rosenkrucián nazval „pistole mudrců“. Tyto znalosti se objevují v téže době. O dvě století později jsou potvrzeny naší pokročilejší vědou a technikou.

Tyto znalosti vycházejí z alchymie, ale překračují ji, a pro jejich označení navrhuji analogický výraz „alfyzika“. První nositelé této vědomosti žijí stranou od obyčejných smrtelníků, snad aby skryli určité fyziologické rozdíly. Druhá série šířitelů této informace: Franklin, Lavoisier, se skládá z lidí nám bližších, lidštějších. Tak třeba Franklin je jedním z neplodnějších pornografických spisovatelů své doby – to je přece jen změna oproti puritánství a plachosti prvních tří!

A přece má tajné vědění. V roce 1780 píše Josephu

Priestleymu: „Je nemožné si představit, jak velká bude za tisíc let moc člověka nad hmotou. Naučíme se zbavovat obrovské kusy hmoty tíhy a dodávat jim takovou lehkost, aby se snadno převážely. V zemědělství se sníží pracnost a zdvojnásobí produkce. Všechny choroby včetně stáří budeme umět léčit nebo jim předcházet. Život budeme umět prodlužovat podle libosti, takže bude ještě delší, než býval před potopou. A doufám, že morální věda se také zdokonalí, že člověk přestane být člověku vlkem a že lidské bytosti se konečně naučí uplatňovat to, co dnes nazývají chybně lidstvím.“

To bylo napsáno v roce 1780 člověkem, který znal Cavendishe, který si dopisoval s Boscovitchem. A jím promlouvá vědění více než pouze lidské, předpověď zjevně založená na znalostech, které dosud nemáme, ale jednou je mít budeme.

Vědění přicházející odkud? Přímo či nepřímou od Rozumových bytostí, které dovedou podle libosti rozsvěcet a zhaset hvězdy. Vědění hlavně racionální, darované bez nároků na oplátku a nevyžadující přílnutí k žádnému náboženství. Vědění, které muselo proniknout až ke Swiftovi, takže mohl předpovědět dva měsíce Marsu,

a k Voltairovi, který v Mikromegasu popisuje infračervené a ultrafialové paprsky a který píše La Condaminovi: „Hmota má možná ještě tisíc vlastností, které neznáme.“

Není zatím možné sestavit úplný seznam všech důvěryhodných lidí, kteří těžili z informací pocházejících ze zdroje X – je jich příliš mnoho. Toto téma se v současné době studuje, zvláště americký spisovatel Murray Leinster, který sbírá všechny vynálezy, jež se objevily předčasně v letech 1750 až 1800. Já jsem rovněž sestavil seznam, nesouhlasí však úplně s tím jeho.

Můžeme jmenovat několik podivuhodných případů. Je třeba prokázáno, že anglický matematik Cayley vynalezl již v roce 1800 letadlo. Našly se jeho různé publikace, zvláště zprávy Královské vědecké společnosti, jejichž shrnutí podal Gibbs Smith ve svých dějinách letectví. Cayley si byl jist, a rád bychom věděli proč a jak, že jednou bude vynalezen dostatečně silný motor, který by poháněl přístroj těžší vzduchu. Vycházejí z tohoto principu, matematicky vše prostudoval a již v roce 1800 popsal moderní letadlo. Gibbs Smith paknapsal: „Kdyby bylo Cayleyho letadlo postaveno v roce 1850, kde bychom byli dnes?“

Bylo by zajímavé vědět, kde získal Cayley svou jistotu. Tak jako Cavendish, a možná Cavendishovým prostřednictvím, se znal s Jamesem Watterem, vynálezcem kondenzátoru pro parní stroje. Watt však nikdy netvrdil, že je možné postavit dostatečně lehký parní stroj, který by uvedl v chod stroj létací. Vyšel snad Cayley z nějakého Cavendishova sdělení? Je to možné, ale moc toho nevíme. Jeho dílo příliš předběhlo svou dobu a bylo zapomenuto – máme však k dispozici veškeré jeho publikace. Věděl snad o pracích týkajících se motoru na horký vzduch, které v jeho době obíhaly v Evropě a které by mohly, kdyby byly dovedeny do důsledků, vést až k sestrojení létacího stroje? To dnes nemůže říci nikdo.

Jedním z jeho žáků byl pravděpodobně Le Bon, vynálezce svítíplynu. Jeho práce přímo vyšla ze syntézy vody (již provedl Cavendish) a z jeho myšlenky, že je možné vyrábět teplo a světlo z hořlavých plynů.

Znal Cayley Huyghensovy a Papinovy práce z předešlého století týkající se pístových motorů a střelného prachu? Tyto práce z německého Marburgu byly dostatečně známy. Cavendish, který si všechno přečetl a který měl ve své knihovně (již neustále třídil) všemožné publikace, které si jen lze představit, je znal určitě. Pokud věděl z informací ze zdroje X, že je možné postavit lehký motor pro létací stroj a osvětlovat města plynem, pak mohl povzbudit Cayleyho právě tak jako Le Bona.

Abychom trochu podpořili diskusi, můžeme se ptát, proč se zdroj X a jeho žáci snažili rozšiřovat informace o tajemstvích, místo aby si je nechali pro sebe; ta tajemství se později ukázala jako krajně nebezpečná. Na tuto otázku může být mnoho různých odpovědí. Domnívám se, že rozhodnutí uvolnit určitá tajemství padlo v 17. století v Anglii, a to v organizaci, jejíž důležitost si teprve v nynější době začínáme uvědomovat: v Neviditelném kolegiu. Mezi jejími členy byli tak význační vědci jako John Wilkins (1614–1672), sir Christopher Wren (1632–1723), Thomas Sydenham (1624–1689) a Robert Boyle.

Neviditelné kolegium bylo také ve styku s Isaacem Newtonem a Eliášem Ashmolem (1617–1692), jenž choval a uchoval většinu tajemství alchymie a vydal soubor alchymistických knih pod názvem *Theatrum chemicum britannicum*. Neviditelné kolegium se rozhodlo přibližně roku 1660 „odhalit světu jisté kvantum tajemství“ prostřednictvím organizace, jež Kolegium vytvořila a která dostala svou výsadní listinu od krále Karla II. Anglického v roce 1662 jako Královská vědecká společnost. Důležitost této společnosti byla hned uznána, a tak roku 1666 zakládá Colbert v Paříži Akademii věd.

Důležitost Neviditelného kolegia začínáme teprve zjišťovat. Jeho členové rozlišovali mezi tajemstvími příliš nebezpečnými na to, aby byla odhalena, a tajemstvími, jež bylo užitečné zveřejnit. Kvůli tomu přijala Královská vědecká společnost zásadu „Nullius in verba“, to jest „Nikomu nevěřit na pouhé slovo“. Tato Královská vědecká společnost ověřila jisté množství faktů, jež jeden z jejích pozdějších dějepisců, Holanďan R. J. Forbes, prohlásil za neuvěřitelné a pro vědce 20. století za nehodné experimentálního ověřování.

Podle mého názoru se v roce 1662 otevřela Pandořina skříňka: od této chvíle se veškerá tajemství určená k šíření měla sdělovat prostřednictvím vědeckých společností: Královské vědecké společnosti, Akademie věd a od jejího založení na konci 18. století také Akademie věd v New Yorku. Newyorská akademie věd, jejímž členem mám tu čest být, si uchovala velmi otevřeného ducha a na její půdě lze přednášet o tématech, jež by jiné akademie přijaly jen velmi obtížně: například o přítomnosti života na meteorech. Pokud se mi kdy podaří dalšími výzkumy opravdu nalézt nepopíratelné důkazy stop mimozemských zásahů, bezpochyby je budu moci prezentovat v Akademii věd v New Yorku, kdežto všude jinde je to naprosto mimo diskusi. Alespoň tedy na naší straně železné opony, neboť jak jsem již zdůraznil, v Sovětském svazu považují zásah mimozemšťanů za argument protináboženské propagandy a jsou ochotni přijmout všechny možné důkazy. Bohužel je přijímají příliš snadno a nejsou vždy přesvědčivé.

Mezi četnými myšlenkami, které pocházejí ze zdroje X a zjevně předbíhají svou dobu, musíme citovat využití kaučuku. Nikdo v té době nemohl vědět, že kaučuk se stane surovinou nezbytnou pro výrobu pneumatik k automobilům. Boscovitch i Cavendish přitom podporují v oblasti Amazonky těžbu látky, které je v Evropě jen malé množství. Aby někdo podporoval takovou těžbu, musel mít výjimečnou schopnost předvídat budoucnost anebo znalosti z pokročilejšího zdroje.

Stejně tak ultramoderní je myšlenka navržená Cavendishem i Boscovitchem: myšlenka uspořádat mezinárodní geofyzikální rok – uskutečněna byla až v roce 1956.

Z té doby pochází další nápad, i když jeho původ můžeme najít u Newtona: myšlenka umělé družice Země. Koncem 18. století, nesporně díky sdruženému vlivu zdroje X a Newtonových myšlenek, plán umělé družice Země, která by byla vystřelena do vesmíru kanónem, dostává podstatný tvar. Objevuje se zvláště u Choderlose de Laclos, který je nejen autorem Nebezpečných známostí, ale také specialistou v balistice. V 19. století bude tato otázka diskutována v análech Vysoké

vojenské školy technické. O této diskusi se dozví Jules Verne a vytěží z ní námět pro romány *Ze Země na Měsíc* a *Kolem Měsíce*,

Zdá se, že Cavendish velmi dobře využil možnosti družice pro vědecký výzkum kosmu. Zajímal se však také o studium atmosféry pomocí balónů. Nechal provést první balónový let k vědeckým účelům s francouzským vzduchoplavcem Blanchardem a anglickým lékařem pocházejícím z amerických kolonií Jeffrisem na palubě dne 30. listopadu 1784. Blanchard a Jeffris s sebou vezou láhve naplněné vodou, v přesně určených výškách je vyprazdňují a naplňují vzduchem. Cavendish tento vzduch analyzuje. Je to první studium složení atmosféry v závislosti na výšce.

Ve vzduchu, který letci přivezou, zrovna tak jako ve vzduchu studovaném na zemském povrchu, zůstávají stále „nevysvětlitelné bubliny“, které Cavendish pečlivě schová. Nejsou složeny z kyslíku ani z dusíku či jiné známé součásti vzduchu. Až budou v roce 1895 izolovány, dojde v apriorním postulátu k závažné chybě v tom smyslu, že plyny, které je tvoří: hélium, neon, krypton, xenon a radon, nejsou schopny vstupovat do chemických sloučenin. Budou nazvány „vzácné plyny“.

Dnes víme, že je to chyba a že tyto plyny jsou schopny chemické sloučeniny vytvářet, zvláště s fluórem a s kyslíkem.

Po více než šedesát let vědce, kteří hledají chemické sloučeniny vzácných plynů, systematicky odrazuje vysvětlení, že z neochvějných teoretických důvodů jsou takové sloučeniny nemožné. Vzácné plyny však pohřbíchu teorii neznají, a tak se klidně slučují. Můžeme se ptát, zda Cavendish, který toho věděl víc než my, nevěděl i to, že tyto sloučeniny možné jsou.

To by vysvětlilo, proč je mohl izolovat. To by také vysvětlilo, proč byly v truhlicích v Cavendishově laboratoři nalezeny trubice naplněné vzácnými plyny, které zkoumal tak, že jimi nechával procházet elektrický výboj. Zdá se, že studium vzácných plynů ještě neřeklo své poslední slovo a že dnes, když už nejsou výzkumy jejich chemických sloučenin zakázány, nás očekávají pozoruhodné objevy. Tak bylo už zjištěno, že určité sloučeniny vzácných plynů skýtají výbušniny mnohem silnější než všechny známé chemické výbušniny. Je dost pochopitelné, že Cavendish dostal instrukce, že nemá tento aspekt své práce zveřejňovat.

Poznamenejme také, že jeden vzácný plyn, argon, je základem „paprsku smrti“ neboli chemického laseru. Tento přístroj, který dnes na vzdálenost dvanácti kilometrů dokáže prorazit pancíř o síle 4 mm, je tak jednoduchý, že technici Cavendishovy doby by jej byli schopni sestavit, jen kdyby měli potřebné znalosti. Zdá se čím dál tím pravděpodobnější, že Cavendish tyto znalosti měl, ale dále je nešířil.

Každým dnem zjišťujeme, že příroda v sobě chová prostínká, a přitom velmi nebezpečná vědecká tajemství. V roce 1970 zbývá prozkoumat šest Cavendishových truhlic – čtyři jsou plné dokumentů a dvě plné přístrojů. Musíme si přát, aby byly seriózně přezkoumány, protože se tak dosud nestalo.

Poznamenejme, a tento bod je nutno obzvláště zdůraznit, že toto „supervědecké“ 18. století, které se organizuje kolem zdroje X, nemá nic společného s 18. stouletím okultistickým. Tak jako démoni v zářivých oděvech nefigurují v čarodějnických procesech, tak se ani žádná informace ze zdroje X nevyskytuje ve Swedenborgovi,

Martínez de Pasqually či v Louisu-Claudovi de Saint-Martin. Máme co činit s dvěma naprosto odlišnými 18. stoletími, která se prakticky nemísí. Například zatímco v informacích ze zdroje X jsou zmínky o existenci mimozemských rozumových bytostí jen velmi opatrné, okultistické 18. století se jimi hemží. A to nejen Swedenborg, ale i lidé zjevně důvěryhodnější, jako Immanuel Kant, překypují informacemi o obyvatelích jiných planet. Zvláště Kant tvrdí, že tito mimozemšťané mají tím bohatší duševní život, čím jsou vzdálenější od Slunce. Tak obyvatelé Merkuru a Venuše mají podle něho tak málo smyslu pro morálku, že jenelze činit zodpovědnými za jejich činy. Naopak obyvatelé Jupiteru jsou, stále podle Kanta, ve stavu morální dokonalosti, která jim zajišťuje štěstí. To je samozřejmě velice zajímavé, ale bylo by to ještě zajímavější, kdyby to mělo nějaký vztah k tomu, co nás učí astrofyzika, či k tomu, co na těchto planetách vskutku našly kosmické sondy. Na druhé straně by bylo zajímavé vědět, odkud měl Kant své informace, nikdy nám to však neřekl.

Je dosti pochopitelné – pokud základní předpoklad této knihy platí –, že zdroj X ponechal v naprosté tajnosti svůj původ. Zároveň, abychom nebyli na Kanta příliš tvrdí, musíme poznamenat, že představa, jakou měl v roce 1775 o původu sluneční soustavy, zůstává dosti pevná. Četné moderní doktríny, ačkoli více matematizují, v zásadě jeho představu přejaly.

Konečně je třeba položit si otázku, jaké vztahy mohly existovat mezi zdrojem X a tajnými společnostmi, kterých se objevilo ke konci 18. století tak značné množství. Případá mi, že pověst o existenci zdroje neobyčejně bohatého na teoretické vědění i praktické vynálezy se začíná šířit od druhé poloviny 18. století, podobně jako v 19. století pověst o velkých nalezištích zlata. Objevení zdroje X snad ohlásil předseda první lóže svobodných zednářů v Londýně Jean Théophile Desaguliers, původem Francouz a vynálezce děla, které střílelo dvacet tři rány za minutu, matematik a vědec. Jeho kniha o dějinách a doktrínách svobodného zednářství vydaná v roce 1723 zdůrazňuje důležitost matematiky a předpovídá příští rozvoj všeobecného vědění na základě informací z vnějšího (tj. mimozemského) světa. Je dost pochopitelné, že společnost založená Desaguliersem, jehož oxfordské přednášky z fyziky jsou plné zcela moderních myšlenek, se o toto vědění pocházející ze zdroje X zajímal. Ale vedle svobodných zednářů existovaly jiné společnosti, méně seriózní, ba přímo bludařské. Dějiny tajných společností 18. století by se měly uspořádat podle čtyř úrovní, které jsme zde vymezili podle toho, jakým způsobem se podílely na šíření informace ze zdroje X. Taková práce nebyla dosud, pokud je mi známo, napsána.

POZNÁMKA/ OTEC BOSCOVITCH

Nebude neúčelné ocitovat, co o něm říká René Alleau ve své knize Tajné společnosti: „Na konci 18. století udivoval Evropu univerzální génius Otce Boscovitche. Jeho dílo v člověku vzbuzuje podobný dojem, jaký může mít turista před řadou obřích menhirů. Ponecháme-li stranou paměti a vědeckou korespondenci,

Boscovitch napsal 14 děl čistě matematických, 15 astronomických, 21 fyzikálních, 7 z optiky, 5 z archeologie a 7 knih latinské poezie. Vyslovil myšlenky, které byly znovuobjeveny teprve nedávno a někteří toho člověka považují ne-li za mutanta, pak alespoň za ducha jedenadvacátého století, který zabloudil do století osmnáctého.“

8/ KAŠPAR HAUSER

„Kašpar Hauser nebyl z tohoto světa. Byl k nám dovezen, ale pocházel z jiné planety, možná z jiného vesmíru.“ Tohle nenapsal žádný současný autor sci-fi, ale člověk, který to podivuhodně dobrodružství sledoval velmi zblízka: Feuerbach. Tentýž Feuerbach, se kterým tak energicky diskutovali Marx a Engels a který byl protivníkem jejich formátu.

Co se stalo tak mimořádného, že tento člověk, který žil před Julesem Vernem a neznal Edgara Alana Poea, tím méně létající talíře a science-fiction, mohl vyslovit tak podivuhodné vysvětlení? Připomeňme si fakta.

Jednoho květnového dne 1828 v Norimberku uviděl policejní strážník sročení, jak bychom řekli dnes, mladých delikventů. Uprostřed asi šestnáctiletý, špatně oblečený mladík, který se marně pokoušel promluvit. Strážník ho osloví a chlapec nešikovně papouškuje jeho slova, aniž co chápe. Zjevně nevěděl, že jazyk slouží ke komunikaci. Podivného hochu odvedou na policejní stanici a prohledají ho. V jeho oděvu najdou dva protikladné dopisy. První říká: „Postarejte se o mého chlapce. Je křtěný. Jeho otec je voják 6. jezdeckého pluku.“ Zkouška ukáže, že inkoust, kterým je dopis napsán, není tak starý, jak by měl být, kdyby byl dopis šestnáct let starý. 6. jezdecký pluk do Norimberku navíc teprve přijel a v době před chlapcovým narozením zde nepobýval. Dopis byl zřejmě falešný.

Druhý list zrovna tak. Neobratnou rukou v něm stálo, že jeho pisatel, dělník, se staral o Kašpara Hausera od 7. října 1812. Dopis byl stejně podezřelý jako ten první a zvláště pravopisné chyby, jež obsahoval, byly toho druhu, jaké by udělal vzdělaný člověk, kdyby se snažil zastrčit svou úroveň.

Policie se rozhodla obvinít mladíka z potulky, aby bylo možno jej po libosti zkoumat. Zkouška ukázala, že téměř neumí chodit, že když před něho postaví překážku, např. židli, vrazí do ní a upadne. Zrak měl výborný, pleť bílou a podle všech známek dosud nikdy nepracoval. Pokožka na chodidle jemná jako u kojence. Když ho našli, měl na noze dámské boty s vysokými podpatky, které mu samozřejmě nevyhovovaly.

Poměrně rychle se naučil mluvit a vyprávěl, že byl uvězněn pod zemí, že ho živili a dávali mu dětské hračky, až ho nakonec odtamtud vytáhli, strčili do drožky a vysadili uprostřed Norimberku.

Bylo zahájeno vyšetřování. Policie našla rybáře, který v roce 1826 objevil láhev se zprávou od vězně zavřeného v cele na březích Rýna, který volal o pomoc. Zpráva byla podepsána Hares Sprauka. Jeden z policistů v tom jméně poznal anagram Kašpara Hausera. Hledali toho vězně, ale bezvysledně.

Tou dobou došlo k prvnímu pokusu Kašpara Hausera zavraždit. Neznámý pronikl do jeho cely a vrazil mu dýku do levé strany prsou. Chlapec se z toho dostal. Záležitost začala vzbuzovat vážný zájem. Anglický šlechtic hrabě ze Stanhope najal vědce, profesora Daumera, aby případ studoval. Vyskytla se řada romantických dohadů, že Kašpar Hauser je dítětem ze šlechtické rodiny. Žádný z nich nebyl po-

tvrzen. 14. prosince 1833 byl Kašpar Hauser zavražděn v parku v Anspachu pravděpodobně někým neznámým, kdo si s ním sjednal schůzku pod záminkou, že mu vyjeví jeho tajemství.

Všechny romantické hypotézy, které tak dobře ladily s všeobecným ovzduším té doby, kdy levobočci šlechtických rodů tvořili součást folklóru tak jako dnes James Bond, se zhroutily jedna po druhé. Ale záhada zůstala.

Kašpar Hauser nevěděl, co je to mléko. Profesor Daumer vypověděl, že když k němu poprvé přišel, pokoušel se chytit do ruky plamen svíčky. Nevnímal třetí rozměr, bylo nutné mu jej teprve vštípit. Nikdy nedokázali nalézt místo, kde byl vězněn. Nikdy se nepodařilo analyzovat látku, na níž byly oba falešné dopisy napsány. Nebyl to papír ani pergamen, ale podle popisů nesporně jakási velejemná a tenká kůže. Bylo by zajímavé provést radiokarbonovou dataci, tato technika však tehdy bohužel ještě neexistovala.

Malířům byly zadány portréty Kašpara Hausera, které se potom rozšířily po celé Evropě. Bez výsledku. Žádná identifikace neobstojí. Některé jsou romantické, např. ztotožnění Kašpara Hausera s dědičným princem bádenským, který zmizel v r. 1812 z paláce z Karlsruhe, unesen přízrakem. Vítr profukoval komíny a okny starého hradu. Služebnictvo přísahalo, že zjevení nesoucí dítě prošlo zdí. Je to krásná fantastická povíadačka, jakou bychom mohli najít v Dumasovi či Févalovi, s Kašparem Hauserem však nemá nic společného. Velkovévodkyně Stephanie, matka zmizelého dítěte, byla profesorem Daumerem vyrozuměna a snažila se s Kašparem Hauserem sejít, ten však byl mezitím zavražděn.

Kompletní výčet děl věnovaných Kašparu Hauserovi by nám sám stačil na celou knihu. A dvě kapitoly, jako je tato, na seznam beletristických prací, které z jeho příběhu vycházejí. Nejzajímavější jsou Kašpar Hauser od Jakuba Wassermanna a Jsem odjinud od H. P. Lovecrafta.

Snad lze navrhnout výklad mimozemský. Podle mého názoru se před několika staletími Rozumové bytosti rozhodly přejít od pouhé kontroly a registrace dění na Zemi k aktivním experimentům. Tyto pokusy spočívají v tom, že do našeho prostředí jsou uváděny bytosti schopné vyvolávat nejrozličnější reakce a pak se studuje, jak se zachováme, stejně jako my studujeme chování krys v umělých bludištích.

Můžete se mne ptát, jak vysvětlím, že experiment Kašpar Hauser je jedinečný. On však jedinečný není. Zprávy o lidech, kteří přicházejí z neexistujících zemí, jsou zcela běžné. V 18. století existovala v Anglii žena, která tvrdila, že je princeznou z Carabo, ze země, která neexistuje na žádné mapě. Po určité době učinila doznání, které se ukázalo falešné. Potom zmizela a nikdo už o ní neslyšel.

Na počátku 20. století našli v Paříži člověka, který si na nic nepamatoval a v kapse měl mapu světa, ale ne našeho!

A nedávný příběh s Tuaredem byl tak pěkný, že si nemohu odpustit jej vyprávět. V roce 1954 byly v Japonsku tak bouřlivé demonstrace, že osobní vyslanec prezidenta Spojených států nemohl přistát – japonská vláda přiznala, že mu nemůže zaručit bezpečnost. Ve

snaze dokázat, že demonstrace jsou dílem zahraničních agitátorů, dala prověřit pasy všech cizinců v Japonsku. V jednom hotelu našli osobu s pasem zdánlivě bezvadným, bez škrábání a bez přetisků. Fotografie byla přesná, stejně tak jako otisky prstů. Jediná potíž, zato pořádná: Pas byl vydán státem Tuared, který na povrchu zeměkoule neexistuje.

Individuum pak vyslechli. Podle něho Tuared na naší mapě sahá od Mauretánie po Súdán a také k němu patří velká část Alžírsko. Právě v Tuaredu se organizuje pravá Arabská liga, která má osvobodit z útlaku všechny arabské národy. Do Japonska přijel nakoupit zbraně.

Byl rozhořčen, že někdo pochybuje o existenci jeho země, a uspořádal tiskovou konferenci, po níž se všichni novináři vrhli na atlasy a pak na dálnopisy. Telegrafovali do Spojených národů, na Arabskou ligu, do UNESCO, všude: nikdo nikdy o Tuaredu neslyšel. Nebyla to snad země nesmyslnější než kterýkoliv jiný africký stát, ale neexistovala.

V každém případě alespoň ne na této planetě. Než ho zavřeli do japonské psychiatrické léčebny, poskytoval posel z Tuaredu interviewy, zvláště pak anglickým týdeníkům. Naprosto nechápal, proč mu nikdo nevěří. Pas se podle zkoušky ukázal naprosto normální. Psán byl v arabštině. Jediný problém, že země, která jej vydala, neexistovala!

Tato osobnost, čas od času interviewovaná tiskem, tvrdila stále totéž. Pro celou záležitost, tak jako vlastně pro všechno, můžeme samozřejmě najít vysvětlení. Kdysi se tvrdilo, že meteory jsou normální kameny, do kterých udeřil blesk. Vysvětlovalo se, že kulový blesk vytvářejí sovy, které se v dutinách shnilých stromů otřely o fosforeskující látku. Nikdo dost dobře nechápal, jak takové sovy mohly proniknout do kabiny letadla letícího rychlostí 800 km/h a tam vybuchnout, což kulový blesk běžně dělá, ale vysvětlení se sovami připadalo vědeckým kruhům uspokojivé až do roku 1965, tj. po dvě staletí.

Proto jsem trochu skeptický vůči pouze psychologickému vysvětlení příběhu Kašpara Hausera či historky s Tuaredem. K psychologickému výkladu mi dovozte uvést jednu historku. Před patnácti lety se v Chicagu konal kongres leteckých inženýrů. Technikové firmy Sperry dovezli v kufru gyroskop, který jakožto demonstrační přístroj mohl být spuštěn pouhým zapojením do obyčejné zásuvky. Několik šprýmařů po nějaké té vypité whisky naprosto tichý gyroskop zapnulo, potom jej zase ze zástrčky vytáhli, kufr zavřeli a zavolali nosiče, aby kufr odnesl z pokoje. Nosič pohodlně zavazadlo zvedl, zato však bylo pro něj naprosto nemožné se s ním otočit a projít dveřmi. Bylo tomu tak prostě proto, že jednou spuštěný gyroskop udržuje svou rovinu rotace v prostoru a je odolný vůči jakékoliv snaze tuto rovinu změnit. Proto se také užívá jako stabilizátor lodí, letadel a raket.

Nešťastný nosič se tedy octl v úzkých s kufrem zdánlivě začarovaným, který se odmítal otočit, když chtěl projít otevřenými dveřmi. Po několika pokusech kufr upustil, obrátil se k inženýrům a řekl jim pohoršené: „Pánové, vy jste ožrali.“ Což mi připadá jako typické psychologické vysvětlení fyzikálního jevu.

Pokud jsou osoby jako Kašpar Hauser uváděny do naší civilizace, aby vyvolávaly pozorovatelné psychologické jevy, odkud pocházejí? Odpověď na tuto otázku mi připadá prostá: podle statistik různých policíí světa se ročně ztrácejí bez jakékoliv stopy dva milióny lidí.

A některá z těchto zmizení jsou tak podivuhodná, že vedou ihned k paranormálním výkladům. Následující případ se udál ve Velké Británii, ve Walesu. Jedenáctiletý mladík jménem Oliver Thomas byl na rodinné farmě. Kromě jeho rodičů zde byli hosté: pastor a jeho manželka, místní veterinář, dražební odhadce. Vážené osoby, které nepily nad rozumnou míru, rodinný večírek dobrých přátel. Všechny tyto osoby o tom později důkladně vypovídaly. K výstupu došlo v roce 1909, kdy v kraji ještě nebyl vodovod. V jedenáct hodin večer posílají mladého Olivera pro čerstvou vodu ke studni. Vychází s vědrem. O deset vteřin později jej slyší, jak volá o pomoc, a všichni se vyhrnou ven. Pastor projeví duchapřítomnost a vezme s sebou parafínovou lucernu, která mocně a dobře osvětluje dvůr: nikdo tam není. Slyší však shora přicházející výkřiky a hlas mladého Olivera jak volá: „Pomoc, unášejí mě.“ A pak už nic. Ve sněhu stopa Oliverových kroků, na půl cesty ode dveří ke studni náhle končí.

Nejbližší město se jmenuje Rhayader. Jdou tam pro policii. Ta prohledá studnu, všechny domy v kraji, všude rozdá chlapcovu fotografii. A šedesát let po události stále ještě nemáme žádné rozumné vysvětlení.

Malého chlapce může unést obrovský kondor, tak jako v Dětech kapitána Granta od Julese Verna. Žádný pták tohoto druhu však nebyl nikdy spatřen v Anglii. Helikoptéry v roce 1909 neexistují. V domnění, že dítě snad unesli pomocí lana, visícího z balónu, provedla policie kontrolu všech balónů: žádný tu noc nad danou oblastí a dokonce ani nad celou Anglií neletěl. Příznivcům talířů oznamují, že žádný létající ani plovoucí talíř, žádný neidentifikovaný létající předmět v Anglii toho roku ani roku předešlého či následujícího pozorován nebyl.

Případy tohoto druhu jsou častější, než se všeobecně myslí, je však snaha je zamlčovat. Nicméně se s nimi čas od času setkáváme, jsou pak vyšperkované peripetemi, které zmizí, když si prohlédneme původní dokumenty. V případě Olivera Thomase jediná maličkost na doplnění, ale patetická: po mnoho let se v malém místním kostelíčku, kde kázal kněz, který byl zmizení dítěte přítomen, modlili za „osvobození Olivera Thomase, uvězněného neznámými lidmi nebo věcmi“. Doufejme, že mladý Thomas nebyl či není příliš nešťastný, žije-li ještě.

Připomeňme, že obava ze zmizení beze stop, která tvoří jedno z věčných témat lidové slovesnosti, způsobuje a usnadňuje šíření zpráv tohoto druhu – jako např. v Amiensu, kde jsou z takových zmizení obviňovány rasové nebo náboženské menšiny.

Také si všimněte, že tato zmizení jsou proporciálně častější na moři – ztrácejí se celé lodi nebo posádky, a ve vzduchu, kde mizí celá letadla (at' ve vzduchu či na zemi). Dějištěm nejčastějších zmizení jsou určité mořské oblasti, zvláště trojúhelník v úrovni Bermud. Častost zmizení je tu 20–30krát vyšší než jinde.

Pro tento jev nemáme žádné vysvětlení, nanejvýš si můžeme představovat, že některým z těchto zmizelých kdesi vymývají kompletně mozek a pak je vracejí za okolností, které nás mají zmást, z experimentálních důvodů zpět. Představíme-li si, a to není těžké, techniky vymývání mozku trochu zdokonalené oproti našim, můžeme připustit možnost totální změny osobnosti a podsunutí falešných vzpomínek, které nás mají zmást. Potom nám hodí kost: nějaké rozumové vysvětlení, které nás víceméně, spíše méně než více, uspokojí. Je ostatně nutno připustit, že nejsme zvědaví, rozhodně jsme méně zvědaví než krysy v bludištích, které si svého experimentátora najdou, a když můžou, tak ho kousnou.

Stále rozšířenější je teorie, která určité události vysvětluje na vyšší rovině úsudku jako pokusy, které jsou na nás dělány. Hájl ji například velmi solidní anglický matematik Erving J. Good. Není vyloučeno, že tato teorie upoutá nakonec pozornost vědců, a pak budeme svědky toho, jak studenti obhajují doktorské práce o zásadách mimozemšťanů v našich dějinách. To se pak budou studovat různá zmizení i objevování a možné vztahy mezi nimi, koneckonců i návrat některých zmizelých, kteří byli pryč celá staletí, ale pro ně uplynulo jen pár měsíců. Henochův případ by stál za nové přezkoumání.

Lidé unesení vílami se podle tradice vracejí až po staletích, zatímco jim připadá, že uběhlo několik měsíců nebo dokonce jen pár dní. Takové pověsti existují už celá tisíciletí ve všech zemích všech světadílů. V moderní době je zvlášť ohromující případ dvojího zmizení vojáka Jerryho Irvina. V době, kdy je na dovolené, 2. května 1959, ho najdou v bezvědomí. Vypadá, jako by prodělal nějakou psychologickou léčbu a je tak zvláštní, že úřady se rozhodnou odejmout mu povolení ke vstupu do určitých tajných vojenských objektů. Odejde z nemocnice a objeví se až 19. června téhož roku, aniž může říci, co mezitím dělal. Znovu ho zkoumají a internují na psychiatrickém oddělení vojenské nemocnice. 1. srpna 1959 z nemocnice mizí a nikdo už ho nikdy nespatri. Rychle ho označili za dezertéra a hledali ho, avšak marně.

Středověk je takových případů plný. Lyonský arcibiskup Agobard (779–840) provedl šetření a zjistil, že takoví ztracenci tvrdí, že navštívili zemi, již sami nazývají Magónie. Arcibiskup byl rozumář, i odmítal tomu věřit a dokonce nechal ve své přítomnosti kamenovat tři muže a jednu ženu, kteří tvrdili, že do Magónie letěli vzdušnou lodí. Který rozumný člověk by věřil ve vzdušné koráby?

Ti nešťastníci tvrdili, že pro ně uběhlo jen velmi málo času, zatímco pro vnější svět ho uběhlo mnohem víc. Toho je třeba si povšimnout: smršťování času pro předmět pohybující se velkou rychlostí je naprosto dokázaný jev. Není důvodu, abychom nad tímto úkazem projevíli skepticismus „hloupého 19. století“.

Nemůžeme ovšem očekávat, že všechny zmizelé najdeme. Někteří mohou být dosud někde drženi z důvodů, které nechápeme. Můj velký přítel anglický biolog J. B. S. Haldane o možnostech únosu mimozemšťany mnoho přemýšlel a uveřejnil na toto téma glosu, která mi vždycky připadala velice znepokojující. Předestřel, že my pozemšťané možná máme nějaké schopnosti, o kterých ani nevíme, které se neprojevují na Zemi, ale které mohou zajímat někoho jiného, než jsme my. Citoval příklad

tuleňů, kteří mají schopnost udržet na čenichu v rovnováze fotbalový míč. Schopnost, kterou sotva mají možnost ve svém přirozeném arktickém či antarktickým prostředí uplatnit. Zato je to zábavné pro lidi, kteří pak unášejí tulení mláďata, učí je držet míče v rovnováze na čenichu a producírují se s nimi v cirkusech. Celou tuto operaci nelze tuleňům, jejichž jazyk bezpochyby neobsahuje žádná slova označující cirkus nebo fotbal, vysvětlit.

Třeba umíme dělat, aniž o tom víme, nějaké dokonale nepochopitelné a nevysvětlitelné věci, které stojí za to, aby nás unesli. Podobný dohad je dosti znepokojivý, ale těžko jej odmítnout – příklad s tuleni je příliš přesvědčivý.

Jsme přesvědčeni, že určité věci jsou pro nás nemožné, ale jiní toho mohou o nás vědět víc, než víme o sobě my sami. Můžeme citovat případ Španěla Gila Pereze. 25. října 1593 stál na stráži před palácem guvernéra v Manile na Filipínách. Zčistajasna se ocitl v Mexiku. Vrhнул se k vojákům, kteří hlídali vládní palác, a nejprve se zeptal, kde to vlastně je. Nechtěl uvěřit, že v Mexiku. Vyprávěl jim svůj příběh, tomu však také nikdo nechtěl uvěřit, a tak jim dal důkaz: „Minulou noc zabili Jeho Excelenci dona Gómeze Pereze das Marinas, guvernéra Filipín, sekyrou. Až k vám ta zpráva dorazí, budete muset konstatovat, že nejsem lhář.“

Gila Pereze pak předali církevním úřadům, protože se jednalo o jasný případ magie (blažení jsou ti, kteří umějí rozlišit mezi magií a přírodními zákony). Za dva měsíce připlula loď z Filipín a dovezla důkazy o guvernérově smrti. Pereze pustili, ale žádného vysvětlení té příhody se v té době ani později nedočkali. Byl to pokus mimozemšťanů? Nebo důkaz určité lidské schopnosti, která je zcela neznámá a běžně se neuplatňuje?

Nečiním si nárok tuto otázku zodpovědět; myslím si však, že studium „prokletin“ přejde jednou z oblasti pouhé sbírky do oblasti teorie. A pak se ukáže, že knihy jako tato nebyly psány úplně zbytečně.

Zajímavost případu Kašpar Hauser spočívá především v tom, že byl velice pečlivě zkoumán. Ale možná ne správným způsobem. Studium se soustředilo na čistě romantickou hypotézu o dítěti z dobré rodiny, které ukradli při komplotu proti příslušné dynastii, případně hypotézu o levočkově šlechtického původu, který musel být ukryt, aby se na něho nepřišlo. Jednou provždy budeme bezpochyby muset tento druh hypotéz, které nikdy nebylo možno potvrdit, zavrhnout, znovu zvážit fakta, tak jak jsou zaznamenána v bezpočtu studií a připustit pravděpodobnost těch nejfantastičtějších předpokladů.

Často bylo řečeno, že případ Kašpar Hauser je jednou z velkých klasických záhad vedle případu Marie Nebeské. Navzdory nesčetným stránkám, které mu byly věnovány, snad nebude zcela na škodu znovu si jej v duchu této knihy projít.

15. prosince 1862 objevuje loď Dei Gratia v Atlantiku zcela opuštěné plavidlo Marii Nebeskou. Z New Yorku vyplula sedmičlenná posádka, k tomu kapitán, jeho žena a malé dítě, a všichni zmizeli. Stalo se to na 38°20' severní šířky a 17°15' západní délky v oblasti Azor. Zmizeli si s sebou nic neodnesli, dokonce ani peníze ne. Žádné stopy po vzpouře se nenašly.

Dobrá tisícovka knih navrhovala rozumně či méně rozumně vysvětlení: například obrovskou chobotnici, která odnesla celou posádku. Největší spisovatelé fantastické a vědeckofantastické literatury, Conan Doyle, Henry George Wells, vydali povídky, ve kterých důmyslně celou záležitost objasňovali, ale tato vysvětlení záhadu neuzavřela. V naší době francouzský spisovatel Yves Dartois v románě *Démon zmrtevělých lodí* navrhuje jako vysvětlení jednu vzácnou houbu, která se rozšíří

v dřevě korábu a její výtrusy pak otráví posádku i pasažéry a ti se vrhnou do moře. Dartois sestavil seznam jiných lodí (všech dřevěných), kde se stalo něco podobného. Je to nesporně jedna z nejinteligentnějších hypotéz, není však dokázaná.

Kromě toho zmizely celé posádky i na moderních kovových lodích. Poslední případ, o kterém vím, se udál v roce 1962 v Tichém oceáně. Od té doby byly jistě další. Dokud nebude žádné dokonale přesvědčivé vysvětlení, připadá mi po Charlesu Fortovi, Ericu Frankovi Russellovi a dalších originálních myslitelích zcela oprávněný předpoklad, že posádku Marie Nebeské unesli. Není to samozřejmě jediné možné vysvětlení, je však jedním z těch, které lze logicky vzít v potaz.

Totéž se přihodilo posádce balónu používaném americkou armádou za druhé světové války v boji proti německým ponorkám. Tento balón, ačkoli byl neustále pozorován, se náhle octl prázdný. Tři lidé z koše zmizeli. Měli k dispozici rádio a mohli vyslat poplašný signál, kdyby jim něco hrozilo, nic takového však neudělali. Stejná poznámka se týká nedávného zmizení třiceti tří amerických vojáků, jejichž letadlo se roztrátilo ve Skalistých horách. Zbytky letadla nalezeny byly, avšak žádná stopa po mrtvolách či záchráněných. Jistě někde budou, nikdo však neví kde.

Řadit do tohoto seznamu zmizelá letadla je problematické. Jejich zmizení může mít zcela normální vysvětlení. Dosti často se pak právě vysvětlení najde později. Tak například teprve asi před dvěma či třemi lety bylo zveřejněno, že americká pilotka Amelia Earhartová, která zmizela v Tichém oceáně krátce před druhou světovou válkou, byla agentkou americké tajné služby, a všechno nasvědčuje tomu, že ji zastřelili Japonci. Naproti tomu k naší sbírce můžeme přidat jeden velice jasný případ, a sice eskymáckou vesnici Angikuni, jejíž všichni obyvatelé v roce 1930 zmizeli. Stalo se to na severu Kanady. Nejen že všichni muži, ženy a děti nenávratně zmizeli, ale také zemřelo hlady sedm psů, uvázaných ke stromu. Eskymák by psa hladem nikdy zemřít nenechal!

Ještě divnější je však to, že byly otevřeny hroby a mrtvoly zmizely také. Analýza bobulí v kuchyních ukázala, že dva měsíce před příchodem zálesáka Joe Labella, který opuštěnou vesnici objevil, byla ještě obydlená. Tyto bobule totiž uzrávají jen ve velmi krátkém, přesně vymezeném období. Eskymáci zde zanechali pušky, což je ještě přesvědčivější důkaz toho, že neodešli dobrovolně, neboť tyto pušky představovaly jejich nejcennější majetek. Počet zmizelých byl řádově třicet. Žádné vysvětlení se nenašlo. Známa průpovídka, podle níž kanadská jízdní policie není nikdy úspěšná, se ukázala chybná. Indiáni z té oblasti říkají, že obyvatele Angikuni unesl wendigo – stvoření z kanadských lesů, jež odmítají popsat.

To však není rekord všech masových zmizení: v roce 1872 na velké americké řece zcela zmizela na svou dobu ultramoderní parolod' Iron-Mountain. Byla šedesát

metrů dlouhá, deset metrů široká a vezla padesát pět pasažérů plus posádku. Úplně zmizela na řece, aniž po ní kdy našli sebemenší stopu. Jiný velmi nápadný případ je z roku 1928 – jedná se o dánskou školní loď K0benhavn. Velmi moderní, vybavená rádiem, kromě velice dobře vycvičené posádky měla na palubě padesát žáků důstojnické školy dánského vojenského námořnictva, vesměs dobře vyškolených a zapsaných. Loď sama byla v dokonalém stavu, pečlivě prohlédnutá odborníky. 14. prosince 1928 vyjela z přístavu v Montevideu a nikdo ji už nikdy nespátril.

Méně dokumentů máme o jednom ještě větším zmizení, k němuž došlo během nekonečné čínsko-japonské války před druhou světovou válkou. 10. listopadu 1939 po pádu Nankinu byl vyslán pluk o třech tisících mužů pod velením plukovníka Li Fu Siena, aby zastavili postup Japonců. Pluk úplně zmizel a jeho radiostanice přestaly vysílat. Našly se zbraně a stopy po ohništích. Japonské archívy, které jsou dnes k dispozici, neobsahují o zajetí celého pluku v té době žádnou zmínku. Kdyby byl celý pluk dezertoval, rodiny vojáků by se o tom dozvěděly nebo by o tom slyšely.

To je velice pěkná historka, ale museli bychom mít jistotu, že ten pluk skutečně existoval, protože před Maem vládl v armádě ten nejúděsnější zmatek. Pokud se události skutečně odehrály takto, pak překonává veškeré rekordy ve zmizení.

Můžeme si tím být jisti? Já osobně věřím radši těm historkám, kde obětí je sice méně, avšak ke zmizení je důvod, který se blíže dotýká předmětu této knihy. Například příběh amerického zlatokopa J. C. Browna, který v roce 1904 tvrdil, že objevil v Kaskádových horách v Kalifornii umělý tunel. Šel tím tunelem, až došel do podzemní místnosti, jejíž stěny byly pokryty mědí. V místnosti byly lidské kostry, zlaté náušnice a na stěnách hieroglyfy, které zlatokop nemohl rozluštit.

Jelikož nechtěl být považován za bláznů, Brown počkal, až vydělá majetek. To mu trvalo třicet let. V roce 1934 přijel do kalifornského Stocktonu, města, které bylo jeho tunelu nejbližší, najal si celou výpravu, osmdesát lidí, v noci z 19. na 20. června 1934 však zmizel a nikdo ho od té doby neviděl.

Policie vyšetřovala, zda si náhodou na poklad, pro který šel, nevypůjčil nějaké peníze. Podezírali ho neprávem: Brown nikomu žádné peníze nedlužil. Neměl nijaký důvod k tomu, aby zmizel, ledaže... Ledáže by se byl dotkl příliš zblízka určitých tajemství a bylo třeba jej odstranit, aby se lidstvo nedozvědělo příliš brzy (předčasně) o určitých registrátorech.

Jiný kovkop, Tom Kenny z náhorní planiny Spring, nezmizel. A přece jeho objev z roku 1936 je zvláštní. Ve čtyřmetrové hloubce odhalil silnici vydlážděnou malými čtvercovými dlaždičkami o straně asi osm centimetrů dlouhé, jaké nemají v žádné jiné kultuře, v žádné jiné známé civilizaci období. Později byla podobná silnice objevena v roce 1960 v Blue Lick Springs v Kentucky, také velmi pečlivě vydlážděná. V obou případech nepokročily vykopávky dostatečně daleko, takže nevíme, zda se kresby těchto silnic podobají kresbám v Nazca nebo jiným zmizelým silnicím, případně startovacím a přistávacím plochám.

Obě Ameriky jsou plné legend o velkých podzemních prostorách. Podle těchto pověstí bylo při příchodu Španělů nejméně deset miliónů Inků. Za čtyřicet let, v roce 1571, Španělé při sčítání zjišťují, že Inků je jen jeden milión. Španělé určitě

mnoho Inků zmasakrovali, ještě více jich zabil nucenými pracemi v dolech. Ale „devět miliónů“, takové číslo vypadá přemrštěné. Hypotéza podzemních prostor, kam by se Inkové ukryli, není a priori zcela nerozumná. V roce 1802 se Alexander von Humboldt setkal s potomky Inků, kteří tomu věřili.

Dokonce i v historické době jsou četná nevysvětlená zmizení faktem dostatečně prokázáným, takže můžeme existenci Rozumových bytostí nebo Experimentátorů, kteří pokusně chytají a zase pouštějí určité lidské bytosti, hypoteticky připustit.

V příští kapitole uvidíme, že v určitých případech tyto Experimentátoři pouštějí na svobodu do lidského prostředí bytosti, které nejsou úplně lidmi, spíše humanoidy: zelené děti nebo napůl opice.

Jev Kašpar Hauser je přitom dostatečně zajímavý sám o sobě. Velké množství příkladů záhadných zmizení sebral Charles Fort a další najdeme v jiných více či méně seriózních knihách.

Zdá se, že případy tohoto druhu existovaly vždycky. V minulosti bylo jen těžší si jich všimnout než dnes, to je samozřejmé. Ve středověké Paříži či Londýně muž či žena bez identity na sebe poutali méně pozornosti. Dneska jsou tu víza, otisky prstů, daně, celá řada všelijakých kontrol, kterými se podivné případy zjistí.

Nemohu odolat pokušení vyprávět vám historku, která je naprosto autentická. Jeden můj pařížský přítel zná ctihodného muže, moudrého Inda, tak starého, že jeho věk nelze ani s přesností určit. Určitě je velmi starý, možná je mu více než sto let. Žije z drobných překladatelských prací a nikomu nepřekáží.

Přítom kvůli pořádku je tento mudrc zván pravidelně na policejní prefekturu a obnovují mu povolení k pobytu. Jakmile z prefektury vyjde, tak stejně papír roztrhává, neboť veškeré vztahy s tímto světem pořádku odmítá.

Když se tato malá ceremonie konala naposledy, můj přítel Inda doprovázel. Oba čekali před kanceláří, kam měli jít, a uviděli na dveřích vedlejší kanceláře nápis „odsun“. V naší kulturně vyspělé společnosti se říká „interpelace“, ne však zatčení, „odsun“, ale ne vyhoštění. Mudrc se zvedá, prudce otvírá dveře kanceláře a ptá se ohromeného úředníka: „Promiňte, pane, odsun odkud?“

A tuto otázku si musíme položit na závěr této kapitoly: „Odkud byli odsunuti Kašpar Hauser a ti druzí?“ Byli odněkud vyhoštěni, ale kde toto „někde“ je? Snadno se můžeme nechat unášet sci-fi sněním o „Velkých galakticích“.⁷

⁷ Antropolog Bernard Villaret zábavnou formou popsal, jak by mohl v budoucnu vypadat kult Velkých galaktiků: „Podle mé přítelkyně by kult Velkých galaktiků mohl ve Francii mít pět tisíc stoupenců, pět až šest miliónů v celém světě. Ve Francii se věřící pravidelně scházejí ve střediscích Jacquesa Bergiera, pojmenovaných podle proroka zakladatele, jehož myšlenky podle mě dost překroutili. Věří, že od pradávných dob nadlidské entity z intra-či extragalaktických planet neustále krouží kolem Země a že jsou připraveny zasáhnout ihned, jakmile myšlenkové fluidum z modliteb dosáhne dostatečné intenzity. Tato teorie se zdá dosti spiritualistická, ale jinak je to doktrína čistě materialistická: věrní neúnavně očekávají, že přistanou obrovské rakety plné konzumního zboží a úžasných trefek, které ti nejimaginativnější v hnutí PVG (Přijdou velcí galaktici) velice podrobně popsali.“ Kdyby mi chtěli Velcí galaktici při té příležitosti prozradit místo, kde drží svá pokusná morčata, byl bych jim velmi zavázán!

9) ZELENÉ DĚTI

Jednoho srpnového odpoledne roku 1887 u vesnice Banjos ve Španělsku pracovali rolníci na poli, když viděli, jak ze sklípku vycházejí dvě děti, chlapec a děvče, jejich oblečení je z neznámé látky a kůže zelená jako listí na stromech. Byl by to krásný dobrodružný začátek pro sci-fi příběh, ale ta událost se skutečně stala. Děti hovoří naprosto neznámým jazykem. Odborníci z Barcelony se marně snaží jazyk určit a provést rozbor látky jejich oděvu. Ani pastor, odborník na cizí jazyky, nedokáže určit, jakým jazykem děti hovoří.

Děti byly předány místnímu smírčímu soudci Ricardovi da Calnovi. Ten se pokoušel zelenou barvu smýt, ale nebyla to barva, nýbrž skutečné zbarvení kůže. Bylo zjištěno, že obličejové děti mají určité negroidní rysy, ale oči jsou spíše asijské, mandlovité. Pět dní jim nabízeli nejrozličnější potraviny, děti je všechny bez výjimky odmítly. Nakonec jim přinesli čerstvě natrhané lusky, ty si vzaly. Chlapec zemřel přílišným vyčerpáním. Zato dívka přežila. Zelená barva její pokožky pomalu mizela a pomalu přecházela v obvyklé zbarvení kůže bílé rasy. Trochu se naučila španělsky a pracovala jako služka v soudcově domě.

Když se jí vyptávali, její prohlášení záhadu ještě zkomplikovala. Popsala zemi, odkud přišla: zemi bez slunce, kde vládl věčný soumrak. Tato země byla širokou řekou oddělena od zářivé země osvětlované sluncem. Najednou se utvořil velký vír doprovázený strašlivým hlukem, obě děti uchvátil a uložil v jeskyni. Dívka přežila pět let a potom zemřela.

Otázka zůstala nevyřešena. Koncem 19. století navrhovali vysvětlení vycházející z dobového bájesloví: děti přišly z planety Marsu, o kterém se tehdy myslelo, že je obyvatelný, a chabé sluneční světlo jim dalo tu zelenou pigmentaci. Dnes však víme, že Mars, právě tak jako Měsíc, je prakticky bez atmosféry a že žádný život, lidský či jiný, tam není možný. Kromě toho si lze těžko představit vichřici či tajfun, který by vznikl na Marsu a nějaké bytosti donesl na Zemi!

Existence modrých dětí je známá: jedná se o dost klasické onemocnění. Zdá se, že jsou i děti zelené, jejich barva je způsobena jinou chorobou endokrinního původu a je vzácnější než modrá nemoc. Uspokojivé by bylo zjištění, že děti ve sklepech nechal někdo z neznámých důvodů či snad z pověry. Potíží je v tom, že žádná stopa po zmizení nebyla v té době v nemocnicích zjištěna.

Je zbytečné rozvíjet modernější hypotézy, které počítají se čtvrtou dimenzí či s existencí paralelních světů. To je dnešní mytologie, která možná neodpovídá pravdě víc než v 19. století rozšířená víra o obyvatelnosti Marsu.

Hypotéza podzemního světa není a priori nesmyslná, ale úplně pro ni chybějí důkazy. Nic nás neopravňuje k domněnce, že ve velkých hloubkách existují obydlenné jeskyně. Tato hypotéza se čas od času vytáhne na světlo, připadá mi však, že ji popírá už jen to, co víme o struktuře zemské kůry.

Je možné, že v této oblasti dojde k překvapivým objevům a že nesčetné tradice a legendy vztahující se k podzemním světům (z nich je zvláště podrobná skandináv-

ská tradice hadding landu, skryté země) odpovídají pravdě. Ale za současného stavu věcí to vypadá velmi nepravděpodobně.

Zbývá řada dalších hypotéz a mezi nimi jedna, která souvisí s různými hypotézami v této knize: přítomnost těchto zelených dětí je pokusná situace, která má za cíl vyvolávat u lidí různé reakce. Pokud je to pravda, tak moc reakcí nevyvolala. Když jde o věci skutečně znepokojivé, lidé nejsou příliš zvědaví, a tak historku o zelených dětech najdete pouze v obskurních sbírkách pořízených sběrateli podivností.

Je však záhodno vzít v úvahu, zrovna tak jako je v rámci řady pokusů zaměřených na měření inteligence a zvědavosti našich civilizací záhodno vzít v úvahu veškerá neobyčejná zjevení. Mezi těmito zjeveními si zasluhuje zvláštní zmínku člověk neandrtálský, objevený minulý rok v Americe Bernardem Heuvelmansem a Yvanem Sandersonem. Ihned podotýkám, že Heuvelmans ani Sanderson by nepřijali způsob, jakým vykládám to, co zažili.

Na počátku roku 1969 oba velcí odborníci na „strašlivého sněžného muže“ a různé humanoidy, jací se vyskytují či domněle vyskytují na naší planetě, přijdou při cestě po Spojených státech na pouť a spatří boudu, kde stojí: „Nejstarší člověk všech dob uvězněný v ledovém krunýři.“ Vešli tak trochu proto, že neměli co jiného na práci, a v kusu ledu spatřili mrtvolu neandrtálského člověka se stopou po kulce na hlavě. Je snad zbytečné říkat, že v době neandrtálského člověka nebyly střelné zbraně známy! Majitel boudy, jménem Hansen, je poměrně ochoten spolupracovat: nechá je fotografovat a vysvětluje, že bytost uvězněnou v kusu ledu zakoupil v Číně. Sanderson a Heuvelmans mu nabízejí za jeho atrakci obrovskou částku, nejprve odmítá, a potom souhlasí. Když se oba archeologové vracejí s penězi, které poskytl Smithsonian institut, muž i se svým kusem ledu je pryč. Vydají se je hledat – marně. Přitom není právě snadné úplně zmizet, zvlášť když vás po celém území hledá FBI, a vy jezdíte s kusem ledu o dvanácti metrech krychlových s mrtvolou neandrtálce uvnitř. To není právě ten druh předmětů, jakých si lidé nevšimnou.

Od té chvíle jsme rovnýma nohama v románu na pokračování, který v roce 1970 ještě neskončil. Studium zvětšených fotografií ukazuje, že jde skutečně o neznámý druh pračlověka, odpovídající přibližně tomu, co víme o člověku neandrtálském. Zranění střelou je nepopíratelné. Bytost patrně dovezli do Spojených států touž tajnou cestou, kterou se vozí drogy, a do záležitosti byla zapletena mafie. Heuvelmans dostal řadu výhružných dopisů. Ledový blok a jeho obsah jsou prohlášeny za americkou národní památku, což FBI umožní zahájit oficiální pátrání. Některé úřady dávají aféru do souvislosti s šířením epidemii a prohlašují, že tento předmět, ilegálně dopravený do Spojených států, s sebou přitáhl virus hongkongské chřipky. Zprostředkovatelé mezi policií a mluvčími „syndikátu zločinu“ se dávají slyšet, že pokud FBI nebude šťourat určitými směry, ledový blok a jeho obsah bude moci být vrácen ke studiu do Smithsonianova institutu. Takový je současný stav věcí.

Podle mého názoru neandrtálce nenajdeme, právě tak jako krysy v pokusném bludišti nenajdou sýr, který experimentátor vytáhl háčkem do třetí dimenze. Heuvelmans a Sanderson mi řekli, že jejich tvor prý byl nalezen, když plaval usmrcen

výstřelem z pušky – v Beringově úžině. A podle nich existuje na jedné či druhé straně průlivu kmen dosud žijících neandrtálců. Při vši úctě, již k oběma antropologům chovám, nemohu tuto hypotézu připustit: oba břehy Beringovy úžiny, Sibiř i Aljaška, jsou vojenské prostory neustále střežené na sovětské i na americké straně, na centimetr čtvereční je tam jeden radar; četníky, vojáky a jinými bezpečnostními složkami se to tam přímo hemží. Aby zde byl kmen neandrtálců, je stejně nepravděpodobné, jako hledat je na chodbě Pentagonu nebo ve sklepení Kremlu.

A tak dokud nějaká další událost nevyvrátí můj předpoklad, budu se přidržovat představy o místě, kde jsou právě tak světelní démoni jako pseudolidé typu Caven-dishe, zelené děti a Heuvelmansův neandrtálec. Jsou uváděni do oběhu, když se někdo rozhodne provést a také bezpochyby zaznamenat pokus na naší psychologii a našem chování, a pak je vrací tam, odkud je vzal. Případá mi, že většina záhadných skutečností a zvláště nevysvětlených zjevení jsou experimenty tohoto druhu.

Do téže kategorie jako právě probíraná zjevení bych zařadil náhlá zatmění, ke kterým dojde uprostřed dne, a která nejsou způsobena mrakem ani tím, co nazýváme zatmění slunce. Nejklasičtější případ se udál 26. dubna 1884 v Prestonu v Anglii: k polední obloha úplně zčernala, takže zvířata ulehla a usnula. Po dvaceti minutách se slunce opět objevilo. Případů tohoto druhu je známo několik stovek, a vysvětlení nemáme žádné. Hovořilo se o hustých mračnech kouře z lesních požárů, obvykle však při těchto příhodách není po lesním požáru ani stopy, a pokud je, pak nejsou nikdy pozorována mračna mezi místem požáru a místem, kde je tento jev pozorován.

K nejpodivnějšímu z takovýchto zatmění došlo v Londýně 19. srpna 1763. Nejzvláštnější na celé události bylo to, že tma připadala pro světlo svíček a luceren naprosto neprostupná. Kdyby bylo šlo o kouř tak hustý, že by jím neprošlo světlo, zanechalo by to stopy na předmětech. Nic takového se však nestalo. Jedná se o cosi naprosto znepokojivého, co lze jasně zařadit mezi zmíněné experimenty.

Bylo by dost lákavé zařadit do stejné krabičky zjevení strašlivých sněžných a lesních mužů, pokud skutečně existují. Spolehliví pozorovatelé tvrdí, že se s humanoidy pokrytými srstí setkali, a to v Sovětském svazu, ve Spojených státech a v Tibetu. Někteří odborníci, jako Poršněv, se domnívají, že se jedná o tutéž rasu humanoidů. Heuvelmans a Sanderson mají zase zato, že jde o různé druhy, z nichž jeden prý žije ve Spojených státech, deset kilometrů od autobusové zastávky... Proč ne? Ale tohle se zdá přece jen překvapivé. Tyhle „velké nohy“, jak je nazývají Američané, se objevují v oblastech velmi zalidněných. Musí se rozmnožovat a vytvářet když ne kmeny, pak určitě alespoň rodiny nebo skupinky. Že tohle by se mohlo dít v zemi tak lidnaté, jako jsou Spojené státy, aniž bychom o tom měli nějaký důkaz, mi připadá nepravděpodobné.

Je pravda, že Spojené státy nám mohou nabídnout něco ještě lepšího, a to flatwoodskou obludu. V září 1952 děti ve vesničce Flatwods ve Virginii tvrdily, že viděly obludu, jak vylezla z kmitající červené koule. Dětská výprava, které velel sedmnáctiletý chlapec, dobrovolný pomocník policejní stanice, zapadla do lesa. Mladý četník je vybaven silnou elektrickou svítilnou a ve světle této svítilny je vidět stvoře-

ní vysoké čtyři metry, humanoidní tělo je zahaleno do obleku ze zelené gumy, která odráží světlo, a na hlavě má helmu. Obličej má červený, s dvěma ohromnými očima zelené barvy s oranžovým nádechem. Vydává nepříjemný zápach. Pohybuje se, ale nohama nehýbe a vypadá, jako by klouzal po zemi. Všeobecné zděšení postihlo i strážníka psa, který utekl první. Zatelefonoval šerifovi, ten obludu nenajde, ale zaznamená nepříjemný zápach a všimne si nevysvětlitelných stop, jako by něco klouzalo vzduchem.

Všechny přítomné děti ve věku od dvanácti do sedmnácti let individuálně a podrobně vyslechnou. Jejich výpovědi jsou si pozoruhodně podobné. Jelikož se už obluda podruhé neobjevila, nelze vyloučit hypotézu, že šlo o mystifikaci. Ale za těch patnáct let, co od té doby uplynulo, ani jedno z dnes již dospělých dětí neprodalo žádnému časopisu vyprávění o mystifikaci, což by se bylo zaručeně stalo, kdyby to mystifikace byla. Tak můžeme předpokládat, že děti snad přece jen něco viděly.

Zjevení těchto příšer jsou čas od času hlášena ze všech koutů Spojených států, pomalu už jako místní specialita. Ani jedna se nepodobá druhé, což jednou provždy vyvrací předpoklad, že nás navštívila civilizace z jiné planety. Pokud se naopak jedná o experimenty, je dost logické, že se budou případ od případu lišit.

Byl pokus tato zjevení utřídit, na jednu stranu zařadit soubor zjevení humanoidních, na druhou stranu vše ostatní. Tato snaha nepřinesla žádné větší výsledky a já bych se spíš přikláněl k tomu, že zelené děti, neandertálci promenující se tu v dnešní době i strašliví sněžní a lesní muži tvoří s všelijakými obludami jedinou kategorii jevů. Hypotéza, že jde o experimenty, má alespoň tu výhodu, že nevyžaduje pro jednotlivé případy specifická vysvětlení opírající se o obecnější hypotézy, např. o mimozemšťanech nebo o podzemním národě. Kdyby se jednalo o mimozemšťany nebo o nějaké lidi z podzemí, pak by si všichni návštěvníci museli být víceméně podobní. Mezi zelenými dětmi a flatwoodskou obludou však žádná podobnost není. Povšimněme si také, že žádné z těchto stvoření nepocit'uje potřebu sdělovat nějaká morální či náboženská poselství.

Vůbec tedy nejde o návštěvníky, kteří se všichni více či méně podobají bílým árijcům a přinášejí morální poselství.

Pokud se týče strašlivých lesních mužů, nedávno bylo oznámeno, že jeden utekl z vězení na Sumatře. Pozoruhodný byl svým ochlupením, pokrývalo mu celé tělo. Časté případy výskytu bytostí tohoto druhu jsou známy v Britské Kolumbii od r. 1884. Sledují je, fotografují, prodávají do cirkusů, tak tak, že je nedávají do televize. Zoologové tvrdosíjně opakují, že je zcela nemožné, aby v našem přelidněném světě přežilo stvoření velikosti gorily, a je jisté, že zprávu o přítomnosti takových bytostí v okolí Paříže bychom přijali rovněž skepticky. Zdánlivě seriózní Američané však přitom takové obrovské a chlupaté humanoidy potkávají. Tak třeba 23.července 1963 v Oregonu mezi obcemi Satus Phass a Toppenish jely v 1 hodinu ráno 3 osoby autem, když přešel přes cestu čtyři metry vysoký humanoid s šedými vlasy. Tito svědkové nejsou jediní. Jeden pár z Portlandu, stále v Oregonu, chytil za městem na řece Lewis ryby a na břehu uviděl čtyřmetrového humanoida. Měl na hlavě kápi ve

stylu Ku-klux-klanu. Možné však je, že považovali za kápi jeho bohaté vlasy. V srpnu 1963 vyslal deník Oregon Journal svého reportéra, aby o tom udělal reportáž, a ten přivezl vynikající fotografie stop 40 cm dlouhých a 15 cm širokých. Váha stvoření, které stopy udělalo, by podle toho přesahovala dvě stě kilogramů. Mnohem spíše se podobaly obrovským lidským stopám než stopám nějakého známého zvířete. Jiné stopy, vyfotografované téhož měsíce poblíž řeky Lewis, byly ještě větší a stvoření, které je zanechalo, dělalo dvoumetrové kroky a vážilo určitě tři sta padesát kilogramů. Můžeme být důvěřivost sama, a přece je nám zatěžko uvěřit, že by v tak obydlené zemi, jako jsou Spojené státy, mohla existovat jakási rezervace tak velkých humanoidů, kteří by zůstali neznámí. Na lesy té oblasti neustále dohlížíjí vrtulníky protipožární ochrany. Kdyby se tam procházely tlupy čtyřmetrových goril, jistě by pozornosti neunikly. Nemluvě už vůbec o tom, že v 19. století by cirkusovní králové jako Barnum necoupli před žádnou cenou, aby taková zvířata získali.

Dokud nebudu zevrubněji informován, setrvám na své hypotéze, že tato zvířata vychovávají či vyrábějí někde jinde a pak je dávají mezi nás z experimentálních důvodů. Mám sklon je řadit do obecné kategorie homunkulů, což je termín ve středověku používaný na označení uměle vyráběných lidských bytostí. Také bychom mohli užít židovského slova golem.

Myslím, že zmíněná zjevení sahají daleko do minulosti. Staří Řekové zdůrazňovali dvojí tvářnost světa, v němž žijí. Byly bytosti, které se podobaly lidem, ale neznaly článkovanou řeč. Byla též stvoření, jako kentauři, satyrové atd., která měla tělo podobající se zároveň lidskému i zvířecímu. Narážky na tyto dva aspekty skutečnosti jsou ve veškeré řecké literatuře tak časté, že je problematické spojovat je pouze s mytologií. Pro Řeky nebyly tyto napůl lidské, napůl zvířecí bytosti v ničem božské, ale naopak zcela hmotné, nerozplynuly se v obláček, nebyly průhledné, bylo možno je vidět, slyšet a dotýkat se jich.

Jsem tedy oprávněn připustit, že experimentování, které vedlo k zeleným dětem, neandrtálskému člověku zastřelenému z pušky, k čtyřmetrovým opicím, pobíhajícím po Americe 20. století, započalo již na počátku lidstva a pokračuje až do naší doby. Žádné z těchto stvoření nevypadá ostatně na to, že by umělo řídit meziplanetární raketu či cestovat v čase. Jedná se o zvířata, která nebyla nikdy spatřena s jiným nástrojem či vyrobeným předmětem než s přilbou. Dovezou je tam, kde se mají objevit, a pak je zase odvezou, stejně jako experimentátor bere zpátky sýr z krysího bludiště.

Až dosud jsme hovořili o obrech. Byli také vidáni skřítkové, můžeme se však ptát, zda jde o tentýž jev. Žádný svědek v současnosti skřítky nepopisuje a otisky nohou nemáme. Zato všechny legendy všech zemí hovoří o pidimužících, kteří žijí pod zemí. Dokonce jeden kov – kobalt – má jméno podle jednoho ze slov označujících trpaslíky – kobold. Nezdá se však, že trpaslíci by byli spatřeni od roku 1138, kdy jednoho chytili ve sklepě kteréhosi německého kláštera. Byl úplně černý a nemluvil žádným jazykem. Nakonec ho pustili, aby viděli, co udělá: vrátil se do sklepa, kde ho našli, zvedl kámen a utekl tunelem, kam se nikomu nepodařilo ho sledovat. Tunel úředně zapečetili křížem a při tom už zůstalo.

Zdá se, že legenda o trpasličích nesouvisí se stávajícími africkými Pygmeji, které Keltové ani američtí Indiáni neznali. A přece velké množství ústních tradic u Indiánů obou Amerik právě tak jako u Keltů či všeobecně u Evropanů o těchto podzemních skřítcích hovoří. Margareta Murrayová ve svém Bohovi čarodějů dokonce tvrdí, že kontakty s malými lidmi přetrvaly až do současnosti a že čarodějnictví je jejich dávným náboženstvím. Práce Margarety Murrayové, která byla vynikající antropoložkou, velmi ovlivnily Lovecrafta.

Přece jen mi však připadá, že kdyby pod Anglií existovala jeskynní země, našimi moderními přístroji bychom ji vysledovali. Pokud ovšem tyto jeskyně nemají ochranu proti seismické sondáži: takové metody podle všeho existují a užívá se jich pro utajení zkoušek atomových zbraní. Ale je to přece jenom dost nepravděpodobné.

Spíše si myslím, že trpasličí plemena žila řekněme do středověku. Pak je ovšem divné, že nikdy nenacházíme jejich kostry.

Buď jak buď v dnešní době nacházíme zelené děti, obry a obludy všech druhů, ale skřítky ne. A nesnažte se mi namluvit, že trpasličí řídí létající talíře, protože já na létající talíře nevěřím!

Na legendách týkajících se malých lidiček je zajímavá jedna věc: všechny tyto pověsti tvrdí, že kdo zůstal pár dní v zemi skřítků, vrací se na zem až po několika staletích. To opět připomíná smršťování času, dokázané teoretiky relativity. Nicméně mi nepřipadá příliš správné zařazovat skřítky, šotky, trpaslíky apod. mezi projevy mimozemšťanů. Ani nemám valnou chuť řadit tam různá podivná zvířata popsaná Heuvelmansem, Sandersonem a Poršněvem. Džungle a oceány nejsou úplně prozkoumány a já osobně jsem zcela ochoten připustit naprosto přirozenou existenci plesiosaurů v Atlantiku, dvacetimetrových hadů v Jižní Americe a psů se dvěma čenichy. Ty hady a psy totiž pozoroval před svým záhadným zmizením Fawcett. Můžeme docela dobře připustit, že některá podobná zvířata úplně normálně přežila, a nemusíme do toho zavádět mimozemské experimentátory.

Zato jsem náchylný považovat za součást pokusů mimozemského původu tzv. klepavé duchy. Tento jev, nazývaný odborně poltergeist, nepochybně existuje. Je slyšet klepání a údery, předměty se dávají samy do pohybu, to vše před televizními kamerami, novináři a parapsychologickými experty. Stal se dokonce takový případ, že láhev javelského louhu se postavila visle do vzduchu nad hlavou významného odborníka na parapsychologii, otevřela se, překloupila a polila ho. To vede k domněnce, že jsou i experimentátoři zlomyslní.

Bylo zjištěno, že k jevu dochází nejčastěji v přítomnosti chlapce či děvčete v pubertě, kteří však za něj nejsou nikdy vědomě odpovědní.

Jev zvaný poltergeist byl předmětem velkého množství hloupých teorií, nejpodivnější však byla teorie jednoho psychoanalytika, jenž tvrdí, že se sice jedná o přízrak, to ano, ne však osobnosti, nýbrž komplexu. Existence komplexu v osobnosti může prý mít takovou sílu, že přežije i tělesnou smrt. Chudák Freud!

Hypotéza, že tyto jevy vytváří experimentátor nebo skupina experimentátorů, aby zaznamenávali naše reakce, mi připadá podstatně přijatelnější. My sami jednáme podobně, když experimentálně zkoumáme zvířata.

Tak jako je nepopíratelná existence přízraků, je naprosto prokázána i existence klepavých duchů (poltergeist). Povšimněme si, že jsou neškodní a absolutně nikdy nic zlého nikomu neudělali. Přece však s jednou výjimkou v roce 1966, kdy anglická televize měla vysílat přímým přenosem pořad o poltergeistovi ze starého několikapatrového domu; do kamery tehdy prudce strčily neviditelné ruce, což bylo zachyceno a odvysíláno druhou kamerou, a shodily ji o tři poschodí níže. Jen těsně přitom minula televizního reportéra, kterého to mohlo docela dobře zabít. Případ je ojedinělý, a pokud se jednalo o komplex, pak to byl komplex velice silný a zaměřený proti televizi.

Jev poltergeistů se až na určité detaily podobá pokusům na laboratorních zvířatech, která nemají dost inteligence či představitosti, aby dokázala vysledovat experimentátora. Proto bych je radil do téže kategorie jako zelené lidi, ovšem s tou výhradou, že bezpečně prokázáný případ zeleného dítěte je jenom jeden, zatímco klepaví duchové se projevují mnohem častěji, počet dokonale prokázáných případů jde do desetitisíců.

Zasloužili by vážné studium s měřicí aparaturou citlivou na všechny druhy polí a záření. Možná by se nám tímto způsobem podařilo najít experimentátory. Myslím, že naše soudobá technika je zcela postačující, tak jako Pasteurova technika úplně stačila na to, aby našel mikroby.

Myslím si však, že by k tomu bylo třeba badatele se zvláštní mentalitou, sdostatek paranoidního, ale ne zase příliš. Neboť představa, že jsme pozorováni bytostmi, které sami nevidíme, a že s námi manipulují neznámé síly, je typicky paranoidní. Kdybychom ji přehnali, mohla by nás dovést do blázince. Pokud však na druhé straně tato představa zcela chybí, pak případný badatel nemůže provést experimentální montáž, která by umožnila zjistit, zda jsme pozorováni či zda je s námi manipulováno. Je to křehká rovnováha na ostří břitvy. Není samozřejmě možné vyvolat existenci takového pozorovatele, je však třeba si všimnout, že řada vědců je výstředních a jednoho dne si určitě některý takovýto výstředník vezme do hlavy, že existenci experimentátorů prokáže. Možná se to již stalo, ale byli to lidé natolik opatrní, že v obavě, aby se nedostali do blázince, raději nic nepublikovali. Obecné mínění se v tomto ohledu jistě změní, tak jako se změnilo vzhledem k mikrobům. Semmelweis pronásledovali, Pasteura potírali, ale moderní mikrobiologové dostávají Nobelovy ceny. Prvního badatele, který podá důkazy, že jsme pozorováni, určitě zavřou. Druhý bude mít potíže, jeho následovníci však možná vytvoří novou vědu, která bude příštím pokolením připadat stejně přirozená jako mikrobiologie. Tato věda bude z racionalistického hlediska studovat jevy, o kterých pojednává tato kniha, a možná i jiné, jako např. posedlost ďáblem. Bylo by zajímavé zjistit, jaké by mohly být důsledky takového objevu. Pokud jsme pozorováni, musíme pozorovatelům ukázat, že jsme inteligentní bytosti.

Je totiž pravděpodobné, že to nevědí, a my si musíme uvědomit, že naše chování – víkendové a letní stěhování, naše války, koncentrační tábory atd. – je o tom sotva přesvědčí.

Vnější pozorovatel – i když pozorovatelé, kteří na nás provádějí pokusy, jsou mnohem inteligentnější než my, nic to nemění na skutečnosti, že jsou vnější – si může docela dobře myslit, že naše činnost je jen složitým podmíněným reflexem jako u včel, mravenců a termitů. Na to upozorňoval už téměř před půl stoletím Maurois ve Zlomcích všeobecných dějin, 1992. Mauroisovy postřehy dokonale platí i v roce 1970. Pozorovatelé a manipulátoři, třeba i mnohem inteligentnější, než jsme my, nemusejí z naší činnosti vůbec nic pochopit.

Jak vyvolat dojem, že jsme inteligentní? Mravenci mají nástroje a obdělávají zahrady. Včely znají geometrii, a přece – ať právem či omylem – se většina pozorovatelů shoduje v tom, že inteligentní nejsou.

Možná že v bytostech, které zapalují a zhasí hvězdy, nevzbuzují naše primitivní nástroje dojem, že jsme

inteligentní, zvláště když s těmito nástroji nakládáme jako v Osvětlení nebo v Hirošimě. Teilhard de Chardin si představoval přístroje schopné, byť na velkou vzdálenost, odhalovat inteligenci. Je to krásná představa, ale bytosti, které takové přístroje nemají k dispozici a používají experimentů a pozorování, bezpochyby důkaz o naší inteligenci dosud nezískaly.

POZNÁMKA O UTUTLÁNÍ

Denis de Rougemont napsal, že největším uskokem ďábla bylo to, že nás přesvědčil o své jsoucnosti. Stejně je tomu u těch hypotetických bytostí, které nazývám Rozumovými bytostmi či Experimentátory. Po každém pokusu musí vynulovat systém, aby mohly začít znovu. Tak je tomu ostatně v každém vědeckém výzkumu, například ve fyzice a v chemii: je třeba odstranit statickou elektřinu a magnetizaci z minulého pokusu, umýt nádobí použité v minulém chemickém pokusu atd. Experimentátoři nám tedy musí po každé manipulaci s naším prostředím dát nějaké uspokojující vysvětlení, abychom uvěřili, že se nic nedělo. Charles Fort to nazývá „systematickým ututláváním“.

Měli jsme na to velice krásný příklad v souvislosti s neandertálským člověkem, kterého objevil Bernard Heuvelmans. Podle předposledních zpráv prohlásil jeden výrobce figurín do výkladních skříní, že Heuvelmansovo zvíře vyrobil on z nafukovací blány, na kterou nalepil chlupy. Bohužel Heuvelmansovy fotografie – a sám jsem je viděl – jasně ukazují, že chlupy vyrůstají přirozeně z kůže. Vynulování se tedy dost dobře nepovedlo.

Je známo mnoho dalších příkladů a jeden z nejlepších, pokud se týče nezdařeného ututlání, se stal v dubnu 1817 v Almondsbarry ve Velké Británii. Na dveře několika domů klepala mladá žena oblečená do sáří, která nemluvila žádným známým jazykem. Patrně neuměla psát, ukazovala na sebe prstem a říkala: „Karabú“. Později se jí podařilo přimět k tomu, aby napsala abecedu a určila v naprosto neznámém jazyce číslovky do patnácti. Svůj jazyk nazývala „jvasu“. Potom jeden portugalský námořník, který tudy projížděl, Manuel Eynesso, oznámil, že jazyk „jvasu“ zná a že mladá žena je princezna, kterou unesli z Indonésie piráti a odvezli ji do Anglie.

Po určité době se prokázalo, že portugalský námořník je podvodník, který si celou historku vymyslel jednoduše proto, že chtěl s dívkou mluvit. Načež ona sama prohlásila, že té legrace už bylo dost, že je Angličanka, jmenuje se Mary Wilcoxová a že si všechno vymyslela.

Ale vymyšlena byla i historka o Mary Wilcoxové a žádná Mary Wilcoxová nikdy neexistovala. Nakonec se provdala za jednoho Angličana, porodila a vychovala děti a zemřela v Bristolu ve věku sedmdesáti let, aniž podala uspokojivé vysvětlení svého dobrodružství.

Jak praví Charles Fort, jsou chvíle, kdy ti, kteří ututlávají takovýto druh jevů, odvedou špatnou práci. Před Fortem nikdy nikdo nepomyslel na to, aby se zeptal, jak je možné, že nevzdělaná Angličanka vynalezla mluvený jazyk, komplexní jazyk s abecedou a zcela originální systém označení číslovek.

10) A DNES?

Na létající talíře vůbec nevěřím a vím, že řada jiných autorů knižnice Tajemné dobrodružství by se mnou nesohlasila, ale připadá mi, že na tom zase tak moc nesejde. Tato knižnice není přece uzavřenou skupinou autorů hájících tytéž objevy, nýbrž spíše knihovnou lidí svobodného ducha, kteří se snaží své názory doložit.

Navíc at' na létající talíře věřím či nikoliv, o jejich problematice už toho bylo napsáno hodně, a tak chci poslední kapitolu této knihy věnovat zjevením více či méně současným, která nemají s duchy nic společného.

Nejprve k tomu, co se stalo na Sibiři 30. června 1908. Tu noc došlo nad Jenisejem k výbuchu silnějšímu než exploze atomových bomb nad Hirošimou a Nagasaki. Jeho síla byla srovnatelná s našimi největšími vodíkovými bombami. Na obloze byly zjištěny světelné stopy, pozůstatek po dráze neznámých shluků hmoty, a leckdo se snažil ztotožňovat tyto stopy s dráhou předmětu, který výbuch způsobil. O tom lze i dnes pochybovat. Pokud ale světelné stopy patřily předmětu, který v roce 1908 vybuchl, potom nejnovější výpočty na počítačích dokazují, že předmět manévroval do stran i do výšky. Toto zjištění, které pokud vím, nebylo ve Francii dosud zveřejněno, bylo odhaleno v jistých seriózních sovětských časopisech. Po výbuchu byly víceméně všude na zemské kouli pozorovány seismické nárazové vlny, elektrostatické a elektromagnetické poruchy, jaké bylo možno později pozorovat při atomových a termonukleárních explozích. Od roku 1927 četné sovětské expedice zkoumají oblast, kde k výbuchu došlo. Nenalezají žádné obvyklé zbytky meteoru, ale spálené místo s vyvrácenými stromy a neoddiskutovatelnými stopami radioaktivity: ještě v roce 1963 byla v tomto místě vyšší radioaktivita, než je průměrná hodnota v celé oblasti. Ve vyprávěních svědků z doby před první světovou válkou je zmínka o jevu, který podivně připomíná atomový hřib. Někteří z těchto svědků zemřeli pár let po výbuchu na chorobu, jejíž příznaky připomínají leukémii z atomového záření. Každý se pokoušel podat nějaké vysvětlení a bylo vysloveno více než osmdesát hypotéz.

Sovětská vědci se domnívají, že šlo o střetnutí Země s kometou. Toto tvrzení neobstojí, protože kometu by musel někdo vidět, když se blížila k Zemi. Tím spíše, že v té době bylo lidstvo na komety citlivější, blížila se totiž kometa Halleyova, která měla dle některých astronomů zničit svět. Neznámá kometa, která by pronikla až k Zemi a srazila se s ní, by vyvolala všeobecnou paniku. Žádná kometa však tehdy pozorována nebyla.

Američtí oficiální vědci zase tvrdí, že se Země střetla s poměrně značným množstvím antihmoty. Teorie dokazuje, že v takovém případě musí dojít k úplnému zničení hmoty i antihmoty, provázenému uvolněním desetkrát většího množství energie na kilogram hmoty než v naší nejsilnější vodíkové bombě. Malá množství antihmoty složené ze záporných jader a kolem nich kroužících pozitronů se podařilo vyrobit laboratorně. Především se podařilo získat několik atomů antihelia 3. Do této hypotézy však těžko zapadá skutečnost, že by kus antihmoty dorazil až tak nízko nad zem a nerozpadl se při styku s atmosférou, která, jak jsme si zcela

jistí, se normálně skládá z hmoty. Nikdo dosud nedokázal tuto námitku vyvrátit. A zde vstupuje do hry můj vynikající přítel Alexandr Kazancev. Kazancev je mimo jiné autorem vědeckofantastických románů, což mu bylo trpce vyčítáno, jako by to byl zjevný důkaz duševní zaostalosti. V této souvislosti stačí připomenout poznámku jiného mého přítele, L. Sprague de Campa, amerického historika věd, a také autora sci-fi: „K tomu, aby člověk psal sci-fi, nemusí být nutně blázen, i když to pomáhá.“ Kazancev má kromě toho také ctihodné zaměstnání: je zbrojním inženýrem. Za druhé světové války řídil ústav na vývoj nových zbraní, které pak sám chodil zkoušet do první linie proti nacistům. Což dokazuje jistou duševní rovnováhu. Je také dobrým šachistou a vymyslel důmyslné úlohy, což svědčí o logickém duchu. Dvakrát či třikrát jsem se s ním setkal na delší čas, je tělesně i duševně pevný a neochvějný jako

skála. Je spíš z těch Rusů, kteří byli v Leningradě a Stalingradě a kteří došli až do Berlína, než z těch, kteří poskytli předlohu k postavám Dostojevskému a Pasternakovi.

Začínal jako kovodělník, dosud umí dobře užívat všech svých deseti prstů a důkladně zná nejmodernější matematickou fyziku. Má tolik diplomů jako kterýkoliv oficiální vědec a stojí oběma nohama na pevné zemi. Zkrátka jeho názorům přičítám tu nejvyšší důležitost. A hypotéza, kterou hájil a stále hájí co nejnenergičtěji, spočívá v tom, že exploze v roce 1908 byla explozí kosmické lodi, která přiletěla odjinud... K tomu dodává, snad aby si ještě více přitížil, že před katastrofou se mohli někteří členové posádky zachránit a nyní jsou mezi námi.

Je zbytečné říkat, že za to byl co nejostřeji napadán. Nikterak to ovšem nesnižuje neobyčejnou věrohodnost jeho teorie. Odkud však ona kosmická loď přiletěla?

Zdá se, že všechny moderní výzkumy nevývratně dokazují, že ve sluneční soustavě není jiného života než na Zemi. Byl by to tedy koráb mezihvězdný a lze se domnívat, že byl na Zemi vyslán, buď aby sem dovezl, anebo odsud odvezl zpět na hvězdu, odkud pochází, zkušební materiál k různým výzkumům, jichž jsme předmětem a o nichž tato kniha pojednává.

S tímto upřesněním mi Kazancevova hypotéza připadá ze všech stávajících hypotéz nejpřesvědčivější. Pečlivě jsem prozkoumal všech osmdesát hypotéz, které nedávno zveřejnil sovětský časopis Příroda a po něm francouzská Planete. Některé jsou nadmíru důmyslné: například ta, jež tvrdí, že šlo o velmi silný laserový paprsek vyslaný z jiné planety, a ten způsobil výbuch zemské atmosféry. To však je velice málo pravděpodobné. Některé jsou ještě nepravděpodobnější, např. hypotéza předpokládající výbuch stroje na cestování časem: nic nenasvědčuje tomu, že bude vůbec kdy možno takovýto stroj sestrojít. Rovněž se mluvilo o obrovském náboji, který vystřelili buď Rusové, nebo Japonci za války v roce 1905 a který dopadl až za tři roky. (Tuto hypotézu předjímá Jules Verne v knize Ocelové město.) Kromě toho, že po nějakém takovém superkanónu není ani stopy, náboj tohoto druhu by mohl unést nanejvýš tunu chemické výbušniny, zatímco výbuch z roku 1908 odpovídá výbuchu přinejmenším tří milionů tun chemické výbušniny.

Prakticky můžeme odmítnout všechny hypotézy kromě Kazancevovy, která, jakkoli vypadá fantasticky, je lepší než všechny ostatní. A přece – žádný pozůstatek po záhadném předmětu se nenašel.

Při studování jevu se obvykle zapomíná na to hlavní: že totiž měl ještě druhé jednání. V noci 9. února 1913 vstoupily do naší atmosféry podivné předměty. Nevybuchly jako v roce 1908. Nespady, jako by byly spadly meteory.

Zase odletěly.

Jejich existence je naprosto nepochybná. Nejprve je sice zaznamenali farmáři a amatérští astronomové, potom však je pozorovali astronomové profesionální, jako profesor C. A. Chant z torontské univerzity. Po dobu delší tří minut sledoval svítící tělesa letící ve skupině. Například v první skupině čtyři objekty, za ní skupina tří objektů a dále skupina dvou. Některé z objektů letěly dostatečně nízko, takže v husté atmosféře způsobily ránu podobnou těm, jaké dělají nadzvuková letadla. Jejich let byl patrně horizontální a rychlost poměrně nízká, mnohem nižší než rychlost meteoritů, která se počítá v km/sek.

Jiný profesionální astronom, W. F. Denning, napsal do časopisu Kanadské královské astronomické společnosti: „To na obloze vypadalo jako rychlík, jehož okna jsou osvětlená v noci zevnitř. Za svých čtyřicet osm let astronomických bádání jsem nic podobného neviděl.“ Pozorování uskutečněná z paluby lodi umožňují upřesnit, že předměty přilétly z Kanady, přeletěly Bermudy, pak Brazílii a posléze Afriku, kde se ztratily z dohledu vzhledem k nedostatku kvalifikovaných pozorovatelů a observatoří.

Vysvětlení, jaká pro tento jev udávají oficiální astronomové, jsou absurdní. Chtěli by nám namluvit, že několik skupin meteorů se v téže době stalo přirozenými družicemi Země. Nejelementárnější výpočet však ukazuje, že k něčemu takovému může dojít jen velmi nepravděpodobně. Jakmile oběžnice jednou vstoupí do atmosféry, ztrácí třením tolik energie, že nakonec nevyhnutelně spadne. Žádný z daných objektů však nespádl.

Na druhé straně by se dala vypočítat oběžná dráha.

Kdyby se jednalo o oběžnice, musely by se po 91 minutách objevit znovu. Jenže nikdo je podruhé neviděl. Také musíme zdůraznit, že nikdo nespátl předměty jako takové, nýbrž světla. Polohová? Ohně z trysek? Plasmu? Fluorescenci atmosféry pod vlivem fotonového pohonu? To nikdo není schopen říci. V každém případě objekty sestoupily sdostatek nízko, aby způsobily rány při překonávání nadzvukové bariéry, a potom měly dost energie na to, aby odlétly. Je myslím zbytečné připomínat, že v roce 1913 nebylo na Zemi nikoho, kdo by byl schopen vypouštět rakety a umělé družice.

Napadá mě hypotéza, že operace mimozemšťanů, která roku 1908 skončila katastrofou, se v roce 1913 zdařila. Nic podobného se od té doby nestalo.

Můžeme se pokusit popsat celou operaci v termínech technologie sice podobné naší, ale mnohem dokonalejší. Dalo by se říci, že došlo k navedení kosmických korábů na oběžnou dráhu blízkou povrchu Země, k předání a přijetí vzorků ze Země pomocí vysílače hmoty, pak následoval odlet. Nezapomínejme však, že mezihvězdné koráby a vysílače hmoty jsou součástí naší moderní mytologie

né koráby a vysílače hmoty jsou součástí naší moderní mytologie založené na science-fiction a na komiksech. A tato mytologie bude možná za několikset let vypadat stejně prostoduše jako použití divokých husí pro cestu na Měsíc. Opatrnější bude prostě říci, že operace, jejíž původ je mimo Zemi, se v roce 1908 nezdařila, zato v roce 1913 se povedla, a tento zdar měl bezpochyby nějaké přímé či nepřímé důsledky, které nejsme v současné době s to vysledovat.

Mystikové jistě mohou srovnávat události z let 1908 až 1913 s událostí roku 0 našeho letopočtu, který rovněž začal objevením nové oslnivé hvězdy na obloze před Kristovým zrozením. Můžeme prostě slovy význačného sovětského vědce I. S. Šklovského říci, že v roce 0, 1908 a 1913 křesťanského letopočtu se udál „zázrak“. Tyto zázraky byly provázeny znameními na obloze, ale ani v jednom z těchto tří případů dnes přesně nevíme, co se stalo.

Z příštích výzkumů se to snad dozvíme a „pošetilé“ knihy, jako je tato, budou stále početnější. Šklovskij byl první, kdo navrhl, aby se „zázraky“ hledaly nejen na Zemi, ale také ve vesmíru. Určité množství jich už bylo nalezeno. Tak třeba japonští astronomové podle vši pravděpodobnosti pozorovali atomové výbuchy na Marsu. Šklovskij sám se domnívá, že dokázal, že jedna z oběžnic Marsu, Phobos, je umělá. V kosmickém prostoru byly pozorovány objekty nazývané kvasary, pulsary a interlepery, které jak se zdá vysílají modulované signály s ohromnou energií. Arthur C. Clarke poukázal na to, že v souhvězdí Aurigae vidíme nové hvězdy, které se objevují v přibližujících se intervalech a stále blíže k nám. Vyvozuje z toho, že se v té oblasti odehrává mezihvězdná válka a že fronta se přibližuje. Také pozorujeme ohromné výtrysky energie z určitých objektů na obloze, jako třeba z mlhoviny M. 87. Nenapravitelný Clarke hned dává najevo, že podle jeho názoru se jedná o umělecké dílo či o náboženský projev typu věčného ohně pod Vítězným obloukem! Musíme uznat, že představa, podle níž určité bytosti zapalují deset sluncí za sekundu na památku neznámého galaktika, má v sobě cosi krásného... Stejně jako idea anglického astrofyzika Edwarda A. Milna, podle něhož jediný příchod Kristův postačí pro celý vesmír; tím, že rozhlasové a televizní programy, které jej líčí, dosahují ostatních světů, budou tyto světy rovněž spaseny.

Na poněkud serióznější úrovni byly studovány jiné obývané světy, které se rodí a hynou a které mají tytéž vládce, jaké nám připisují Midraš Rabba, dávné komentáře k Bibli.

Je pravděpodobné, že předtím, než budeme moci rozpoznat signály přicházející zvenku, budeme pozorovat „zázraky“ dokazující, že Rozumové bytosti působí na hvězdy a možná na celé galaxie. Nejnovější Weberova pozorování gravitačních vln ukazují, že hmota v tom smyslu, v jakém existuje v naší galaxii, byla přestavěna způsobem, který odporuje obecně známým přírodním zákonům. A pokud je rychlost gravitačních vln nekonečná, jak se někteří domnívají, toto přestavování stále pokračuje i v naší době.

Přitom podaří-li se nám existenci Rozumových bytostí ve vesmíru vědecky dokázat, bude mnohem obtížnější dokázat, že zasahují do našich věcí, neboť je velmi pravděpodobné, že jsou mnohem důvtipnější, než by se mohlo zdát podle událostí z let 1908 a 1913. Bylo by určitě zajímavé, kdybychom dokázali najít stopy

z let 1908 a 1913. Bylo by určitě zajímavé, kdybychom dokázali najít stopy novodobých zásahů, snad by to umožnilo podrobné a metodické přezkoumání dějin Země od roku 1913, tj. od jejich posledního okázalého projevu.

Případá mi, že nejprve je nutno se vzdát každé moralizující představy, každé záměny Rozumových bytostí s dobrým a spravedlivým Bohem. Je například naprosto zbytečné se ptát, proč Rozumové bytosti nezabránily té či oné velké katastrofě našich novodobých dějin: to není vůbec jejich úkol. Entomolog, který pozoruje válku mezi dvěma mraveništi, se neptá, kdo začal, či kdo je v právu: pozoruje. Někdy vytáhne pár mravenců z jednoho či druhého tábora a označí je radioaktivními izotopy, aby pak přístroji sledoval postup vítězného vojska. Ale je si téměř jist, že si mravenci tohoto zásahu nevšimnou a že nevědí naprosto nic o technologii značení živých bytostí radioizotopy. Toto značení není v žádném případě určeno k tomu, aby zajistilo vítězství tomu či onomu mraveništi.

Neptejme se proto tedy, proč Rozumové bytosti nezničily Hitlera či nezachránily vězně z koncentračních táborů. Raději se snažme vypátrat, k jakým velkým zásahům mohlo dojít od roku 1913. Otec astronautiky, ruský vědec Ciolkovskij, se domníval, že ve 20. století budou tyto zásahy řádu psychologického. To znamená, že Rozumové bytosti budou zasahovat prostřednictvím telepatie. Po zásazích tohoto druhu se pátralo. Nikoliv dotazováním u osob, které slyší nějaké hlasy či ve svém astrálním těle putují na planetu Mars. (Obvykle se létá na planetu Mars, ale dramaturg Victorien Sardou létal na Jupiter). Cestování prostřednictvím astrálního těla na planetu Mars bylo ke konci 19. století tak časté, že jedna dobrá dáma odkázala své jmění tomu, kdo by uměl komunikovat s jinou planetou kromě Marsu, kde je to příliš snadné.

Byly pokusy hledat mimozemské signály ve zprávách získaných automatickým psaním. V roce 1960 se jeden francouzský vědec, který se podepisuje anonymem Pierre Duval, aby se vyhnul všem potížím s oficiální vědou, domníval, že taková poselství přijal. Vylíčil to v knize, kterou jsme spolu vydali v nakladatelství Planete: Neznámé schopnosti člověka. Ale zmýlil se a sám to uznává.

Nepovažují za vyloučené, že jiným se to mohlo podařit. Rovněž nepovažují za vyloučené, že jsou bytosti schopné mimoděk přijímat telepaticky informace. Třeba Helena Blavatská a Rudolf Steiner. To jsou nejznámější případy, protože ti dva založili moderní náboženství.

Podle mého názoru nejpodivuhodnější je dnes už téměř sto let starý případ amerického dentisty Johna Newbrough Balloua. Byl jedním z prvních, kdo dělali pokusy s rajským plynem (kysličník dusný), a zjistil, že pod vlivem tohoto plynu automaticky píše. Koupil si tedy přístroj, který byl právě vynalezen, psací stroj, a podle komentátorů to byl snad třetí nebo pátý, který byl vůbec ve Spojených státech vyroben. Tímto způsobem napsal knihu nazvanou Ohaspe, jež dalece předbíhá vědu jeho doby a dokonce jasně i doby naší.

Znám mnoho případů tohoto jevu, který nazývám telepatické spojení s nekonečnem. Ve stavu automatického psaní subjekt napíše úplnou encyklopedii známých či neznámých věd. Tato encyklopedie často přesahuje úroveň lidského

vědění doby, kdy je napsána. A jsem přesvědčen, že určitá část těchto encyklopedií spadá na vrub zásahům mimozemšťanů, třeba jako nevědomý příjem lekce galaktické kultury, která nám není určena.

Ve větším měřítku a v méně běžné oblasti je to podle mého názoru obdobné tomu, co se stává lidem, kteří chytají rozhlasové vysílání na zubní protézu. Jev vzácný, ale dokonale prokázáný.

Stejně tak určitě existují lidé, jejichž nervový systém obsahuje cosi jako tištěný obvod, a tak mohou přijímat vysílání informací, jež nám nejsou vůbec určeny. Jednalo by se tedy o nevědomý zásah mimozemšťanů. Možná že až si to uvědomí, pošlou na Zemi zařízení, které tyto „lekce galaktické kultury“ umožní pravidelně přijímat, a my najednou pokročíme mnohem rychleji, než když byla jediným zdrojem informací věda. Fred Hoyle je o tom zcela přesvědčen a myslí si, že již brzy se budeme moci zapsat do jakéhosi telefonního seznamu kultur.

Zásahy můžeme spatřovat také v jevech toho času nevysvětlitelných, které byly konstatovány v souvislosti s některými družicemi, zvláště s Telstarem a Cosmem. Přestaly vysílat a pak zase začaly fungovat znovu a jeden expert z NASA k tomu řekl: „Všechno to probíhá tak, jako by je někdo rozebral a zase složil.“ Hypotéza, že Rozumové bytosti prostudovaly jednu z oběžnic Země, aby zjistily úroveň našich technických znalostí a přitom nevzbudily pozornost, je zcela přijatelná. Potom podle zásady vynulování, o kterém jsme již hovořili, je družice dána zpátky do původního stavu. Až jednou získáme zpátky družici, jejíž vybavení bude vylepšeno, budeme mít o těchto zásazích důkaz.

Obecně vzato se lze nadít vstupu do nové éry, v níž místo zásahů budou kontakty. Potom budeme součástí galaktického společenství.

Pokud se týče našich schopností, přiblížíme se Rozumovým bytostem. Budeme moci vytvářet změny na našem Slunci tím, že jej budeme bombardovat dostatečným množstvím vodíkových pum. Již teď umíme vysílat signály do vzdálenosti desítek světelných let. Rychlost světla však je příliš malá, aby stálo za to stavět silnější vysílače. A pokud objevíme částice nebo záření, které se šíří prakticky nekonečnou rychlostí, což naprosto není neslučitelné s teorií relativity, jak tvrdí četní nevědomí popularizátoři, pak budeme moci vysílat signály z jednoho konce galaxie na druhý a možná i do jiných galaxií. Na druhé straně však, pakliže náš vstup do toho, co sovětský spisovatel Jefremov nazval „velkým prstencem inteligence“, vyžaduje větší mravní pokročilost, potom to hned také nebude.

Je ostatně pravděpodobné, že civilizace, která disponuje velkou mocí, a přitom nemá morální citění, sama sebe zničí. Což neznamená, že to je osud všech civilizací. Všichni vědci definují (viz kapitola 1) civilizaci množstvím vytvářené energie. Jediný Teilhard de Chardin, který je více básníkem než vědcem, si kladl mravní otázky. Přitom však jsou to s velkou pravděpodobností právě ony, které způsobily, že jsme byli dáni do karantény. Neboť jak jinak než karanténou si vysvětlit, že dosud nedošlo mezi námi a mimozemšťany k přímému styku?

Kdy tato karanténa přestane? Za současného stavu našich informací to nemůže říci nikdo. Až přestane, budeme toho vědět mnohem víc. Zatím musíme problémy,

kteře jsou bezpochyby nejdůležitější ze všech. jež před námi stojí, studovat z velice skrovných částí a velmi omezenými prostředky. A možná právě v tom byla tato knížka užitečná.